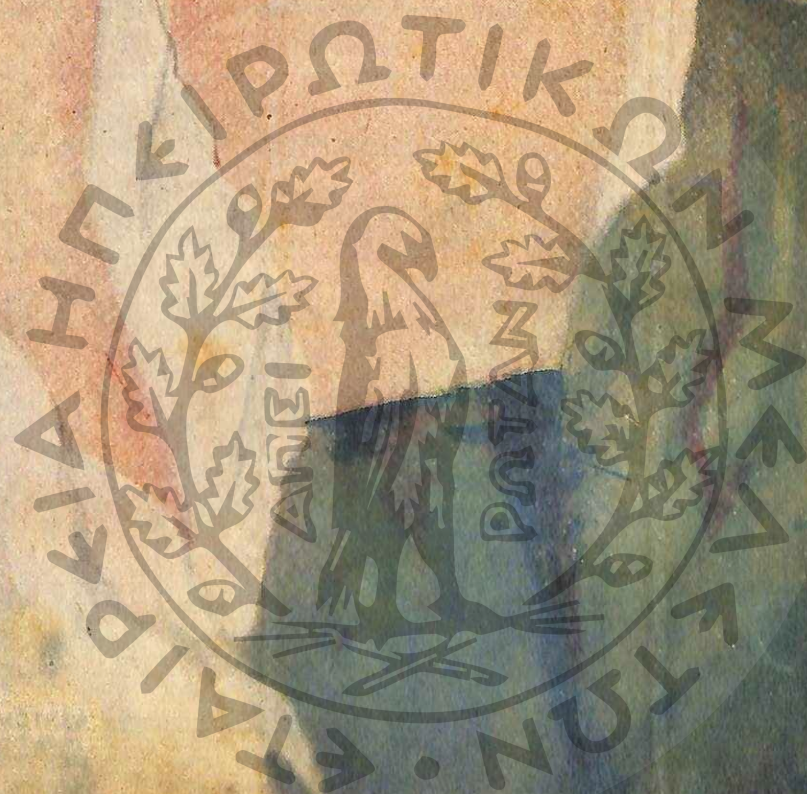

ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΞΤ'

ΑΡ. $\frac{5}{284}$

Πολύτιμο Έργο

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματοῦχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΞ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς
37α καὶ ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της.
Θὰ εὗρητε ὅλα τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ Τουάλ.
Ἐργασία μὲ γούστο, εὐσυνειδησία καὶ μὲ τιμὰς
λογικὰς.
Μία ἐπίσκεψις θὰ Σᾶς πείσῃ.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΒΕΜΑΤΙΚΑ ΑΡ. 425.915.011.—
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΗΣ 5Α

Ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τιμὰς ἐντός
συμβασιμότητος καὶ ἀνανεοῦνται διαρκῶς τὰ κάτωθι εἶδη:

ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπόλλες) — **ΠΙΑΤΕΛΛΑ** — **ΔΙ-**
ΣΚΟΙ — **ΕΙΔΗ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ** — **ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ** —
ΠΟΤΗΡΙΑ — **ΚΑΡΑΦΕΣ** — **ΚΑΝΑΤΕΣ** — **ΔΑΜΠΕΣ** — **Η-**
ΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΗΤΑΙ — **ΣΤΑΚΤΟΘΗΚΕΣ** — **ΦΡΟΥ-**
ΤΙΕΡΕΣ — **ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ**, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅθεν παρακαλεῖσθε, ὅπως, πρὶν ἐκλέξετε τὰ δῶρα σας,
τιμώσθε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας τὸ νέον τοῦτο **ΚΑΤΑΣΤΗ-**
ΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ, ὁδὸς Βουλῆς 5α, μετὰ πλῆ-
ρους ἐμπιστοσύνης, ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσθε ἐν αὐτῷ πάντοτε
πρεσβύτως καὶ εὐσυνειδήτως.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κάμετε μίαν δοκιμὴν τοῦ ἐξαιρετικῶς ἀντι-
σηπτικοῦ ἀφροῦ τῆς Κολυνὸς ὅστις χάρις
εἰς τὴν μοναδικὴν μέθοδον τῆς ξηρᾶς ψήκτρας
συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πλέων θανμα-
σίων ἀποτελεσμάτων. Ἀποδίδει ταχέως εἰς τὰ
δόντια τὴν θανμασίαν φυσικὴν τῶν λευκότητα.
Ἐξυγιαίνει τὸ στόμα καὶ τὰ οὖλα.

Ἄν ὑπάρχει τώρα πλεον δικαιοσύνη
διὰ τὰ ἔχρηστος ἀκόμη δόντια κιτρι-
νισμένα, ἐκχρωματισμένα, χαλασμένα.
Πράγματι ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε τὸ
μέσον νὰ περιορίσῃ κατὰ 95% τὴν
αἰτίαν ὅλων τῶν παθήσεων τῶν ὀδόν-
των καὶ τῶν οὐλῶν, τὰ ἐκατομμύρια
τῶν μικροβίων ἀνὰ λυμφοὺς τὸ
στόμα εἰς ἐκάστην εἰσπνοήν. Εἶναι ἡ
μέθοδος Κολυνὸς ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας.
Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια
σας θὰ γίνουν λευκότερα κατὰ τρεῖς
ἀποχρώσεις. Ἡ Κολυνὸς εἶναι μο-
ναδική.

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΡΟΗΛΛΙ

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-**
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλτοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Ἐωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
ραλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ Πῶλ Φεβάλ Ἐσωτερ. Δρ. 60, Ἐξωτερικὸς
Δρ. 80.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ τοῦ Μπαρμ Στόνικερ Ἐσωτερ. Δρ. 30, Ἐξω-
τερικὸς Δρ. 40.
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) τοῦ Ἐ-
δγαρ Πόε ἑκαστος τόμος Ἐσωτ. Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
ΠΛΗΘΥΝΟΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ Ἐσωτερ. Δρ. 20, Ἐξωτε-
ρικὸς Δρ. 30.
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ τοῦ Ἰουλίου Βέρν Ἐσωτερ. Δρ. 20, Ἐξωτε-
ρικὸς Δρ. 30.
Η ΣΟΝΙΑ τῆς Ἐρρ. Γκαρβίλ Ἐσωτ. Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ τοῦ Στήβενσον Ἐσωτερ. Δρ. 15,
Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ τῆς Σέλλας Λάγκερλεφ Ἐσωτε-
ρικὸς Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
Η ΜΟΝΑΡΤΗ τοῦ Μυρζέ Ἐσωτ. Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Ἐσωτερ. Δρ. 15, Ἐξωτερ. Δρ. 20.
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ τοῦ Π. Ροδοκανάκη Ἐσωτ. Δρ. 5, Ἐξωτ. Δρ. 8.
Γραφεῖα τοῦ **«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»**, ὁδὸς Λέων 7.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ... ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ ... 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ... 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ... 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ... 6
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ ... 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 31 Ἰανουαρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ Ἰ. Σαράνης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογγό κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

ΠΩΛ ΚΛΩΝΤΕΛ

«Οἱ» οἱ μεγάλοι ποιηταὶ εἶναι σχε-
δὸν κατὰ κανόνα μυστικοπαθεῖς — ἡ
πᾶλλον «mystiques», ὅπως ἀσυνγκρί-
τως καλλίτερα προσδιορίζει τὴν ψυχή
αὐτῆς κατὰστασις ἡ ἀντίστοιχη γαλ-
λική λέξις. Ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα, ἀπὸ
τῆς Βίβλου ὥς τὰ ποιήματα τοῦ Ἀρ-
θούρου Ρεμπώ, τὰ πενήντα, ἀλλοῦ ἀ-
πειράχρητ' ἢ ἄλλοι ὑποταγμένῃ στοὺς
νόμους τῆς τέχνης, ἡ πνοὴ τῆς μυστι-
κοπαθείας, τῆς ἐκστάσεως δηλαδὴ
στὴν ὁποία βυθίζεται ὁ ποιητὴς ἀπέ-
ναντι τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς
ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς δημιουργί-
ας. Κάθε πλάσμα καὶ κάθε πρᾶγμα,
ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ σκυλί, τὰ ἄστρα
καὶ ἡ πέτρα, κλείνουν καὶ τὸ μυστικὸ
τους, ἓνα μεγάλο μυστικὸ πὺλμονα
μερικὲς ἐξαιρετικὲς διανοεῖς μποροῦν
νὰ τὸ ἀντιληφθῶν καὶ πὺλμονα προ-
καλεῖ μὴ κατὰστασις μὲ χαρακτηρισ-
θεῖας Ἀποκαλύψεως. Ὅταν ἡ δημι-
ουργία ἐμπιστεύεται ἓνα μυστικὸν τῆς
στοῦς ἐκλεκτοῦς τῆς, ἐπαναλαμβάνεται
καὶ ἀνάλογο μὲ τὴν γεωμετρίαν τοῦ δόξ
σκητῆς τῆς Γραφῆς ἐπάνω στοῦ δόξ Σι-
νά, ὅπου ὁ τρομερὸς Ἰεσοῦς ἐμπα-
στεύθηκε τὴν ἐντολήν του στὸ Μωϋσῆ.
Ὁ μύστης γίνεται πάλι θεόπνευστος
καὶ οὐρανόπνευστος καὶ τὸ δῶρο τῆς ἀ-
ποκαλύψεως πὺλμονα μέσα στὴν ψυ-
χή του μεταβάλλεται σὲ μοναδική πη-
γὴ ποιήσεως, πὺλμονα στὰ νερά τῆς
ξαναβρίσκον ὁ ἄλλος ψυχῆς τῶν κοι-
ρασμένων ἀνθρώπων τὴν πλῆρη καὶ
τὴν ἐλπίδα πὺλμονα χάσει πάλι.
Ὁ μόνος ἴσως ἀπὸ τοὺς συγχρόνους
ποιητὰς, πὺλμονα ἡ ἐμπνευστὴν τοῦ ἓνα
τέτοιον τόνο, τόνο δηλαδὴ θεοπνεύστου
ποιητοῦ, εἶναι ὁ Πῶλ Κλωντέλ. Ὑ-
πὸ ἄλλαν βέβαια καὶ ὑπάρχουν θεόπνευ-
στοὶ ποιηταὶ πὺλμονα εἰδωλολάτρες.
Μὰ ὁ Κλωντέλ δὲν εἶναι, καὶ δὲν θέ-
λει νὰ εἶναι, τίποτε ἄλλο ἀπὸ χριστι-
ανὸς ποιητὴς. «Οἱ» ἡ ἐμπνευστὴν τοῦ ἔχει
ὡς βάση τῆς τῆς χριστιανικῆς πίστης —
περιορισμένη μάλιστα ἀσπληνὸς στὸ κα-
θολικὸ δόγμα — καὶ τίποτε ἄλλο πρὸ
αὐτοῦ. Κάθε εἰδωλολατρικὴ ἰδέα
ἀποτελεῖ γὰρ τὸν Κλωντέλ βεβήλωση.
Μονάχα ἡ θεοσεβία τοῦ Χριστοῦ, εἰν
ὁ μοναδικὸς ἄξιος, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο
στρέφονται οἱ ἐμπνεύσεις του καὶ οἱ ἰ-
δέες του. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πιστεύῃ
καὶ στὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ γὰρ
ν' ἀντιληφθῇ πὺλμονα ἀπέραντη ἔκτασις
μπορεῖ νὰ πάρει ὁ κόσμος, ὅταν τὸν ἐ-

ξετάζει, τὸν ἐξερευνᾷ σύμφωνα μὲ τὸ
πνεῦμα τῆς διδασκαλίας του.
Ἡ χεμαρροδὴς καὶ ἀσυνγκρίτη
ἐμπνευστὴν τοῦ Κλωντέλ ἀποτελεῖ τὸ
καλλίτερον παράδειγμα. Ἡ ποιητὴν τοῦ
δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ποιή-
σιν ἄλλων συγχρόνων ποιητῶν, ἡ σι-
γουργία τοῦ δὲν ὑποτάσσεται σὲ κανέ-
να τεχνικὸ νόμο. Οἱ στίχοι του κυλοῦν,
ἄλλοι μικροί, ἄλλοι πολὺ μεγάλοι,
ρυθμιζόμενοι περισσότερο μὲ τὴν ἀνα-
πνοήν, δηλαδὴ μὲ τὴν ἰδίαν τὴν ζωήν, πα-
ρὰ μὲ τὰ γνωστὰ μέτρα.

Ὁ Κλωντέλ
εἶν' ἓνας ποιη-
τὴς πὺλμονα ἡ
με γὰρ δυνάμει
τοῦ, ἀντιθέτως
πρὸς τὸ Ρεμπώ,
ὁ ὁποῖος τὴν ἀ-
γνοεῖ καὶ τὴν χρη-
σιμοποιεῖ λογικά.
Τὸ ἔργο του, ἂν
μπορεῖ νὰ τὸ
συγκρίνῃ κανεὶς
μὲ ἄλλα ἔργα,
συγγενεῖς στὸ
προφίλ τοῦ
μεγαλεῖος, στὴν
ἀπέραντη σύλλη-
ψιν τοῦ καὶ στὴν
δημιουργικὴν
δύναμιν, μὲ τὴν
Βίβλον καὶ αἱ
τραγωδίαι τοῦ
Σαίξπηρ καὶ τοῦ
Αλφρέδου.

Ἐπὶ τὸν Κλωντέλ
βέβαια πολλοί, πα-
ρὰ πολλοὶ μάλιστα
πὺλμονα δὲν μπο-
ροῦν ν' ἀντιληφθῶν καὶ νὰ προσεγγί-
σουν τὴν ποιήσιν τοῦ Κλωντέλ, ἀλλὰ
αὐτὸ σημαίνει, ὅχι ὅτι φαίνεται ὁ ποιη-
τὴς, ἀλλ' ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι πλάσμενοι
ἔτσι, ὥστε νὰ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ
δεχτοῦν μὴ ἀποκαλύψῃ.

Καὶ τώρα ἂς μιλήσουμε λίγο καὶ
γὰρ τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποιητοῦ.
Γινὸς ὀνομαστοῦ γάλλου ἀρχιτέκτο-
νος, ἔκανε τὴν πρῶ-
τὴν του φιλολογικὴν
ἐμφάνισιν σὲ ἡλικίαν
δεκαοχτὸ χρόνων μὲ
ἓνα εἶδος δραματι-
κοῦ ποιήματος, τὸ

«Χρυσόκεφαλο». Ὁ «Χρυσόκεφαλος»
πρὸς τὴν ἀσυνγκρίτην κατὰ τὴν με-
ταξὺ τῶν Γάλλων διανοουμένων τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης, ὁ δὲ Ρεμπώ ντὲ Γκου-
μόν ἔγραψε σχετικῶς μὲ τὸ μεγαλει-
τερο ἔνθουσιασμό.

Μὰ πέρασαν δώδεκα χρόνια ἀπὸ τὸ
εἶναι, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Κλων-
τέλ ἐσιώπησε ἐντελῶς, πρᾶγμα πὺλμονα
ἔκανε τοὺς συγχρόνους τοῦ νὰ νομίσουν
ὅτι ἡ πρῶτη του ἐμφάνισιν εἶναι μὴ ἀ-
ναγκασιᾶ πὺλμονα ἔσθθησε. Κανεὶς δὲν ἐπε-
ρίμενε πὰ τίποτε ἀπὸ τὸν Κλωντέλ, ὁ

ὁποῖος στὸ μετα-
ξὺ εἶχε γίνῃ δι-
πλωμάτης καὶ ἀ-
κολούθησε τὴν
καριέρα του με-
τατιθέμενος δι-
αρκῶς σὲ τέσ-
σερες ἔκδοσις τῆς
ὁπλίου.

Μὰ ὅταν κά-
ποτε ξαναγύρισε
ἀπὸ τὴν Κίνα, ὅ-
που εἶχε παρα-
μείνει ἄνωγ-
καὶ ὡς ὑπάλ-
ληλος τῆς γαλλί-
κης πρεσβείας,
κατέπληξε πάλι
τὴν γαλλικὴν δια-
νόσιν, ἐκδίδον-
τας τὴν «Ποιη-
τικὴν Τέχνην» του
καὶ τὴν «Ἰστορίαν
τῆς Ἀνατολῆς».

Καὶ ἀπὸ τότε
τὰ ἔργα του δια-
δέχονται τὸ ἓνα
τὸ ἄλλο, ἔργα
καταπληκτικά, μεγαλειώδη, ἀσυνγκρί-
τως ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Μαρίας»,
«Οἱ πέντε μεγάλες ὁδοί», «Ἡ ἐποχὴ
πὺλμονα μεταξὺ ἀνοιχτοῦ καὶ
κλειστοῦ» καὶ ὁ «Χριστόφορος Κολόμ-
βος» πὺλμονα μελοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Μιλῶ
καὶ ἀνεβαστήκε στὴν Αὐτοκρατορικὴ
Ὀπερὰ τοῦ Βερολίνου μὲ σκηνικὰ τοῦ
δικοῦ μας Ἀραβαντινοῦ.

Σήμερα ὁ Κλωντέλ εἶναι πρεσβε-
υτὴς τῆς Γαλλίας σὲ
Ἡνωμένους Πολιτεῖ-
ες, ἀλλὰ ἐξακολου-
θεῖ πάντα ἡ ποιή-
σιν τὸν ἀνασχολεῖ ὅ-
σο καὶ ἡ διπλωμα-
τία.

Ὁ Πῶλ Κλωντέλ.

τῆς. Ὡς διπλωμάτης εἶναι ἐπίσης σπου-
δαῖος ὅσο καὶ ὡς ποιητὴς.

Ἐπὶ τὴν ποιήσιν καὶ τὸ ἐ-
ξῆς ἡμερᾶς ἀνέκδοτο:

Κάποτε ἓνας Γάλλος δημοσιογράφος,
παίρνοντας συνέντευξιν μὲ τὸν Κλεμαν-
σώ, ἔφερε τὴν κοινότητα καὶ στὴν φι-
λολογία καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸν
ρώτησε:

— Τί ἰδέα ἔχετε γὰρ τὸν Κλωντέλ;
Τότε ὁ Τίγρης, χαμογελώντας το-
νephά, ἀπάντησε:

— Τί ἰδέα ἔχω... Τί ἄλλο παρὰ ὅτι
εἶναι λαμπρὸς... διπλωμάτης...

Μ' αὐτὸ βέβαια ὁ Κλεμανσώ ἤθελε
νὰ δείξῃ πὺλμονα ἀγνοοῦσε τὸ ποιητικὸ
ἔργο τοῦ Κλωντέλ καὶ ὅτι δὲν τὸν λά-
βαινε ὅπ' ὄψει τοῦ ὡς ποιητὴς.

Ἀλλὰ τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ
γνώμη ἐνὸς πολιτικοῦ γὰρ τὴν ποιήσιν;
ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας
Ἀλέξανδρος βρισκόταν στὸ Παρίσι, ἔ-
τρεχε κάποτε νὰ παρεννεθῇ σὲ μὴ συ-
γχετῶσι, στὴν ὁποία γινόταν ξενανὸς
ἀπὸ τῶν ἀπόρων.

Σὲ μὴ στιγμὴν τὸν ἐπλησίασε μὴ ὡ-
ραία νέα, κρατώντας ἓνα δίσκο,
καὶ τοῦ ζήτησε τὸν ὁβολό του. Ὁ αὐ-
τοκράτωρ τῆς ἔραξε μερικὰ κοινὰ νο-
μίσματα καὶ συγχρόνως τῆς ἐνέθεκε
στὴν αὐτήν.

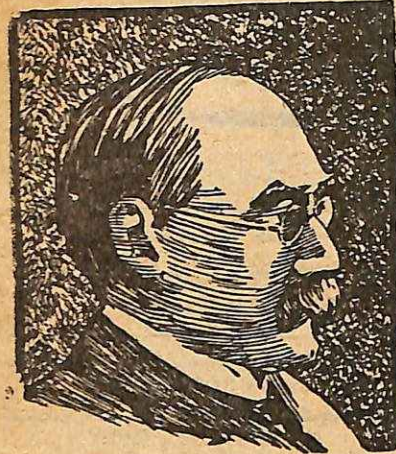
— Αὐτὰ εἶναι γὰρ τὰ ὁμοῖα μάρ-
σιας !..

Ἡ νέα ἐποικίθη μὴ εὐγένεια ἀ-
κοῦγοντας τὴν φιλοφρόνησιν τοῦ, ἀλλὰ
τοῦ ἐπρότεινε καὶ πάλι τὸν δίσκο.

— Πῶς ! ἔκανε ἔκπληκτος ὁ αὐτο-
κράτωρ. Θέλετε καὶ ἄλλα;

— Βέβαια, Μεγαλειότηε ! τοῦ ἀπο-
κρίθηκε χαμογελώντας ἐκείνη. Τὰ κοινὰ
μάρκα πὺλμονα δώσατε πρὸ ὀλίγου, μὴ
τὰ δώσατε γὰρ τὰ ὁρᾶται μου μάρκα.
Νὰ μοὺ δώσετε λοιπὸν τώρα καὶ γὰρ...
τοὺς φτωχοὺς !..

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
στὴν «Οἰκονομία»
ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΤΑΙΟΥ

Ο Κίκιλιν.

Ο Ρούντχαρτ Κίκιλιν εξεκολλούει να θεωρείται πάντοτε από τους σημαντικότερους του ως ο μεγαλύτερος συγγραφέας της Μεγάλης Βρετανίας. Αποτελεί μάλιστα μια εθνική δόξα για τους Άγγλους, οι οποίοι δεν χάνουν ευκαιρία για να τον τιμήσουν. Έτσι, όταν από ημερών εώρτασε την εξηκοστή εκτή επέτειο των γενεθλίων του, όχι μόνο δημοσιεύθηκαν πολυάριθμα άρθρα στις εφημερίδες και στα περιοδικά, αλλά και εκατοντάδες δόλφινες Άγγλων σηκώθηκαν και πήγαν στο χωριό Μπούναχ, κοντά στο οποίο βρίσκεται η έπαυλη του Κίκιλιν, για να του υποβάλουν τα συγχαρητήριά τους.

Επίσης, επί τη ευκαιρία αυτή, τον έπεσκέφθησαν και πολυάριθμοι δημοσιογράφοι, οι οποίοι δημοσίευσαν κατόπιν τις εντυπώσεις τους στις εφημερίδες τους. Σύμφωνα λοιπόν με αυτές, ο Κίκιλιν, παρά τα γεράματα του, εξακολουθεί να διατηρείται άκμαστος, εύρωστος, υγιέστατος. Ένας μάλιστα από τους δημοσιογράφους γράφει το εξής χαρακτηριστικό:

«Η αυστηρή, αλλά και συμπαθησάτη φυσιογνωμία του, με τα άδρα και έντονα χαρακτηριστικά, θα ταίριαζε περισσότερο σ' ένα δικτάτορα, παρά σε ένα συγγραφέα».

Ο Κίκιλιν δεν είχε ο μόνος ένδοξος άνθρωπος της οικογενείας του. Ο πατέρας του, ο Τζόν Κίκιλιν, ο οποίος επί σειράν ετών διεύθυνε τη Σχολή Καλών Τεχνών της Λαχάρης των Ίνδιαν, υπήρξε ένας σφοδρότατος συγγραφέας και τα έργα του, τα σχετικά με την Ινδική λαογραφία, έχουν παραμείνει μνημειώδη. «Όσο για τη μητέρα του, αυτή είχε τρεις αδελφές, η μία από τις οποίες παντρεύτηκε τον περίφημο προσηφηνίτη ζωγράφο Μπέρν Τζόν. Η δεύτερη πάλι απ' τις αδελφές της παντρεύτηκε έναν άλλο ονομαστό ζωγράφο, τον Σέρ "Εντουαρντ Πιόντρε, ο οποίος ήταν προικισμένος με σπάνιο διακοσμητικό ταλέντο. Η τρίτη, τέλος, απ' τις αδελφές της μητέρας του Κίκιλιν παντρεύτηκε τον διάσημο μεταλλουργό Μπλάντντον. Η κ. Μπλάντντον έγραφε ωραίατα διηγήματα και μυθιστορήματα και γέννησε τον Στάνλεϊ Μπλάντντον, τον άρχηγό του Συντηρητικού Κόμματος και πρώην πρωθυπουργό της Μεγάλης Βρετανίας.

Η μητέρα κι' η αδελφή του Κίκιλιν ήταν πολύ καλές συγγραφείς και ποιήτριες. Στα 1902 μάλιστα εξέδωσαν μαζί έναν τόμο ποιημάτων με τον τί-

τλο: «Στίχοι μιάς μητέρας και μιάς κόρης».

Πρό ενός αιώνα, στις 9 'Ιανουαρίου 1832, γεννήθηκε στο Στρατσόουρ-γο της Άλσατίας ο Έξοχος ζωγράφος Γουσταύος Ντορέ, ο οποίος εικονογράφησε διάφορα άριστουργήματα της φιλολογίας, όπως την «Κόλαση» του Δάντη, τον «Δόν Κιχώτη», κτλ.

Από νήπιο σχεδόν ακόμη, ο Ντορέ άρχισε να παρουσιάζει τα πρώτα δείγματα του σπάνιου του ταλέντου. Τα πρώτα του σκίτσα τα έκανε την ίδια σχεδόν εποχή που άρχισε ν' αφορώσει και τις πρώτες του λέξεις.

Σε ηλικία έξι ετών σκόλιζε τα περιθώρια των μαθητικών του εκθέσεων με ωραιότατες εικονογραφίες.

Σε ηλικία δέκα ετών ανέλαβε επί πληρωμή την εικονογράφιση ενός βιβλίου με τον τίτλο «Ταξίδι στην Κό-

λιν». Ένώ όμως έκλεινε τα παραπάνω συμβόλαια, που τον είχαν κάνει πειά ένδοξο, ο Ντορέ δεν παραμελούσε καθόλου τα... μαθήματά του.

Συνέχιζε τακτικά τις σπουδές του στο Λύκειο Καρλουάγνου, όπου ο καθηγητής της Ιστορίας τον έβαζε να εικονογραφή το μάθημα στον μαυροπίνακα.

Στο Λύκειο Καρλουάγνου είχε συμβαθίσει τον τότε Ιπτόλντο Ταιν και τον Έδμουνδο Άμπαϊ, με τους οποίους συνδεθή με στενωτάτη φιλία.

Επίσης τον νεαρότατο αυτό ζωγράφο τιμούσαν τότε με τη φιλία τους ο Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ο μεγαλύτερος διδύμφος του περασμένου αιώνα Ζακόμπ, ο περίφημος ποιητής Θεόφιλος Γκατιέ, ο Νατιάρ και πολλοί άλλοι. Όλους αυτούς ο Ντορέ τους έγιοιτε με το σπινθηροβόλο πνεύμα του, με τη μοναδική του ευ-

— Είμαι βέβαιος, πως αν του έδιναν ένα οποιοδήποτε θέμα, όπως π.χ. την επίδραση των... φύλλων στην ευαισθησία των γυναικών, θα εύρισκε άμεσα τον τρόπο να κάνει πεντακάσιες τουλάχιστον σχετικές εικόνες.

Η Έπιτροπή της Συντάξεως του Λεξικού της Τουρκικής γλώσσας, η οποία έδρευε στην Άγκυρα, έχει ως υπόδειγμα για την εργασία της το περίφημο Γαλλικό Λεξικό Λαρούς. Έχει μάλιστα λάβει κατηγορηματική διαταγή απ' τον Κεμάλ όπως συμπεριλάβει στο Λεξικό της κάθε λέξη που υπάρχει στο Λαρούς... Μα η γαλλική γλώσσα έχει χιλιάδες λέξεις, ενώ η τουρκική έχει πρωτόταξη. Επειδή δε οι λεξικογράφοι της Άγκυρας αρνούνται να συμπεριλάβουν στο λεξικό τους τις αραβικές και περσικές λέξεις, γι' αυτό είναι υποχρεωμένοι να δημιουργούν χιλιάδες νεολογισμούς.

Έτσι εξηγείται εύκολα το γεγονός πως, ενώ η ειδική Έπιτροπή του Λεξικού εργάζεται έντατικά και συνεχώς τρία χρόνια τώρα, δεν έχει φτάσει ακόμη στα μισά του Α.

Αλλ' αν εξακολουθήσει η εργασία με την ίδια βραδύτητα, ασφαλώς το Λεξικό δεν θα είναι έτοιμο ούτε μετά έναν αιώνα, ούτε μονάχα ως λεξικό της αρχαίας τουρκικής γλώσσας. Θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί, γιατί η περισσότερες απ' τις λέξεις του θα έχουν αχρηστευθεί!

Τελευταία, πουλήθηκε στο Παρίσι, σ' ένα δημόσιο πλειστηριασμό, αντί 8.500 φράγκων, ένα πολυτελές αντίτυπο των «Εργατών της Θαλάσσης» του Βίκτωρος Ουγκώ με ιδιόχειρη αρίθμηση του προς τους περιηγητικούς συγγραφείς αδελφούς Γκονκούρ.

Στο πολύτιμο αυτό βιβλίο υπάρχει το «Εξήγησις» του Έδμουνδου ντε Γκονκούρ και κάτω απ' την αφεύραση του ποιητού, η εξής υποσημείωσις του:

«Η αρίθμωσις αυτή εινε γνησία του Ουγκώ».

Να τώρα και το κείμενο της αρίθμωσης, το οποίο προδίδει την απέραντη εκτίμησι του Ουγκώ προς τους αδελφούς Γκονκούρ:

«Προς τους κυρίους Έδμουνδο και Γουίλλιο ντε Γκονκούρ, «Gemmis pro pluribus istum do saxum».

Η οποία σημαίνει πάνω-κάτω: «Δίνω αυτό το χαλίκι εις αντάλλαγμα τόσων πολυτίμων λίθων που μου έδωσαν».

Το ωραίο εινε ότι στη λατινική αφεύραση του Ουγκώ υπάρχει ένας πρώτης τάξεως μαργαρίτης: Γράφει istum, αντί του ορθού istud.

Γι' αυτό και κάποιος Γάλλος συγγραφέας είχε κανενταρεχώς: «Ο Ουγκώ δεν προσέφερε, όπως γράφει, στους Γκονκούρ ένα χαλίκι, αλλά ένα... μαργαριτάρι πρώτου μεγέθους!

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

ΙΩΑΝΝΑ.—Όταν ο πατέρας μου μου ανήγγειλε ότι θα με παντρεύουν με τον Λαυρέντιο μου...

ΠΡΟΣΩΠΑ: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 12ος, ΕΝΑΣ ΘΑΛΑΜΗΛΟΣ.

(Στόν κοιτώνα της βασιλίσσας 'Ιωάννας, ένα δωμάτιο μεγάλο και μελαγχολικό, σχεδόν ασκητικό, επιπλωμένο πολύ αυστηρά. Η βασίλισσα κάθεται σε μια ύψηλη πολυθρόνα από σκαλιστό ξύλο, σιμά στο παράθυρο, και μονολογεί:)

Βραδείαζει... Πάει και η σημερινή ημέρα... Και δεν είδα πάλι παρά μόνο κατά την ώρα του γεύματος τον βασιλέα... Και δεν μου είπε παρά μόνο δυο τυπικά λόγια... 'Αλλοίμονο! Καθώς βλέπω, όσο περνάει ο καιρός, τόσο λιγότερο μ' αγαπάει και τόσο περισσότερο μ' αποφεύγει... 'Αλλά μήπως μ' αγάπησε ποτέ; Με πήρε για λόγους πολιτικούς... 'Εγώ όμως τον αγαπούσα πάντα και πριν ακόμα μ' αρραβωνιάσουν μαζί του... 'Ωστόσο, δεν έλπιζα ποτέ να γίνω γυναίκα του... 'Εκείνος ήταν τόσο ωραίος, κι' εγώ τόσο άσχημη!... Θυμάμαι μάλιστα ακόμα πόσο χάρηκα και πόσο τούμαξα συγχρόνως, όταν ο πατέρας μου, ο βασιλεύς Λουδοβίκος XI, μου ανήγγειλε ότι θα με πάντρευε με τον λαυρέντιο μου δοκίμο της 'Ορλεάνης. 'Εγώ, εγώ η πιο άσχημη πριγκίπισσα, να γίνω γυναίκα του φραγκόπουρου πριγκίπου!

«Ω, πως ήταν δυνατόν να μ' αγαπήσει ποτέ... Και όμως, ο σύζυγός μου μου φρονόταν με τη μεγαλύτερη καλοσύνη κι' ευγένεια και μ' εκτιμούσε για την άρετή μου και για την ευσέβειά μου... 'Αλλά πως ήταν δυνατόν να μ' αγαπά μ' έρωτα, αφού είμαι τόσο άσχημη... 'Υστερα πέθανε ο πατέρας μου και τον διαδέχτηκε ο αδελφός μου Κάρολος. 'Αλλά κι' ο αδελφός μου πέθανε γρήγορα κι' έτσι έγινε βασιλιάς ο σύζυγός μου και βασίλισσα εγώ! Από τότε όμως ο Λουδοβίκος εγώ!... Πόσο είμαι δυστυχισμένη, Θεέ μου!...

(Έξαφνα μπαίνει μέσα ένας θαλαμηπλός, ο οποίος φέρει ένα πακέτο στο χέρι.)

Δέσποινα, ο βασιλεύς ερχεται να σε δει.

ΙΩΑΝΝΑ.—Γιατί; Γιατί... Είπε τάχα απαραίτητη η άμωφιά σε μια βασιλίσσα;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Οχι!... Δεν πρόκειται γι' αυτό, αν και είναι αλήθεια ότι ο γάμος μας έγινε μόνο γιατί το ήθελε ο πατέρας σου, ο πανίσχυρος Λουδοβίκος 11ος...

ΙΩΑΝΝΑ.—'Ω, το ξέρω... Δεν μ' αγάπησε ποτέ κι' είλες δική, αφού είμαι τόσο άσχημη...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Ιωάννα!... Σ' εκτιμώ για την καλή σου καρδιά και φέρνει).

ΙΩΑΝΝΑ.—'Ερχεται ο βασιλιάς μου!...

μου!... 'Ο αγαπημένος μου!... 'Ερχεται!... Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου!... (Μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος. Η βασίλισσα σηκώνεται για να τον υποδεχθή. Εκείνος όμως μόλις υποκλίνεται μπροστά της. 'Επειτα κάθεται μπρος σ' ένα τραπέζι και κάνει σημείο στη βασίλισσα να καθήση κι' εκείνη απέναντί του. 'Η βασίλισσα ύπακούει. Για μια στιγμή μένουν άσάλευτα και σιωπηλοί ο ένας απέναντι στον άλλο).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Κυρία... Θέλω να σάς πω κάτι πολύ σπουδαίο.

ΙΩΑΝΝΑ.—Να μου πείτε, τι θέλετε, βασιλιά μου.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Αυτό που θα σάς πω, θα σάς λυπήσει πολύ...

ΙΩΑΝΝΑ.—Λουδοβίκε!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Αυτή τη στιγμή δεν είμαι ούτε εγώ ο Λουδοβίκος, ούτε συ η 'Ιωάννα. Δεν σάς μιλάει ο σύζυγός σας, αλλά ο βασιλεύς της Γαλλίας, ο οποίος ζητάει άρραβας από τη βασίλισσα.

ΙΩΑΝΝΑ.—Και τί θέλει από τη

για τη λογική σου... ΙΩΑΝΝΑ.—Κύτταξε, γύρω στο δωμάτιό μου, Λουδοβίκε. Δεν υπάρχει κανένας καθρέφτης. Τους σήκωσα όλους, για να μη βλέπω το πρόσωπό μου, το πρόσωπό μου που εινε άσχημο...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Οχι, δεν εινε αυτός ο λόγος, για τον οποίο θέλω να χωρίσουμε...

ΙΩΑΝΝΑ.—Τότε τι συμβαίνει;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Πρόκειται για το καλό της Γαλλίας, όπως σου είπα. Μάρτυς μου ο Θεός, ότι δεν θα ήθελα να χωριστούμε ποτέ, αν δεν κινδύνε να χάση η Γαλλία τη Βρετανία...

ΙΩΑΝΝΑ.—Τη Βρετανία;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι... Ξέρεις ότι η χώρα του αδελφού σου, η 'Αννα της Βρετανίας, εινε νέα και μπορεί να παντρευτεί με κάποιον ξένο πριγκίπα, 'Αγγλο ή Γερμανό. 'Ετσι όμως η Γαλλία θα χάσει τη Βρετανία, γιατί η 'Αννα θα τη δώσει ως προίκα σ' αυτόν που θα πάρει. Μα κι' αν η 'Αννα δεν παντρευτεί, πάλι εινε επικίνδυνο για τη Γαλλία να μείνι ανεξάρτητη η Βρετανία...

ΙΩΑΝΝΑ.—Και τι πρέπει να γίνι τώρα;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Πρέπει εγώ, ο βασιλεύς της Γαλλίας, να παντρευτώ με την 'Αννα

ΙΩΑΝΝΑ.—Είπε απαραίτητο να είνε ωραία μια βασίλισσα;

βασιλίσσα ο βασιλεύς; ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Θέλει να φανή γενναία και ήρωική και να δώσει τη συγκατάθεσί της για τη διάλυσι του γάμου τους.

ΙΩΑΝΝΑ, (κατάχρησι).—Τι είπες, Λουδοβίκε;... 'Αδύνατον!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Τίποτε δεν εινε αδύνατον και καμιά θυσία δεν εινε μικρή, όταν πρόκειται για το καλό και για την ευτυχία της Γαλλίας!...

ΙΩΑΝΝΑ.—Μπορώ να προσδεχτώ ποια άλλη θυσία που επιβάλλεις, άλλ' όχι αυτή, Λουδοβίκε!... Σκότωσέ με καλύτερα!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Η μόνη θυσία που θα σάσει τη Γαλλία, εινε αυτή που σου ζητώ!...

ΙΩΑΝΝΑ.—Γιατί; Γιατί... Είπε τάχα απαραίτητη η άμωφιά σε μια βασιλίσσα;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Οχι!... Δεν πρόκειται γι' αυτό, αν και είναι αλήθεια ότι ο γάμος μας έγινε μόνο γιατί το ήθελε ο πατέρας σου, ο πανίσχυρος Λουδοβίκος 11ος...

της Βρετανίας, τη χώρα του αδελφού σου.

ΙΩΑΝΝΑ.—Την 'Αννα της Βρετανίας; Γιατί λοιπόν δεν μου λές την αλήθεια; Δεν πρόκειται για τη σωτηρία της Γαλλίας, αλλά για την ασημένια σου 'Αννα... Νομίζεις λοιπόν ότι δεν το καταλάβαινα πως την αγαπούσες πάντα, και με λύπη σου την έδωες να την παίρνει ο αδελφός μου;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Μπορεί να την αγαπούσα την 'Αννα, άλλοτε, όταν είχα το δικαίωμα ν' αγαπώ, μα σου είπα, δεν πρέπει να σκέφτεσαι ως γυναίκα, αλλά ως βασίλισσα και ως Γαλλίδα. Για σκέψου... Δεν θα χάσουμε μόνο τη Βρετανία... 'Υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε κι' όλοκληρη τη Γαλλία!...

ΙΩΑΝΝΑ.—Λουδοβίκε!...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ξέρω, σου είπα, ότι είμαι ο Λουδοβίκος! Ξέχασε ότι είσαι η 'Ιωάννα! Ξέχου μόνο τη Γαλλία που κινδυνεύει...

ΙΩΑΝΝΑ.—'Ω!... Κι' εγώ η φτωχή που ονειροπολούσα να ζήσω πάντα κοντά σου, έστω κι' αν δεν μ' αγαπούσες...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—'Ιωάννα!... Σ' εκτιμώ για την καλή σου καρδιά και φέρνει).

ΙΩΑΝΝΑ.—'Ερχεται ο βασιλιάς μου!...

γατούσες... 'Ελπίζω ότι θα γεράσουμε και οι δυο μαζί. Κι' έλεγα: «Όταν και των δυο μας τα μαλλιά θα είνε δολομένα και τα πρόσωπά μας ρυτινωμένα, τότε δεν θα μ' ας χωρίσει πια η άσχημία μου. Και θα είμαστε δυο αγαπημένοι και πιστοί σύντροφοι. Και τώρα εσύ έρχεσαι να μ' σβύσης κι' αυτή τη στερνή μου ελπίδα και μ' ας χωρίσουμε...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (επιτακτικά).—Βασίλισσα της Γαλλίας, σώσε την πατρίδα σου! 'Από σένα μόνο εξαρτάται η σωτηρία της και η ευτυχία της!...

Θέλεις λοιπόν, θέλεις να θυσιάσεις ένα δολιχόρο βασίλειο για το ατομικό σου συμφέρον; Θά το κάνης αυτό εσύ η κόρη των βασιλέων της Γαλλίας, συ η βασίλισσα της Γαλλίας; Θά προτιμήσης να χωρίσης τη Βρετανία από τη Γαλλία, παρ' α χωριστούμε έμεις;

«'Επ' τέλους, έμεις είμαστε θνητοί κι' εφήμεροι... 'Ας μη λογαριάζουμε λοιπόν τη δική μας ευτυχία... 'Ας σκεφτούμε μόνο τη Γαλλία που εινε αθάνατη...

ΙΩΑΝΝΑ, (δακρύζοντας).—Μεγαλειώτατε, μου δοκίμαστε ότι θέλετε να με χωρίσετε μόνο για το καλό της πατρίδας;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Τ' δοκίμαζω, βασίλισσα. Είπε καθένας μας να χωρίσουμε... Είμαστε υπεύθυνοι απέναντι του λαού μας, αλλά και ο πατέρας σου και ο αδελφός σου, από τον άλλο κόσμο όπου θροσκονται τώρα, θα μ' επιδοκιμάζουν. Δεν θα θέλουν να χάσει η Γαλλία για να μη χωρίσουμε έμεις.

ΙΩΑΝΝΑ, (σηκώνεται από τη θέση της).—Μεγαλειώτατε...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Λέγε, βασίλισσα.

ΙΩΑΝΝΑ, (άποφασιστικά).—'Η Βρετανία θα μείνι Γαλλική. 'Υποτάσσομαι στη θέλησι του βασιλέως και δίνω τη συγκατάθεσί μου για το διαζύγιο...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (υποκλινόμενος μπροστά της).—Ευχαριστώ, βασίλισσα... Ευχαριστώ με άμεσους της Γαλλίας.

ΙΩΑΝΝΑ.—Πρέπει να γράψουμε στη Ρώμη για την άρραβον του γάμου μας.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Ναι... Ευχαριστώ και πάλι. Και τώρα, που έληξε η άρραβον μου με τη βασίλισσα, παρακαλώ τη γυναίκα μου 'Ιωάννα να με συγχωρήσει, γιατί χωρίς να θέλω της φέρεθα σκληρά.

ΙΩΑΝΝΑ.—Σε συγχωρώ, αφού πρόκειται για τη Γαλλία...

ΙΩΑΝΝΑ, (μόνη, κλαίοντας με λυγμούς).—Θεέ μου! Δός μου δύναμι για να μπορέσω να υποφέρω...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' αποθήκη: κανονποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ελκόμενες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λένα 7, Αθήνας.

ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΘΕΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ

Τι πιστεύουν στα χωριά των Τριχάλων. 'Ο 'Ασκληπιός, σύγχρονος του... 'Αλή πασά. Τι λένε οι βοτανολόγοι. Πώς ζή στις παραδόσεις του λαού ο 'Ασκληπιός. Πώς γιάτρνε τους αρρώστους. Το φθινόγειο βασιλόπουλο και το φάρμακι της έχιας. Πώς έγινε καλά. 'Η διαθήκη του 'Ασκληπιού. Πώς δεν θα πεθάνουν πικά οι άνθρωποι, κτλ. κτλ.

στη φαντασία του λαού μας και ν' αναφέρονται στις παραδόσεις του. Και όμως αυτό συμβαίνει, αν όχι με όλους τους αρχαίους Θεούς, τουλάχιστο μ' έναν απ' αυτούς. Πρόκειται για τον 'Ασκληπιό, τον Θεό της 'Ιατρικής και πατέρα της θεραπευτικής.

Στην περιφέρεια των Τριχάλων, όπου έφυγε να περάσει τελευταία, μου δόθηκε επανειλημμένα ευκαιρία να παρατηρήσω και να εξακριβώσω ότι ο 'Ασκληπιός αποτελεί για το λαό ένα από τα πιο αγαπημένα πρόσωπα του κι' ένα από τα πιο ζωντανά συμβόλα του. 'Η μόνη διαφορά είναι ότι οι Τριχαλινοί δεν τον ξέρουν με το γνήσιό του όνομα, αλλά με μια ονομασία κάπως παραφθαρμένη, ως «Σκλεπεύ» ή «Σκλεπιόν». Σπανίως τον ακούει κανείς από το στόμα του λαού με το όνομα που τον έχουν τα βιβλία, δηλαδή 'Ασκληπιό.

Στο παζάρι που γίνεται στα Τρίκαλα κάθε εβδομάδα, θα δρής κανείς ταχυτικά μια γοργόλα που τη λένε θεά Γκουσγκούλαινα. 'Η κυρία της ασχολία είναι να μαζεύει βοτάνια και να τα πουλάει στους ανθρώπους που τα χρειάζονται. 'Υπάρχουν κι' άλλες γοργές που κάνουν την ίδια εργασία, αλλά η θεά Γκουσγκούλαινα καταγίνεται από πολλόν καιρό με τη συλλογή των βοτανικών και είναι η πιο γνωστή και φημισμένη σ' όληκληρη το νομό Τριχάλων.

Για να μαζέψω τα βοτάνια της που είχε διαφύγει ειδών, πηγαίνω στο θοινό Κόζακα και μάλιστα στην πλευρά που μου δείχνει κατά το μέρος του χωριού Λεπανίτσα. 'Αλλά και οι λοιποί βοτανολογούντες ποτισμοί αυτών τον τόπο, γιατί πιστεύουν ότι υπάρχουν εκεί τα αβυθώτερα και αποταπεινωτικότερα θεραπευτικά χορτάκια και φυτά.

Τι ξέρεις να μου πής για το Σκλεπιό, θεά Γκουσγκούλαινα; ρώτησα μια μέρα τη γοργά βοτανολόγο, η οποία έχει συμπλησμένη και χαρακτηριστική φυσιογνωμία γυναίκας του λαού.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, ήταν γιατρός μεγάλος και τράνος. Αυτός έμαθε σε πολλές γυναίκες πώς να διαλέγουν και να μαζεύουν βότνια. Και η δική μου η βάβω σ' αυτόν έπηγε κι' έμαθε την τέχνη της, στο Σκλεπιό το γιατρό.

—Τι καιρό γίνθηκε αυτό, θεά Γκουσγκούλαινα;

—Στην εποχή του 'Αλή πασά, παιδί μου. Τότε ζούσε κι' ο Σκλεπιός ο γιατρός.

Την έκπληξη καλή στα μάτια της,

ΟΙΟΣ θα το πίστευε ότι οι Θεοί της αρχαίας 'Ελλάδας δεν πέθαναν και δεν έχθησαν ακόμα για πάντα, αλλά εξακολουθούν να ζουν καθώς μου έλεγε τα λόγια αυτά, και πρόσθετα πώς η έκφραση της ήταν απόλυτως σοβαρή. 'Η θεά Γκουσγκούλαινα όχι μόνο γνώριζε την παράδοση του παναρχαίου Θεού της ιατρικής, η οποία μεταδίδεται από γενιά σε γενιά, αλλά με τα τραγούδια και τα παραμύθια του λαού μας, αλλά τον θεωρούσε ως πρόσωπο πραγματικό που είχε ζήσει και δράσει πριν από εκατόν πενήντα μόλις χρόνια.

'Η μαρτυρία αυτή της θεά Γκουσγκούλαινας δεν ήταν η μοναδική που άκουσα στο παζάρι μου. Μίλησα σχετικά κι' μ' αρκετούς άλλους βοτανολόγους, όπως λέγονται όλοι όσοι μαζεύουν και πουλάνε θεραπευτικά βότνια. 'Ησαν γυναίκες και άνδρες, προχωρημένης ηλικίας οι περισσότεροι, και ήξεραν όλοι τους κάτι να μου πούν για τον προσάτη τους.

Όσα ήξεραν για τον 'Ασκληπιό, τα ήξεραν από τους γεροντότερους, οι οποίοι πάλι είχαν την ιδέα ότι ο

—'Ο Σκλεπιός ο πατριώτης μας, εξακολουθούσε να μου λέει η θεά Γκουσγκούλαινα, ήταν καλός άνθρωπος, πονετικός και ψυχικός. 'Επαιρνε, ότι του έδινε ο καθένας, τότε λίγες δεκαρούλες, τότε τίποτε καθόλου. Πολλούς τους έκανε καλά απ' τις αρρώστειες τους, χωρίς να παίρνει τίποτα για τον κόπο του και για τα φάρμακά του. Το φάρμακό του το είχε έδω στο Τρίκαλα, να λιγιάει παραπάνω απ' το παζάρι, κοντά στο Δημάριο τον ποταμό. Είχε ακόμα και κάτι γοργές που φύλαγε τις δέλλες του που είχε καλές για πολλές αρρώστειες. Τις έστειλε μάλιστα και στην Εύρωπη, όπου ζητούσαν τίποτε πλούσιοι Ευρωπαίοι, κι' έτσι μάζευε αρκετές λίρες στα Τρίκαλα. 'Η γοργές του φάνηκαν ακόμα σήμερα, κοντά στον ποταμό.

—Και πώς γιάτρνε τις αρρώστειες ο Σκλεπιός, θεά Γκουσγκούλαινα;

'Ο 'Ασκληπιός διδάσκων τους μαθητάς του.

'Ασκληπιός ήταν πατριώτης τους και ότι οι προπάτορές του ήταν σύγχρονόι του. 'Ο 'Ασκληπιός ε'νε θείσιο ότι, κατά την εποχή που πραγματικώς ζούσε, είχε ως έδρα του κυρίως τα Τρίκαλα και εκεί εξασκούσε το επάγγελμά του. 'Ετσι, εκτός από την ανάληψη της ζωής του, διατηρήθηκε στους κατοίκους και η θεραπευτική του τέχνη, στην οποία δοξάει συνεχιστής τους σημερινούς βοτανολόγους και πρακτικούς γιατρούς των Τριχάλων.

Οι κάτοικοι του χωριού Λεπανίτσα πιστεύουν ότι ο 'Ασκληπιός ζήσε και έδρασε στο χωριό τους και ότι οι παππούδες τους έμαθαν την τέχνη τους απ' ευθείας απ' τον ίδιο. 'Η πίστις αυτή είναι βαθειά ριζωμένη μέσα τους και δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να τους κάνει κανείς ν' αλλάξουν γνώμη.

—Αυτός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε. Περνούσε κόσμος και κοσμάκης από πηγάνε, απ' αυτόν έγύρευε καλά, γιατί μια φορά πήγε και το παιδί του βαπτίστηκε από τον Σκλεπιό, γι' αυτό π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε. Περνούσε κόσμος και κοσμάκης από πηγάνε, απ' αυτόν έγύρευε καλά, γιατί μια φορά πήγε και το παιδί του βαπτίστηκε από τον Σκλεπιό, γι' αυτό π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

—'Ο Σκλεπιός, παιδί μου, δεν είχε ανάγκη να κυτάξει τους αρρώστους, όπως οι σημερινοί γιατροί. Είχε μονάχα τα φάρμακά του αναλυμένα σε μοτίλεις και τις έδινε στην αρχάδα. 'Υστερα έδωλεπε πού απ' όλα τα νερά κουνιόταν μοναχό του. Το έδινε τότε στον π' αυτό ήταν που του χρειαζότανε.

στήσεις. Πές μου όμως, πώς έγινες καλά;

Τότε το βασιλόπουλο κάθισε και του διηγήθηκε απ' την αρχή όλα, πώς δηλαδή φεύγοντας από εκεί ήπιε στο δρόμο ξυνόγαλο κι' έτσι βρήκε την βρεξιά και την υγεία του.

'Ο Σκλεπιός, αφού έμαθε σε ποιά μεριά του θουνού είχε ο τσούπανος το μαντρί του, τράβηξε την ίδια μέρα κατά τον Κόζακα και τον έβρηξε. 'Επιασε κουθέντα μαζί του και τον ρώτησε τι είχε δώσει στο παλληκάρι να πιή.

—Λίγο ξυνόγαλο, αφέντη Σκλεπιέ, αποκρίθηκε ο βλάχος.

—Μά το ξυνόγαλο δεν γιατρεύει το χτικιό. Μήπως είχε μέσα και τίποτ' άλλο;

—Όχι.

'Ο Σκλεπιός όμως επέμεινε και τότε ο τσούπανος αναγκάστηκε να μολγήσει την αλήθεια.

—Θά σου πω το φταίξιμό μου, γιατρέ. 'Ενα φειδί, μια όχια φαρμακέρη, εχε πιεί μ' απ' το καζάνι κι' η μου έτοιμασε να χύσω το ξυνόγαλο. 'Εκείνη τη στιγμή φάνηκε το παιδί κι' επειδή διψούσε πάρα πολύ, μ' ην έχοντας τι άλλο να του δώσω, το λυπήθηκα και το δούσα να πιή.

—Αυτός είναι το θανάτι, είπα με το νου μου. 'Ας πιεί απ' αυτό κι' α' μη βασανίζεται περισσότερο.

—Αυτό το παλληκάρι όμως γίνθηκε καλά, πού είπα ο Σκλεπιός, και φαίνεται πως το φάρμακι το φειδιού γιατρεύει το χτικιό. Αυτό είναι το γιατρικό της κακιάς αρρώστειας. Το φάρμακι της έχιας...

—Μ' αυτό λοιπόν γιατρεύει ο Σκλεπιός τους χτικιασμένους στον καιρό του; ρώτησα τη θεά Γκουσγκούλαινα.

—Όχι, γι' αυτό μου, αποκρίθηκε η γοργά. Φοβήθηκε να το δώσω και τ' άφησε αχρησιμοποίητο κι' αυτός. Το βοτάνι του χτικιού υπάρχει, το βρήκε ο Σκλεπιός. Ποιος κοτάει όμως, γι' αυτό, να το μεταχειριστή, αφού δεν το μεταχειρίστηκε ούτ' ο μεγάλος εκείνος γιατρός που ήξερε όλα τα φάρμακα και γιατρεύει όλες τις αρρώστειες.

Για την παράδοσι του 'Ασκληπιού μπορεί να μαζέψω κανείς άφθονα στοιχεία τόσο στην πόλη των Τριχάλων όσο και στο χωριό Λεπανίτσα, που το επεσκέφθην στην περιουσία μου. Στο στόμα των κατοίκων κυκλοφορούν άπειρα ανέκδοτα σχετικά με τον μεγάλο πρόδρομο της ιατρικής.

Μπορεί να ειπεί κανείς ότι, αν και πέρασαν τρεις αιώνες χιλιάδες χρόνια περίπου από τότε που γεννήθηκε και έδρασε ο 'Ασκληπιός, εν τούτοις η άμνησής του διατηρείται ακόμα ζωντανή στους απογόνους του, τους κατοίκους της σημερινής Λεπανίτσας.

Για το χωριό αυτό προσδοκώ να έλθω άπ' αμέσως τρεις φορές από τα Τρίκαλα και έχει άρεσει άρχαία έρευνα. Είχαν διανεργηθεί μάλιστα κι' ανακαλυφθεί για την ανεύρασι κανέναν ναύτο του 'Ασκληπιού, άλλ' έμειναν χωρίς αποτέλεσμα, τουλάχιστο μέχρι το παρόντος.

Φαίνεται ότι το χωριό αυτό, το οποίο μετωνομάστηκε τελευταία σε Πελλία, υπήρξε πραγματικώς κατά την αρχαιότητα η πρώτη κοιτίδα του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

Και έτσι γυρεύουν κι' όλο γυρεύουν, σε κάθε γάλασα και σε κάθε σπηλιά, σε κάθε γούδα και σε κάθε έσκολιά, μήπως τους βοηθήσει ή τύχη και βρούν τη σωτηρία διαθήκη του 'Ασκληπιού, με την οποία θα γίνουν άθαντοι.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΘΗΚΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΚΟΥΝ... ΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Το πείραμα ενός 'Αμερικανού επιστήμονος. 'Η «Σκεπτική» και η «Ευθυμία». Πώς γίνεται η ανατροφή των δυο πιθήκων. 'Η αντίθεσις των χαρακτηρισμών τους. Γά καμώματά τους και τα παιχνίδια τους. 'Η έλπίδες του επιστήμονος. Θά γίνουν άνθρωποι, κτλ. κτλ.

'Ο επιστημονικός κόσμος και των δυο ήμισφαιρών, περιμένει με ζήλο ενδιαφέρον τα αποτελέσματα ενός πειράματος που κάνει εδώ και κάμποσον καιρό ο δόκτωρ Κάρολος Νόμπας, άμερικανηγιάτρος του Ζωολογικού Κήπου της Νέας 'Υόρκης. Όσοι λίγοι, ούτε πολλοί, ο επιστήμων αυτός προσπαθεί να μεταμορφώσει δυο πιθήκους σε ανθρώπους!... 'Ο ένας απ' τους πιθήκους αυτούς είναι θηλυκός γορίλλας και του έχουν δώσει το όνομα η «Σκεπτική» και ο άλλος ένας επίσης θηλυκός χιμπατζής και τον έχουν ονομάσει «Ευθυμία».

Τρία ολόκληρα χρόνια τώρα, ο 'Αμερικανός κτηνίατρος επιδιώκει αυτοπροσώπως τη διαίτα και την ανατροφή των πιθήκων αυτών και παρακολουθεί με προσοχή τις συνηθειές τους.

Τους δυο αυτούς πιθήκους ο δόκτωρ Νόμπας

σε όλη την 'Ελλάδα. Πάντως οι Λεπανίτιοι, μαθαίνουν από πάπου π' ο πρός πάπου τη χρήση των βοτανικών και ασχολούνται σχεδόν συστηματικά με τη συλλογή τους και την πώλησή τους.

Όπως είπαμε και παραπάνω, τον 'Ασκληπιό τον θεωρούν ως πρόγονό τους, από το σόι τους, και πιστεύουν ότι στην έποχή του είχε έπιτε

λέσει αληθινά θαύματα, με την εξαιρετική του τέχνη. Μεταξύ των άλλων, όπως πιστεύουν, είχε σκαπό να...καταργήσει το θάνατο και να εξασφαλίστη στους ανθρώπους την αιώνια νεότητα.

Σχετικά μ' αυτό ε'χε άφψει και μια διαθήκη, στην οποία εξέθε

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Αυτοκράτειρα ήταν βέβαιη πως η Κασσιανή θα καταλάβαινε ποιοι λόγοι την παρακινούσαν να στείλει και να ρωτήσει για την ύγεια της.

Και αυτό τον τρόπο η νέα θα μάντευε ότι ο Θεόφιλος, παρ' όλη την πρωινή του συμπεριφορά, ενδιαφερόταν γι' αυτήν, ότι είχε μετανοιώσει κι' ότι εξακολουθούσε να την αγαπάει τρελλά.

Περίμενε λοιπόν η Εύφροσύνη μ' ανυπομονησία το γυρισμό της εμπιστού της.

Και πράγματι, η άρχοντισσα, στην οποία είχε αναθέσει τη λεπτή αυτή αποστολή, δεν άργησε να γυρίσει πίσω.

Μόλις όμως μπήκε στην αίθουσα και η Εύφροσύνη αντίκρυσε το πρόσωπό της, η καρδιά της σφίχτηκε.

Η εμπιστοσύνη της φαινόταν λυπημένη.

—Τι συμβαίνει; Πές μου γρήγορα τι συμβαίνει; της είπε η Αυτοκράτειρα.

Η βυζαντινή άρχοντισσα της εξέγηγε τότε ότι οι γονείς της Κασσιανής την δέχτηκαν πρόθυμα και χαρήκαν πολύ, όταν άκουσαν πως την έστειλε η μητέρα του Θεόφιλου. Έστειλαν να ειδοποιήσουν άμεσα την Κασσιανή στα διαμερίσματά της, να παρουσιαστεί και να ευχαριστήσει την απεσταλμένη της Αυτοκρατορίας, μη η Κασσιανή δεν παρουσιάστηκε. Πήγε η ίδια η μητέρα της να την πάρει, μα γύρισε σε λίγο μόνη και είπε με λυπητή πως η κόρη της ήταν άρρωστη.

Τι έστειλαν δλ' αυτά;

Η Εύφροσύνη θυσίστηκε σε μεγάλη συλλογή.

Τι θάλεγε στο Θεόφιλο που περίμενε ανυπόμονα στο δωμάτιό του;

—Είπε άσχετα πραγματικά άρρωστη; ρώτησε την εμπιστοσύνη της η Αυτοκράτειρα.

—Όχι, Αυτούστα, απάντησε η άρχοντισσα. Κάτι άλλο συμβαίνει.

—Είπε πεισματταμένη τότε;

—Όχι, Αυτούστα. Δεν θυμάμαι κανείς τόσο έναντιόν έκείνου που άγαπώ...

Δεν φέρεται έτσι μια κόρη στην απεσταλμένη της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου. Επικίνω πως κάτι άλλο συμβαίνει...

Όταν ο Θεόφιλος έμαθε απ' τη μητέρα του τι είχε συμβεί θυσίστηκε σε μάχη απελπισία.

Και, παρ' όλη τα καθησυχαστικά λόγια της Εύφροσύνης, ο Πορφυρογέννητος δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι τη νύχτα.

Τι συνέβαινε άραγε με την Κασσιανή;

Τον είχε μισήσει έπειτα απ' την περιουσία που της είχε δώσει το πατήρ;

Δεν τον αγαπούσε λοιπόν;

Τό αίσθημα της γι' αυτόν ήταν ένα χαρίσιμο και τίποτα άλλο;

Δεν ήταν παρά περαστικός ο έρωτας που τόσες φορές του είχε μιλήσει στην καρδιά με τα μάτια της, με τα βλέμματά της;

Όχι, όχι, δεν ήταν δυνατόν. Κάτι άλλο θα συνέβαινε...

Κάτι το οποίο έπρεπε να εξακριβωθεί με ταχύτητα.

Να το εξακριβώσει αυτός ο ίδιος. Δεν θα έμπιστευόταν πια σ' αμ...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

σταλμένους. Θα πήγαινε ο ίδιος σ' άρχοντικό της Κασσιανής, θα ζητούσε να την δει, θα της μιλούσε, θα μάθαινε τις μυστικές της σκέψεις, θα μάντευε τα κίνηματά της τ' από κρυφά...

Μόλις ο Θεόφιλος πήρε την απόφαση αυτή, η βαρεία του λύπη αλλάφωσε λίγο.

Μα ο ύπνος που τόσο θα τον ανακούφιζε και θα τον παρηγορούσε, δεν έρχόταν να του κλείσει τα μάτια, του κοιμόταν το βάλαμο του το γλυκό.

Κι' ο Πορφυρογέννητος πλησίασε σ' ανοιχτό παράθυρο, παραμέρισε τα χαρτιά παραπετάσματα, κλήθηκε σ' ένα καθίσμα, άκουσε...

Θεέ, να ένωθώ με την κόρη που αγαπώ το βλέμμα του στον κατακάθαρο κι' αστραγάλιστον ουρανό...

Η σκέψη του πέταξε πάλι στην αγαπημένη του Κασσιανή.

Τι γάκανε αυτή τη στιγμή, μέσα στα βάθη και σκοτεινά μεσάνυχτα, η λατρευτή κόρη;

Είχε ξεχάσει, είχε διαψέει απ' την καρδιά της κάθε έγνοια, κάθε έγερση και κάθε πόνο και κομμάτι, ήσυχια και γαλήνη;

Ηταν δυνατόν αυτό;

Ξερχίζονταν έτσι εύκολα απ' την καρδιά η αγάπη; η πρώτη αγάπη;...

Μέσα στη βαθειά και σιωπηλή νύχτα το Βυζάντιο κοιμόταν...

Κανένα θρόνος, καμιά κίνηση...

Μονάχα το θρόνο των κυμάτων του Βοσπόρου στην άμμοδα, έφτανε ξεθυμασμένο ως τ' ανάκτορα...

Η ψυχή του Θεόφιλου γέμισε κατανύξη.

—Θεέ μου, φθόρισε με τα μάτια ύψωμένα στον ουρανό. Παντοδύναμε Θεέ, λυπήσου τον δοῦλο σου, ξανάδωσε μου την γαλήνη της ψυχής μου, εὐδόκησε. Κύριε, να ένωθώ με την κόρη που αγαπώ, μη μ' εγκαταλείψει, Θεέ μου, στην απελπισία και...

Τώρα έλπιζε.

—Η καρδιά του ήταν αλαφρού.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

τόν άφανισμό...

—Εν' άσπери έδωσε ψηλά στο στερέωμα, διαγράφοντας στο θαμπό φόντο του, ένα άστρμένο τόξο...

Ο Θεόφιλος σηκώθηκε δρόμος και σταυροκοπήθηκε.

Κάθισε έπειτα πάλι στο καθίσμά του και συνέχισε την τρελή έρωτική προσευχή του:

—Είμις φρικτό άμάρτημα, Κύριε, ν' αφαιρέσει κανείς τη ζωή που του έδωσες, γιατί σ' έδωκες εἰς αὐτόν τῆς ζωῆς αὐτῆς. Κι' όμως δεν θά μπόρεσω νά ζήσω χωρίς την Κασσιανή.

Θεέ μου... Η ζωή μου χωρίς αὐτή εἶνε μαρτύριο, εἶνε κόλασις... Εὐδόκησε, Παντοδύναμε Θεέ, να ένωθώ με την κόρη που αγαπώ...

Αμέσως πέρασε στο καλυντήριο του, όπου, βορβόρουντες απ' τους θαλαμπεδούς του άρχισε να κάνει την πρωινή του τουαλέτα.

Σε λίγο, χρυσστολισμένος, λαμπόντας όλόκληρος από την αἴγλη της νεότητός του, διευδυνόταν προς την έξοδο των άνακτόρων, συνοδευόμενος από έναν ώραιότατο άκόλουθο, ντυμένο στα γαλάζια και στα τοιρανταφυλένια βελούδα και μεταξωτά.

—Εκρυψε τότε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του κι' άφησε τον πόνο του να ξεσπάσει σ' ένα ποτάμι δακρύων...

Στη θέση αυτή, με ύγρα τα μάτια απ' τα δάκρυα, τον πήρε ο ύπνος ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβει. Όταν ξύπνησε είχε ξεμερώσει.

Στους δρόμους του Βυζαντίου είχε άρχισει η πρωινή κίνηση, μα το παλάτι ήταν ακόμα θυσμένο στον ύπνο.

Ο Θεόφιλος τα κτωποίησε τα σγουρά του μαλλιά κι' άρχισε να διαμαρτυρήσει στον κοιτώνά του επάνω-κάτω...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

δεν θα συγκρατηθεί πια και θα ριχτεί τρελλή από χαρά, από έρωτα, από ευτυχία στην άγκαλιά μου... Ναι, έτσι θα γίνει...

Η σκέψης αυτές, η έλπίδες αυτές μεθούσαν τον Πορφυρογέννητο. Κι' εξακολούθησε να διαμαρτυρήσει στον κοιτώνά του, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, μονολογώντας, όνειρευόμενος μ' ανοιχτά τα μάτια:

—Θα φορέσω την πιο λαμπρή στολή μου. Το βυσσινί βελούδο, με τις χρυσές παρυφές μου πάει ύπεροχα. Θα πάρω τον πιο πιστό άκόλουθο μαζί μου, τον Άνθια, και όλα θα τελειώσουν εύχαιστα...

Όσο προχωρούσε η αύγή, το παλάτι βυθιζόταν σιγά-σιγά. Υπηρετές και άκόλουθοι πηγαίνονρχόντουσαν μες' στους διαδρόμους του κι' η ζωή κι' η κίνησης επικρατούσε τώρα εκεί που άπλωνόταν πρὸ ὀλίγου το σκοτάδι κι' η σκιά.

Το ίδιο γινότανε και σ' όλο το Βυζάντιο... Τα μαγαζιά άνοιγαν κι' οι δρόμοι έμπυωνόντουσαν από τους πρώτους πρωινούς διαδότες.

Ο Θεόφιλος, ο οποίος είχε περάσει όλη τη νύχτα του άγρυπνος στο διαμερίσμα του, καθώς τον γυπόπνησε η ποίηση άχτινης του ήλιου δεν συγκρατήθηκε πια.

Κυττάχτηκε μια στιγμή σ' έναν όλόγυρο καθρέφτη που βρισκόταν άπέναντί του κι' είδε τα χαρακτηριστικά του σθεσμένα και τραβηγμένα από την άγρυπνία και την άγωνία...

Αμέσως πέρασε στο καλυντήριο του, όπου, βορβόρουντες απ' τους θαλαμπεδούς του άρχισε να κάνει την πρωινή του τουαλέτα.

Σε λίγο, χρυσστολισμένος, λαμπόντας όλόκληρος από την αἴγλη της νεότητός του, διευδυνόταν προς την έξοδο των άνακτόρων, συνοδευόμενος από έναν ώραιότατο άκόλουθο, ντυμένο στα γαλάζια και στα τοιρανταφυλένια βελούδα και μεταξωτά.

—Εκρυψε τότε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του κι' άφησε τον πόνο του να ξεσπάσει σ' ένα ποτάμι δακρύων...

Στη θέση αυτή, με ύγρα τα μάτια απ' τα δάκρυα, τον πήρε ο ύπνος ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβει. Όταν ξύπνησε είχε ξεμερώσει.

Στους δρόμους του Βυζαντίου είχε άρχισει η πρωινή κίνηση, μα το παλάτι ήταν ακόμα θυσμένο στον ύπνο.

Ο Θεόφιλος τα κτωποίησε τα σγουρά του μαλλιά κι' άρχισε να διαμαρτυρήσει στον κοιτώνά του επάνω-κάτω...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

Αλ Καπόνε, ο βασιλεύς των κακοποιών.
(Εξέλι Γελοιογραφία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπειτα από λίγες ημέρες, μετά την άπνυνοδου δολοφονική απόπειρα των συμμοριτών του "Αλ Καπόνε εναντίον του θανάσιμου έγκρου του "Ο' Ντόννελλ, —την οποία διηγήθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο,— ο Καπόνε έπιληροφορήθηκε από τους κατασκόπους του πως ο Τζέι Μπρούκς, ένας από τους ύπερπληρώτους της συμμορίας του "Ο' Ντόννελλ, ήταν προσκαλεσμένος σε μια χοροεσπερίδα στη Λέσχη Ράτσερ.

—Ωραία! μουρμούρισε ο Σικελός άρρισυμμοριτής. Θα τον ξεκάνουμε... Κι' αυτό θα κάνει μεγάλη εντύπωση στον άρχηγό του.

Το ίδιο βράδυ, μερικοί εύλογιστοι συμμοριτές του Καπόνε σκαρφάλωσαν στη στέγη ενός γκαράζ που βρισκόταν άπέναντι στη Λέσχη, στην οποία θα εδίδετο ο χορός κι' εγκατέστησαν εκεί ένα μυδραλλινόβλο.

Σε λίγο όταν στη Λέσχη, οι προσκαλεσμένοι άρχισαν να χορεύουν, οι συμμοριτές έδειλαν μπροστά...

Ένας ξερός συνεχής κρότος ακούστηκε κι' η σφαίρες έπεσαν σαν βροχή μέσα στο πλήθος που χόρευε...

Αμέσως οι χορευτές κι' η χορεύτριας τ' έβλεπαν στα πόδια κι' οι μουσικοί εγκατέλειψαν τη ζώνη-μπάν...

Το μυδραλλινόβλο εξακολουθούσε εντωμεταξύ το καταχθόνιο έργο του...

Όσο ο Τζέι Μπρούκς έφευγε από τις σφαίρες των έγχρωτων του. Μα οι άλλοι, οι πληρωμένοι κι' οι σκοτωμένοι ήταν άναρθτοι...

Ένας χύρος, ο Τζάκι Κέλλο, έγινε κυριολεκτικώς κόκκινο από τις σφαίρες...

Όταν έφτασε επί τόπου η Αστυνομία, οι άπαίσιτοι δολοφόνοι είχαν εξαφανιστεί. Έτσι δεν συνέληφθη κανείς.

Όσοι, μονάχα οι κάτοικοι του Σικάγου τα μάθιναν δλ' αυτά. Έφτανε βέβαια η αἴγλη της νεότητός του, διευδυνόταν προς την έξοδο των άνακτόρων, συνοδευόμενος από έναν ώραιότατο άκόλουθο, ντυμένο στα γαλάζια και στα τοιρανταφυλένια βελούδα και μεταξωτά.

—Εκρυψε τότε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του κι' άφησε τον πόνο του να ξεσπάσει σ' ένα ποτάμι δακρύων...

Στη θέση αυτή, με ύγρα τα μάτια απ' τα δάκρυα, τον πήρε ο ύπνος ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβει. Όταν ξύπνησε είχε ξεμερώσει.

Στους δρόμους του Βυζαντίου είχε άρχισει η πρωινή κίνηση, μα το παλάτι ήταν ακόμα θυσμένο στον ύπνο.

Ο Θεόφιλος τα κτωποίησε τα σγουρά του μαλλιά κι' άρχισε να διαμαρτυρήσει στον κοιτώνά του επάνω-κάτω...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώρες μονάχα... Θα την δω... Θα της μιλήσω... Θα γονατίσω μπροστά της. Κι' αυτή θα συγκινηθεί τόσο, που...

Με το φως της ημέρας του είχαν φύγει κι' η μαύρος σκέψης της νύχτας.

Τώρα έλπιζε.

—Αίγιες ώρες με χωρίζουν ακόμα απ' την αγαπημένη μου, φθόριζε. Αιγιές ώ

Μωάμεθ ο Κατακτητής.

Όταν ο Μωάμεθ ο Κατακτητής κατέλυσε τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία κι' έμπηκε θριαμβευτής στην Κωνσταντινούπολη, ώργάνωσε, μεταξύ τῶν ἄλλων, σὺν παλάτι τὸν πλουσιώτατον χαρέμι, σὺν ὅποιον συνεκρίθησαν τὰ ὀραότερα κορίτσια ποὺ τοῦ πρόσφεραν ἡ διάφορες ὑποτελεῖς χῶρες.

Ἀνάμεσα σὲς νέες αὐτὲς τοῦ σουλτανικοῦ χαρέμιου ἦσαν καὶ μιὰ Ἑλληνίς, ἡ Εἰρήνη, ἓνα κορίτσι δεκαεφτάχρονον, ποὺ ἔβλεπε τὸ θαύμαζαν γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της.

Τὰ μαλλιά της — γράφει κάποιος παλῶς συγγραφεὺς Γάλλος — ἦσαν τὰ ὀμορφότερα τοῦ κόσμου. Ἡ Ἑλὼς δὲν εἶχε γεννηθεῖ ἄλλη γυναῖκα ὀραία σὰν κι' αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἔσχατη τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου. Ἡ φυσιογνωμία της εἶχε μιὰ τέτοια γοητεία, ὥστε ὅποιος τὴν ἔβλεπε, ἀμέσως τρελλαινότανε ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτήν.

Ἡ νέα αὐτὴ Ἑλληνίδα, μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της κατόρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά τοῦ Μωάμεθ Β' σὲ τέτοιο βαθμὶν. Ὅστε ἡ Ἑλὼς της ἦταν νόμος γιὰ τὸν παντοδύναμον καὶ τρομερὸ αὐτὸ ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τὴν ὀνόμασε Βασιλίσσα Σουλτάνα καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα τοῦ Σουλτανικοῦ.

Ἡ ὀραία Εἰρήνη δὴν πρῶτα μόνον ζήτησε ἀπὸ τὸν προστάτη της: Πρῶτον νὰ τὴν ἀφήσῃ χριστιανὴ καὶ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ λατρεύῃ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μέσῳ σ' ἓνα ἐκκλησάκι ποὺ ἔβαλε κι' ἔχτισαν ἐπίτῃδες σὺν χαρέμι, καὶ δεύτερον νὰ προστατεύῃ τοὺς Ἕλληνες καὶ νὰ μὴν τοὺς καταδικάζῃ. Πράγματι, ὁ Μωάμεθ Β', εἰσάκουσας τίς παραλήψεις της κι' ἔκανε πρόθυμα ὅτι τοῦ ζήτησε ἡ ὀραία Εἰρήνη ποὺ τόση γοητεία ἐξασκοῦσε ἐπάνω του.

Οἱ Ἕλληνες τὴν εὐλογοῦσαν, γιατί βόηχαν σ' αὐτὴ μὲ μεγάλη προστάσια σὲς τόσο δύσκολες ἐνστάσεις στιγμῆς. Ἀλλ' οἱ Τούρκοι δὲν ἦσαν δόλου ἐκταραχθέντες ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία εἶχε κατακτήσει τὴν καρδιά τοῦ Μεγάλου Σουλτάνου τους καὶ τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰ κατακτητικὰ σχέδιά του.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισε τὴν Εἰρήνην, ὁ Μωάμεθ ἄλλαξε τελείως. Ὁ πρῶτον φιλοπόλεμος μονάρχης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπό-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΜΩΑΜΕΘ Β'

Τὸ στολίδι τοῦ χαρέμι τοῦ Μωάμεθ τοῦ Κατακτητοῦ. Ἡ πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα Εἰρήνη. Ὁ ἔρως τοῦ Μωάμεθ. Πῶς μέσα σὴν ἀγκαλιά της ἔχασε ὅλες τὶς φιλοδοξίες. Ἡ δυσχερὴς καὶ βαρύνουσα τὴν ὀμορφιά της Εἰρήνης. Ἡ φρικτὴ καὶ ἀπροσδόκητη τραγωδία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ἔως ὀνειρευόταν νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἑυρώπην καὶ νὰ γίνῃ πᾶσι ἡγεμόνα, λησμονῶν τοὺς θρόνους τοῦ μέσα σὴν ἀγκαλιά της ὀραίας ἐννοουμένης καὶ γιὰ μόνον τὴν νίκη θεωροῦσε τὸ ὅτι εἶχε κατακτήσει τὴν καρδιά της.

Ὁ στρατὸς τοῦ ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχε συνηθίσει ὡς τότε νὰ πολεμᾷ, νὰ νικᾷ καὶ νὰ πλουτίζῃ ἀπὸ τὸ πλιατσικολόγημα, δὲν ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησιν τὸ ἔρωτικόν αὐτὸ εἰδύλλιον, ποὺ τόσο τὸν ἐξημέμωνε. Κι' ἄρχισαν οἱ πολεμισταὶ

νὰ μουρμουρίζουν ἐναντίον τοῦ ἀρχηγού τους.

Ἐχε περάσει ἓνας ὀλόκληρος χειμῶνας, χωρὶς νὰ γίνῃ καμμιὰ ἐκστρατεία. Ὁ Μωάμεθ προτιμοῦσε τώρα τὴν ὀμορφίαν τῆς ἀγκαλιάς τῆς Εἰρήνης — ὅ τῆς πολεμικῆς περιπέτειας. Ὁ ἔρως τοῦ ὅμως, ὁ ὁποῖος λαχταροῦσε τὸ πλιατσικολόγημα, ἦταν μανιασμένος καὶ γερότερος ἀπ' ὅλους ἦσαν θημιῶν οἱ Γεννίτσαροι.

Τὰ πράγματα χειροτέρευαν διαρκῶς οἱ στρατιῶτες ἀπὸ τὰ μουρμουρίσματα προχώρησαν ὡς τίς φανερὰς διαμαρτυρίες. Οἱ Σερασκέρηδες ἔβλεπαν περὶ τὸν δὲν θὰ τοὺς ἦταν καθ' ὅσον εὐκόλῳ νὰ συγκρατήσουν μιὰ στάσιν τοῦ στρατοῦ.

Τότε, ἓνας ἀπὸ τοὺς πῶς ἡμιστοὺς Σερασκέρηδες τοῦ, ὁ Μουσταφὰ πᾶς, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μωάμεθ καὶ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὰ πλάνα τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἔξακολουθῇ τοὺς πολέμους.

Ἐχε μάλιστα τὴν τόλμην νὰ τοῦ π

τεῖ οἱ Γεννίτσαροι ἦσαν θυμωμένοι ἐναντίον τῆς ἐννοουμένης τῆς Εἰρήνης, χάριν τῆς ὁποίας παραμελοῦσε τὴν Ἀυτοκρατορία τοῦ καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Τουρκίας.

—Τοὺς εἶχες ὑποσχεθεῖ, πρόσθεσε ὁ Σερασκέρης πρὸς τὸν Μωάμεθ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, νὰ δώσῃς τοὺς Γεννίτσαρους σὴν Ρώμην, γιὰ νὰ στεφθῇς ἐκεῖ Ἀυτοκράτωρ τῆς Ἑυρώπης καὶ τώρα ἡ καρδιά σου σ' ἔκανε σκλάβον μὲν σὲ τὰ πόδια τῆς Εἰρήνης, μὲν ἄπιστος...

Ὁ Μωάμεθ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, λυγισμένος ἀπὸ ἄγριο θυμὸν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν Σερασκέρη νὰ τελειώσῃ τὴν ὀμλία του καὶ νὰ διατάξῃ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἀλλὰ κρατήθηκε. Ποιὰ σκέψιν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμην; Μυστήριο. Τὸ γεγονός εἶπε δὲν τὸν ἄκουσε ὡς τὸ τέλος μὲ ὑπομονὴν καὶ δὴν τελείωσε ὁ Σερασκέρης, τοῦ εἶπε:

—Μεγάλη ἡ τόλμη σου νὰ μοὺ μιλήσῃς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο! Ἀλλὰ σὺ γυμνώσῃς τὸν ἄνδρα νὰ συγκεντρώσῃς τοὺς Γεννίτσαρους σὺν αὐτῷ ἀπὸ τὸ παλάτι!...

Μόλις σέφθηκε βασάνισαν τὸ μυαλὸν τοῦ Σερασκέρη δὴν τελείωσε ἡ ἀρετὴ τοῦ σὺν Μωάμεθ. Τὶ σκόπευε καὶ ἡνὶ ὁ Σουλτάνος; Γιατὶ τὸν διατάζει νὰ συγκεντρώσῃ ὅλους τοὺς Γεννίτσαρους; Μήπως ἤθελε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἀπὸ τὴν τόλμην τους;

Μὰ καὶ ὁ Μωάμεθ δὲν ἠσύχασε δὴ τὴν ἡμέραν. Μέσα σὴν ψυχὴν τοῦ ἀντίθετα αἰσθήματα ἐπάλλευαν ἄ

γρια: Ὁ ἔρως καὶ ἡ δόξα!

Ἐβρισκε δὲτι εἶχε δικήν ὁ Σερασκέρης κι' οἱ Γεννίτσαροι τοῦ. Κατάλαβαινε δὲτι γιὰ τὰ ὀραία μάτια τῆς Εἰρήνης, παραμελοῦσε τὰ καθήκοντά του κι' ἄφρονε τοὺς ἐχθρούς του νὰ δραγμῶνται ἐναντίον τοῦ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως τοῦ παρουσιαζόταν ἡ ὀμορφιά τῆς Ἑλληνοπούλας, μὲ ὅλη τὴν χάριν της καὶ μὲ ὅλη τὴν γοητεία της, ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν τυφλώσῃ καὶ νὰ τὸν σκλαβώσῃ.

Μιά ἄγρια πάλη γινόταν ὅλη τὴν ἡμέραν σὴν ψυχὴν τοῦ. Στὸ τέλος νίκησε τὸ καθήκον καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ. Μπροστὰ σὴν Δόξῃ, θυσίασε τὸν ἔρωτα.

Χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμμιὰ ἀνησυχία, πέρασε τὸ βράδυ μὲ τὴν Εἰρήνην. Ἐφαγαν μὲθυσαν, ἦσαν διασκεδάσαν. Ἐπειτα, τὸ πρωῒ, τῆς παράγγειλε νὰ τυτθῇ μὲ τὰ πλουσιώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα φορέματά της καὶ νὰ τὸν περιμένῃ.

Ὁ Σουλτάνος κῆρυξε ἀπὸ τὸ παλάτι νὰ εἰδῇ ὅλη τὴν πλατεία μπροστὰ τὸν παλάτι τοῦ γειῆνι Γεννιτσαρῶν, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ, εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ.

Ὁ Μωάμεθ μίληκε σὺν σεράγιν τοῦ, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς Εἰρήνης καὶ τὴν ἀδήγησε σὴν τὴν πλατεία ποὺ ἦσαν οἱ Γεννίτσαροι.

Όταν οἱ ἄξιοι αὐτοὶ στρατιῶτες εἶδαν μιὰ τέτοια ὀμορφιά, θαμπώθηκαν κι' ὁ θυμὸς τοὺς μαλάκωσε. Βοήσαν ὅλοι δὲν εἶχε κι' ἄδικο νὰ λησμονεῖται ὁ Σουλτάνος μέσα σὴν ἀγκαλιά τῆς Εἰρήνης... Καὶ ἓνα μουρμουρίσμα ἐξέβηκε ἀπ' ὅλο τὸ πλῆθος, ὅχι μουρμουρίσμα διαμαρτυρίας, ἀλλὰ θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ὀραία Ἑλληνίδα. Εὐχαριστήμενος τότε ὁ Σουλτάνος γιὰ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ εὐνοουμένη του, γύρισε πρὸς τοὺς Σερασκέρηδες ποὺ τὸν περιστοιχίζαν καὶ τοὺς εἶπε:

—Παρουσίασε λοιπὸν ποτὲ ἄλλοτε ἡ φύσις μπροστὰ σὲ μάτια σας ἓνα ἀριστοτέλειον παρόμοιον μ' αὐτό;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Σουλτάνος ἄκουσε τὰ χειροκροτήματα ὅλων τῶν Γεννιτσαρῶν. Οἱ Σερασκέρηδες δουλικάτα γονάτισαν μπροστὰ σὲ τὰ πόδια τοῦ καὶ τὸν διεβεβαίωσαν δὲτι ἡ Εἰρήνη ἦταν τὸ στολίδι τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὅλη τὴ ζωὴν, χωρὶς ἡ δόξα τῶν προγόνων τοῦ νὰ προσβάλλεται!

—Καὶ ὅμως, εἶπε θυμωμένος ὁ Σουλτάνος, αὐτὴ ἡ δόξα εἶχε ἐκείνην ποὺ ποθοῦσα σ' ὅλη τὴ ζωὴν μου. Ἐμῶς δὲτι διαμαρτυροῦσε γιὰ τοὺς ἔρωτές μου! Μάθετε λοιπὸν δὲτι ὁ Ἀυτοκράτωρ σας ἔχει νὰ εἶνε κυρίαρχος ὅχι μόνον τοῦ κόσμου ὅλου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του!

Μόλις δὲ τελείωσε τὰ λόγια αὐτά, τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινον, τὰ μάτια του σκόρπισαν φλόγες καὶ, κυριευμένος ἀπὸ ἓνα ἔδος μαγίας, ἔσπευξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Εἰρήνης, τὸν ἔβριξε καταγής καὶ τραβώντας τὴν

γιαταγάνι του, ἔκρινε τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἔτρεξε μέσα σὺν παλάτι του, κλείστηκε σὺν δωμάτιό του καὶ δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μῆλῃ μέσα.

Οἱ Γεννίτσαροι κι' οἱ Σερασκέρηδες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παρασταθῇ σὺν ἀπροσδόκητο καὶ τραγικῷ ἐκείνῳ δράμα, στεκόντουσαν κατάπληκτοι μπροστὰ σὺν πτώμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ ἡ ὀμορφιά της τὴν εἶχε κάνει κυρίαρχον τῆς καρδιάς τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν ὁποία αὐτοὶ εἶχαν σκωτάσει μὲ τίς διαμαρτυρίες τους. Σιωπηλοὶ τὴ σήκωσαν καὶ τὴν πῆγαν νὰ τὴ θάψουν... μὲ πικρὰ δάκρυα!...

Αὐτὴ εἶπε ἡ ἱστορία τῆς ὀραίας Εἰρήνης. Ἐλεγε ἀληθινῶς; Καμμιὰ σύγχωρον ἀφήγησιν δὲν σώζεται. Μονάχα σὺν βιβλίῳ κάποιου Γάλλου, τυπωμένο σὺν Ἰταλία στὰ 1792, μὲ τὸν τίτλον «Μυστικὴ ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς Οἰκογενείας», τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλη τὴν ἀπόκριπτη ζωὴ τῶν Σουλτάνων, ἀναφέρεται. Μέσα σὲ τὰ ὅσα ἄλλα παραδίδεται κι' ἀγνωστα γεγονότα, ποὺ ἀφηγείται ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἐξιστορεῖ καὶ τὸν τραγικὸν ἔρωτα τοῦ Μωάμεθ τοῦ Κατακτητοῦ πρὸς τὴν Εἰρήνην. Ἀπὸ ποῦ ὅμως πῆρε τὰ στοιχεῖα τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου; δὲν μᾶς λέει ὁ συγγραφεὺς, οὔτε σὲ κανέναν ἄλλο ἱστορικὸν βοήθησαν σχετικῶς λεπτομέρειες. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ ἐγγυηθῶμε γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀφηγήσεως.

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς βεβαιώνει δὲτι μεγάλη ἦταν ἡ λύπη τοῦ Μωάμεθ ἔπειτα ἀπὸ τὴν σφαγὴν τῆς Εἰρήνης. Δὲν μποροῦσε εὐκόλῳ νὰ λησμονήσῃ ὁ Κατακτητὴς δὲτι μὲ τὴν ἴδιαν τὴν ὀμορφίαν ἔκρινε ἐκείνον ποὺ περισσότερον ἀγάπησε σὺν τὸν κόσμον. Καὶ, γιὰ νὰ ξεθωιάσῃ, διατάζει τὴν ἄλλη μέραν κι' ἐκρέμασαν τὸν Σερασκέρη Μουσταφὰ πᾶσα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς τραγωδίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Η ΚΑΡΙΑ ΜΑΝΤΙΣΣΑ

Στὸ στῆθος μου ἡ κεφαλὴ τῆς γέρνης καὶ μὲς στῆς ἐρμυλῆς τὴν ἡσυχία γλυκὰ μὲς νανορίζ' ἡ εὐτυχία καὶ σὲ χρυσὰ τῆς ὄνειρον μὲς παίρνει.

Στῆς λαγκαθίδες περνᾷ κρυφὸν ἀγέρι καὶ μὲς σὲ δέντρα μουρμουρίζει ἀγῆλι τὸ κύμα ξεφυλάει σὺν περιγιάλι ποὺ φτάνει ἀπὸ μακρυμέλανα μέρη.

Ὅπισθ' ἀπὸ τὰ ὄρη ἐκεῖ πέρα δέσμη καπνοῦ ἀπὸ καμίνι θγαίνει καὶ σὰν τὸ κυματιστὴν ἀνεβαίνει σὺν κροσταλλένῳ βροδυνὸν ἀγέρα.

Μιά ρόδων ἀκτὴν λάμπει ἀκόμα φηλὰ σὲ μοναστήρι χαλαμπόν, καὶ σύννεφο περνᾷ σὰν κουρασμένο ἀργοπετώντας σ' οὐρανὸν τὸ δώμα.

Ὁ ἀτάραχ' ἡ φύσις ἀγκάλῃ, ὁ θάλασσαν μαγευτικὴν γαλήνην, ποὺ κρύβεται ἡ τρικυμία ἐκείνη ποὺ αὐριο θὰ σᾶς παρῇ πάλιν;

Ὁ μάστιγ' αὐτὴν γαλήνην μὲ γελᾷ, σὲ ποῖά σας τάχα βάζει νὰ κοιμᾷται ἡ ἀντάρα ποὺ μιὰ μέραν θὰ μ' ἀρπάξῃ σὺν πάθος τοὺς κρημνοὺς νὰ μὲ τιποτὸν (νῆξιν).

Ἀρ. Προβελγγίος

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Σύλλογος κατὰ τῆς ἀρρώστειας τοῦ ἔρωτος. Ποιὸς εἶνε ὁ προσρισμός του. Εὐκολίες γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Τὸ μπάρ τῶν ἀρωμάτων. Ποιὸ ἀρώμα πηγαίνει σὲ κάθε σουλεττά; Τὸ ντάνοιγ μὲ τοὺς κόκκινους καθρέφτες. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ Λονδίνο ἰδρύθηκε τελευταία ἓνας σύλλογος, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάστηκε ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Σύλλογος ἐννοουμένης τῆς ἀρρώστειας τοῦ ἔρωτος» καὶ ποὺ ὁποῖοι προσρισμὸς εἶνε ἀπὸ τὴν γατριεὴν τοῦ ἐρωτευμένου ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ καὶ νὰ παρέχῃ τὴν ἡθικὴν τοῦ συνδρομῆ σ' ἐκείνους ποὺ ἀνυχοῦν σὺν ἔρωτά τους.

Ἐτσι, ὅταν κανεὶς νέος ἐγκαταλείψει ἀπὸ τῆς νῆας ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ζητήσει τὴν συνδρομὴν τοῦ συλλόγου, ἀμέσως τὸ διοικητικὸ συμβούλιο φροντίζει νὰ τοῦ βρῇ μιὰ νῆαν, ἡ ὁποία νὰ θρίσκειται σὲς ἴδιες συνθήκες μ' αὐτόν, δηλαδή νὰ ἔχῃ ἐγκαταλειφθεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον της. Τότε σ' αὐτὴν ἀεγχαταλείμενον ἀναλαμβάνουν νὰ παραγορήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ συγνὰ τὸν καταρτίζουν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀλληλερωτηθοῦν καὶ νὰ παντρευτοῦν.

Όταν πάλιν ἓνα ἐρωτευμένο μέλος τοῦ συλλόγου θρίσκει σὲ οἰκονομικὰ στενοχώριες, ἡ ὁποία τὸν ἐμποδίζει νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ἐρωτικά του ὄνειρα, ὁ σύλλογος ἀναλαμβάνει νὰ τὸν βοηθήσῃ, τοῦ ἐξευρίσκει δάνεια καὶ ἐγγυᾶται σὲ διαφόρους ποικιλοτρόπως καὶ ἐμπόρους γιὰ νὰ τοῦ προμηθεύουν ἐπὶ πιστώσει φορέματα, ὑποδήματα καὶ ὅτι ἄλλα εἶδη χρειάζεται. Ὅταν τέλος ἓνα μέλος τοῦ συλλόγου ἀγαπήσῃ μιὰ νέα, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἀρνούνται νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσιν τοῦς γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ, ὁ σύλλογος μεσολαβεῖ ἀμέσως σ' αὐτοὺς καὶ μεταχειρίζεται ὅλο τὸ κύρος τοῦ καὶ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τοὺς μεταπεισῇ. Συχνότατα δὲ τὰ καταφέρνει.

Σὲ λίγο μάλιστα, ὅπως εἰρήνευσε ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου σὲ κάποιον δημοσιογράφον, πρόκειται νὰ ἰδρῇ καὶ ἰδιαιτέρου τυπῆν γιὰ νὰ ἐκσφαλίσῃ τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν τῶν μελῶν τοῦ, νὰ ἐμποδίσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τίς διχονοίας, τίς συζυγικὰς ἀπιστίας καὶ ἄλλα ἄλλα ποὺ μιὰ μέραν θὰ μ' ἀρπάξῃ σὺν πάθος τοὺς κρημνοὺς νὰ μὲ τιποτὸν (νῆξιν).

Ἐνα μεγάλο παρισινὸν καπνιστὴν

ἐγκαινίσει τελευταία μιὰν ἀρωματίζουσαν πωτοποιία. Σ' ἓνα ἀπ' τὰ διαμερίσματά της ἔδωσε ἓνα ἀμπαρ τῶν ἀρωμάτων. Τὸ ἀμπαρ αὐτὸ μὲν εἶναι μὲ ὅλα τὰ ἄλλα μπάρα, μὲ τὴν διαφορά μόνον ὅτι δὲν σεβρίζε ποτὶ ἀλλὰ ἀρώματα καὶ ὅτι ὁ μπάρα (ὁ σεβριζέρος), ἀντὶ νὰ παρασκευάζῃ κοκτέϊγ ἀπὸ μίγμα διαφόρων ποτῶν, παρασκευάζει ἓνα μίγμα ἀρωμάτων ποὺ τὸ ἀντρίζουν οἱ πελάτες, ἡ μάλλον ἡ πελάτισσες. Ἡ καινοτομία αὕτη ἐ-

γινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τίς πελάτισσες τοῦ ἀν' λόγῳ καπνιστοῦ, γιατί πῶς εὐχάριστη ἀπὸ κάθε ἀρώμα εἶνε ἡ λεγόμενη ἀρμονία τῶν ἀρωμάτων, δηλαδή ἡ εὐωδία ἐκείνη ποὺ ἀντρίζεται κανεὶς ὅταν ἀντρίζῃ ἓνα μίγμα πολλῶν ἀρωμάτων. Ἀλλὰ ἓνα μίγμα δὲν εἶναι οὕτε τὰ ἀπικτούμενα γοῖσματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ πάλιν ἀρωματικά καὶ νὰ τ' ἀναμεινύσῃ, ἀλλὰ καὶ οὕτε ἔσται ποτὶ ἀντρίζῃ ἀρώματα ποῖπει ν' ἀνακατέψῃ γιὰ νὰ παρασκευάσῃ ἀρωματικὸν μίγμα. Τὴν

καθρέφτες θαμμένους... κόκκινους! Ὁ διευθυντὴς μάλιστα τοῦ ξενοδοχείου, δικαιολογώντας τὴν καινοτομία του, δήλωσε σὺν δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς: Ἀπὸ καιροῦ εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἡ γυναῖκα, ὅταν πρὶν καὶ νὰ διαλέξῃ τὰ κέντρα σὲ ὅποιον θὰ πᾶνε νὰ δεσπνήσουν καὶ νὰ γοῖσουν, ποστεινοῦν πάντα τὰ κέντρα ἐκείνα τῶν ὁποίων ὁ φωτισμός καὶ ὁ χρωματισμός τοῦ διακόσμου ἀναδεικνύουν περισσότερο τὴν ὀμορφίαν τους καὶ τὴν χάριν τους. Τότε ἐκτόνουν μιὰ δοκιμὴν ἀπ' τὴν ὁποία ἀπεδείχθη ὅτι οἱ καθρέφτες, ὅταν εἶνε θαμμένοι κόκκινοι δίδουν περισσώτερη γοητεία σὴν γυναικεῖαν ὀμορφίαν.

Ἐλλοιψὶ αὕτη ἀναπληρώνει τὸ ἀμπαρ τῶν ἀρωμάτων τοῦ παρισινοῦ καπνιστοῦ. Ἐτσι ἡ κάθε πελάτισσ' ἓνα μικρὸν σχετικῶς γοητευτικὸν ποσὸν μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ διάφορα μίγματα καὶ νὰ διαλέξῃ τὸ καλύτερον, ἐκείνον ποὺ τῆς ἀρέσει.

Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ, τὸ ἀμπαρ ἔχει καὶ ἓνα ἄλλο προσρισμὸν ποὺ οἱ ἄνδρες θὰ χαμογελάσουν ὅταν τὸν ἀκούσουν. Τὸ παρισινὸν δηλαδή καπνιστὴν ποὺ τὸ ἴδρουν, θέλει νὰ τὸ χρησιμοποιοῖ δοκιμαστικῶς γιὰ νὰ θρίσκει ποῖ μίγμα ἀρωμάτων πηγαίνει καλύτερα σὴν καθεστῶτα ποὺ φτεῖται καὶ πελάτισσά του. Γιατὶ, ὅπως βεβαιώνουν οἱ παρισίνοι μίστερ τῆς μῦθας, δὲν ταιριάζουν ὅλα τὰ ἀρώματα μὲ τὴν ἑκάστη ἀρμονία μεταξὺ τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν ποσῶν ποὺ φορεῖ μιὰ γυναῖκα.

Ἡ διευθυντὴς ἓνός ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα ξενοδοχεῖα τοῦ Λονδίνου, σὺν ὁποῖον δίδεται κατ'ἐπινοήσας νοσοκομικὰς ἐκπαιδεύσεις, ἐγκατέστησε ποὺ ἡσυχῶν σὲς αἰθούσας, σὲς ὁποίας γοῖσους οἱ πελάτες τοῦ, καθρέφτες θαμμένους... κόκκινους! Ὁ διευθυντὴς μάλιστα τοῦ ξενοδοχείου, δικαιολογώντας τὴν καινοτομία του, δήλωσε σὺν δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς:

Ἀπὸ καιροῦ εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἡ γυναῖκα, ὅταν πρὶν καὶ νὰ διαλέξῃ τὰ κέντρα σὲ ὅποιον θὰ πᾶνε νὰ δεσπνήσουν καὶ νὰ γοῖσουν, ποστεινοῦν πάντα τὰ κέντρα ἐκείνα τῶν ὁποίων ὁ φωτισμός καὶ ὁ χρωματισμός τοῦ διακόσμου ἀναδεικνύουν περισσότερο τὴν ὀμορφίαν τους καὶ τὴν χάριν τους. Τότε ἐκτόνουν μιὰ δοκιμὴν ἀπ' τὴν ὁποία ἀπεδείχθη ὅτι οἱ καθρέφτες, ὅταν εἶνε θαμμένοι κόκκινοι δίδουν περισσώτερη γοητεία σὴν γυναικεῖαν ὀμορφίαν. Ἡ καινοτομία αὕτη ἦταν πολλὸ ἀποτελεσματικὴ, γιατί ἡ πελατεία τοῦ ξενοδοχείου αὐτῆς ἐκτελέσθη κατὰπληκτικῶς.

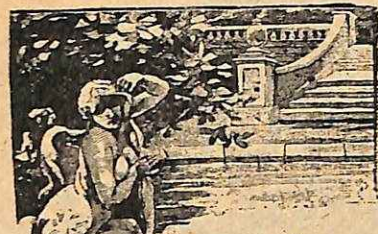

Εἰρήνη.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α Δ Δ Ο Τ Ε...

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο πύργος, παλαιού ρυθμού, υψωνόταν στην πλαγιά ενός δεινρόφυτου λόφου. Ήταν λόφος, δέντρα τον περιτοίχιζαν με τη θαυμάσια πρασινάδα τους, και το ατελείωτο πάρκο του απλωνόταν ως το γειτονικό δάσος από τη μια μεριά κι' από την άλλη ως τις πρώτες κατοικίες των γειτονικών χωριών. Σε μερικών

Ήταν μια ερωτική εκδίκηση με βιτριόλι. Μια γυναίκα, για να εκδικηθεί τη φίλη του συζύγου της, της είχε κάψει το πρόσωπο και τα μάτια. Οι δικαστές την είχαν θωάσει και τότε πλῆθος εἶχ' ἐπεσηφίσει την ἀπόφασί τους.

Η γοργά, ταραγμένη τώρα, κουνιόταν στην πολυθρόνα της κι' επανέλαμβανε δόξα:

— Εἶνε φοιχτό, μὰ εἶνε φοιχτό αὐτό!... Διὰ τὴν μου τίποτε ἄλλο, μικροῦλα μου...

Η Βέρθα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ πάλι στὴν ἐφημερίδα... Πῶς πέρα, στὴ στήλη τῶν Δικαστηρίων, θόηκε τὸ τιτλοφόρο: «Ερωτικό ἐγκλημα». Κάποια ἡλικιωμένη ὑπάλληλος νεωτερισμῶν γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀπιστο σύζυγό της, τὸν εἶχε πυροβολήσει με περισσοῦ καὶ τὸν εἶχε σκατέψει. Οἱ δικασταὶ, ἄνθρωποι ἥθικοι, εἶχαν

παντορευμένη καὶ πῶς ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατούσε...

Η γοργά, ἀκούγοντάς την, ἀναπήδησε:

— Αὐτὲς λοιπὸν τίς ιδέες σας θά ζουν σήμερον στὸ μυαλό σας; Φρίκη!...

— Μὰ ὁ γάμος, γιὰγιά, εἶνε ἱερός, ἀπάντησε ἡ Βέρθα.

Τότε ἡ καρδιά της γιὰγιά, ἡ καρδιά της γυναίκας αὐτῆς ποὺ εἶχε γεννηθεῖ στὸ δέκατο ὄγδοο αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τῶν μεγάλων ἐρώτων, ἀνασκήρτισε.

— Ο ἔρωας εἶνε ἱερός, κόρη μου...

Ἀκουσε μένα... Εἶμαι μὴ γοργά ποὺ εἶδες τρεῖς ὁλόκληρες γενεές καὶ ξέρει πολλὰ, πάρα πολλὰ γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ τίς γυναῖκες... Ο γάμος κι' ὁ ἔρωας δὲν ἔχουν τίποτε κοινὸν μετὰξὺ τους. Οἱ ἄνθρωποι παντρεύονται γιὰ νὰ δημιουργήσουν τίς οἰκογένειες, ἡ ὅποιες πάλι ἀποτελοῦν τίς

πιο δυνατὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀπιστοῦνται πολλὴ καὶ νῆσι προέχονται ἀπὸ τὸ θεῖο, ἐνῶ οἱ νόμοι προέχονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

» Ἄν ἡ ζωὴ δὲν στολιζόταν μὲ τὸν ἔρωτα, ὅπως οἱ γοργὸν ζήλοισι στὰ φάρμακα τῶν παιδιῶν, κανεὶς δὲν θὰ ἤθελε νὰ ζήσει...

Η Βέρθα ἄκουγε τὴ γιὰγιά της, τρομαγμένη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχα. Στὸ τέλος ψιθύρισε:

— Ω! γιὰγιά, γιὰγιά, δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς παρὰ μὴν φορὰ μόνον...

Η γοργά ὕψωσε τότε τὰ τρεμάμενα χέρια της πρὸς τὸν οὐρανὸν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν πεπαισμένο θεὸ τῶν ἐρώτων καὶ φώναξε:

— Γίνετε μὴ ράστα ἡλίθια, μὴ ράστα χυδαῖον ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς καταραμένης Ἐπαναστάσεως ὁ κόσμος εἶνε πεινὰ ἀγνώριστος...

Ἐδῶκατε μεγάλα ὀνόματα σὲ ὅλα τὰ πράγματα καὶ γεμίσατε τὴ φωνὴν μὲ ζωὴν μ' ἓνα πλῆθος ἀπὸ πληχτικά καὶ ὀκνητά...

Πιστεύετε, σὰν βλάκες, στὴν ἰσότητά καὶ στὸν αἰώνιο ἔρωτα. Οἱ ποιηταὶ σας γράφουν στίχους γιὰ νὰ ποῦν πῶς πεθαίνουν ἀπὸ ἔρωτα...

Στὴν ἐποχὴ μου οἱ ποιηταὶ ἔγραψαν στίχους γιὰ νὰ μαθαίνουν τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαποῦν ὅλες τίς γυναῖκες...

» Οἱ ἐποχὴ μας πόσο διαφορετικὴ ἦταν... Ὅταν μὲς ἄρρεσε ἓνας νέος εὐγενής, τοῦ στέλνανε ἓναν ἀκόλουθο καὶ τοῦ δίναμε ραντεβού... Αὐτὸ ἦταν ὅλον...

Καὶ ὅταν ἓνα καινούριον ἐρωτικὸ καπρίτσι γενιόταν στὴν καρδιά μας, διώχναμε τὸν φίλο μας...

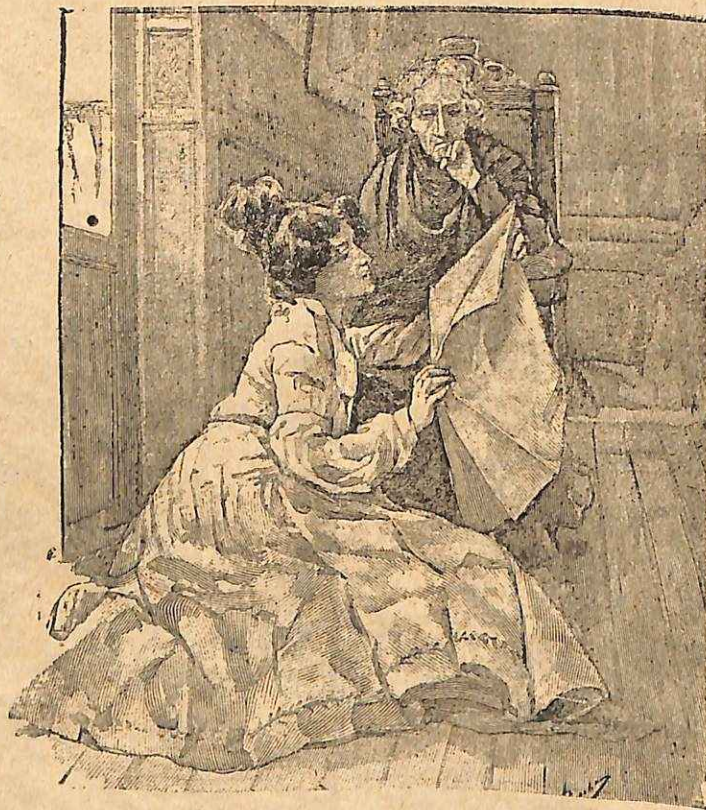
ἢ τὸν κρατοῦσαμε κι' αὐτὸν μαζί μὲ τὸν καινούριον...

Η γοργά χαμογελοῦσε τώρα. Μέσα στὸ βάθος τῶν γροθίων της ματιῶν, ἔλαμπε κάποια ποινή, ἡ ποινή τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ πιστεύουν ὅτι δὲν εἶνε καμμιὸν ἀπὸ τὴν ἴδια πλάση μὲ τοὺς ἄλλους.

Μὰ ἡ Βέρθα, ἡ ὅποια εἶχε γίνῃ κατὰλωση, τραύλισε:

— Τότε στὴν ἐποχὴ σας ἡ γυναίκα δὲν εἶχαν τιμὴ.

Ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησε αὐτὴ, ἡ γιὰγιά της ἔπαψε πεινὰ νὰ χαμογελεῖ.

Καὶ ἡ Βέρθα ἄρχισε νὰ διαβάσῃ...

ἀθωάσει, μὲ κάθε τιμὴ τὴν ἐγκληματία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ γοργά κυρία δὲν ἀπόρριψε νὰ συγκρατῇ τὴν ἀγανάκτησίν της καὶ φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνή:

— Μὰ τρελλαθήκατε οἱ ἄνθρωποι σήμερον; Τρελλαθήκατε... Ο καλὸς θεὸς σας ἔδωσε τὴν ἀγάπην, τὸ μόνον βέλγητος τῆς ζωῆς, τὴν μόνον ὥραϊα ἀνασχόλησι τῶν μονοτόνων ὥρων σας καὶ νὰ ποὺ εἰσεῖς τὴ στοίχίζετε μὲ βιτριόλια καὶ μὲ περισσοῦ... Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ εἰχνατε λάσπη σὲ μὴν μποτίλια μ' ἐκλεκτὸ κρασί τῆς Ἰσπανίας.

Η Βέρθα φαινόταν τώρα σὰν νὰ ἦν κατελάσανε τὴν ἀγανάκτησιν της γιὰγιάς της καὶ εἶπε δεῖλὰ:

— Μὰ, γιὰγιά, αὐτὴ ἡ γυναίκα ἐκδικήθηκε... Δὲν σκέπτεται πῶς ἦταν

κοινωνίες... Η κοινωνίες δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν χωρὶς τὸ γάμο...

» Ἄν ἡ κοινωνία εἶνε μὴ ἀλυσίδα, κάθε οἰκογένεια εἶνε κι' ἀπὸ ἓνας κρίκος της... Γιὰ νὰ συγκολληθῇ τοὺς κρίκους αὐτοὺς ζητοῦν πάντα παρόμοια ἐταῖρια... Σκοπὸς τοῦ γάμου εἶνε ἡ ἀποκτήσις πλούτου καὶ παιδιῶν... Οἱ ἄνθρωποι, κόρη μου, δὲν παντρεύονται παρὰ μὴν φορὰ μόνον, γιὰ αὐτὸ ὁ κόσμος, μὴ μποροῦν νὰ ἐρωτευθοῦν εἰκοσι τοὺλάχιστον φορὲς στὴ ζωὴ τους, γιὰ αὐτὸ μὲς ἔχανε ἡ μὴ εἶνε ἓνας νόμος, ἐνῶ ὁ ἔρωας εἶνε ἓνα ἐνστικτο ποὺ μὲς σπρωγνεῖ πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερά...

» Ἐκῆσαν νόμους οἱ ὅποιοι καταπολεμοῦν τὰ ἐνστικτὰ μας, γιὰ αὐτὸ εἶν' ἀναγκασίον γιὰ τίς κοινωνίες... Μὰ τὰ ἐνστικτὰ μας παραμένουν πάντα

» Ἐκῆσαν νόμους οἱ ὅποιοι καταπολεμοῦν τὰ ἐνστικτὰ μας, γιὰ αὐτὸ εἶν' ἀναγκασίον γιὰ τίς κοινωνίες... Μὰ τὰ ἐνστικτὰ μας παραμένουν πάντα

Ο γάμος εἶνε ἱερός, γιὰγιά, εἶπε ἡ Βέρθα.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

(Τὴ γράφει ὁ Μάρκ-Τουαίν γιὰ τὸ μακαριτὴ βασιλέα μας)

Σ' ἓνα παλαιὸ Ἀμερικανικὸ Ἡμερολόγιο, ὁ παρὼν τὸ παρακάτω χαριτωμένο εὐθυμογράφημα, τὸ ὁποῖο ἔγραψε ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μάρκ-Τουαίν πρὸ σαράντα περίπου ἐτῶν, γιὰ τὸν τότε βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γεώργιο καὶ τὸ ὁποῖο μεταφράζουμε πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ο Βασιλεὺς Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, εἶνε ἓνας ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, ὅταν δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κἀν τὴν βασιλείαν, προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίζεταί με πολλὴ ἀπλότητα, σὰν ἓνας συνηθισμένος καὶ καλὸς ἄστυς.

Ποδὸν οὐλοῦν καὶ τοὺς ταξιδεύοντες στὴν Ἑυρώπη, χωρὶς ἀκολουθία, σ' ἓνα κοινὸν χαγόνι, πρῶτης θέσεως καὶ τίποτα, στὸ ἐξωτερικὸ του, δὲν φανέρωνε ὅτι ἦταν Βασιλεὺς.

» Ἐπειτα ἀπὸ λίγο μπήκε στὸ ἴδιο χαγόνι ἓνας ἀγαθὸς, εὐθύμος καὶ ὁμιλητικώτατος Γερμανο-αμερικανός, ὁ ὁποῖος ἄρχισε φιλὴ κουβέντα με τὸν συνταξιδιότη του καὶ τοῦ ἔκανε χίλιες-δύο ἐρωτήσεις, στὴς ὁποῖες ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἀπαντοῦσε με προθυμία.

Ποὺ ζήτε συνήθως, τὸν ρώτησε μετὰξὺ τῶν ἄλλων ὁ Γερμανο-αμερικανός, ὅταν δὲν ταξιδεύετε;

— Στὴν Ἑλλάδα.

— Στὴν Ἑλλάδα; Ἀ, τί ἐνδιαφέρον ποὺ εἶνε αὐτό! Ἐκεῖ ἐγεννήθηκατε;

— Οχι...

— Μιλᾶτε ἐλληνικά;

— Βέβαια.

— Καὶ τί ἐργασία κανεῖτε;

— Νὰ σὰς πῶ... Η ἀπάντησίν της στὴν ἐρώτησίν σας αὐτὴ εἶνε λίγακι δύσκολη. Εἶμαι νὰ εἶδο; γενικὸ ἐπάγγελμα σὲ μὴ μεγάλῃ ἑταιρίᾳ, παίρνω ὀρισμένον μισθὸ καὶ κάνω ἓνα εἶδος... γενικοῦ εὐπορίου...

— Λαμπρά, καταλαβαίνω!...

Σὰν νὰ λέμε κάνετε εὐπορίο τοῦ ποταμοῦ...

— Μάλιστα.

— Καὶ τώρα ταξιδεύετε γιὰ τὴν ἐργασία σας;

— Ἐν μέρει, ὄχι ἐντελῶς... Φυσικὰ, ἡ μὴ μοῦ παρουσιάζει καμμιὰ καλὴ δουλειὰ γιὰ τὴν ἑταιρίαν, ἡ ὁποία μ' ἔχει ὑπαλλήλου δὲν ὀφείλει νὰ μοῦ φύγῃ, μολονότι διατελῶ ἐπ' ἀδείας...

— Μπράβο! Αὐτὸ μοῦ ἀρέσει... Ἐτεῖ κανὼν καὶ ἐγὼ πάντοτε ἄμα ταξιδεύω. Ἐπειτα χρειάζεται κάποιον καὶ λίγη ἀνάπαυσις. Ἀμα ἀναπαύεται κανεὶς, δουλεῖ κατόπιν με μεγαλειότητα ὅπως... Δὲν θέλω νὰ ποῦ αὐτὸ ὅτι εἶμαι συντηρημένος στὴν ἀνάπαυσις. Ἀπεναντίας ἀλλοῦται, αὐτὸ εἶνε ἡ πρῶτη φορὰ ποὺ ξεκουράζομαι. Ἀπὸ παιδικὰ δὲν ἔπαυα ποτὲ νὰ

δουλεύω. Ἐγεννήθηκα στὴ Γερμανία, ἀλλὰ ἤμουνα μικρὸς ἀκόμα, ὅταν ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερική. Στὸ μυαλό εἶμαι Ἀμερικανός, ἀλλὰ στὴν καρδιά εἶμαι Γερμανός. Αὐτὸς εἶνε, νομίζω, ὁ καλύτερος συνδυασμός. Ἀλλὰ ἀρκεῖ γιὰ τὰ ἄλλα... Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμπόδισε διόλου νὰ γίνω ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐκ τῶν μεγάλων ζυθοπώλων τῆς Ἀμερικής. Ἡ τέχνη μὲς χρειάζεται πάντοτε σὰν ἓνα ἀποκομμάτι... Τὰ ἀγῶνα σας τουλάχιστον, ἔπρεπε νὰ τὰ μάθετε κάποια τέχνη. Τὶ θὰ γίνονταν αὐτοῖς;

— Φαντάζομαι ὅτι ὁ μεγαλύτερος, ὅτι δὲν ἀδελφεῖ στὴ δουλειά μου...

— Τὶ εὐκολὰ ποὺ τὰ λές!

— Γιατί;

— Καὶ ἂν δὲν τὸν θέλει ὁ «οἶκος» ποὺ δουλεύετε;

— Αὐτὸ νὰ σὰς πῶ, δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ...

— Βλέπετε, βλέπετε... Ὅλα δὲν τὰ σκέφτηκα... Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, φάνηκε ἄνθρωπος δυνατός καὶ καπνιστός. Μπορεῖς νὰ κάνεις σπουδαία πράγματα στὴ ζωὴ σου, φτάνει νὰ ἔχῃς κάποιον ἄλλον ποὺ νὰ σὲ δειγνύῃ... Τὶ ποσοστὰ παίρνεις ἀπὸ τὸν «οἶκον» ποὺ δουλεύεις;

— Δὲν παίρνω ποσοστὰ... ἀλλὰ ἔχω τὸ ἀδελφὸν ὅτι, ἂν ἐξακολουθῶ νὰ δουλεύω εὐσυνείδητα, θὰ διατηρῶ πάντοτε τὴ θέσιν μου...

— Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό... Ὅλα ἔπρεπε νὰ σοῦ δῶναι καὶ λίγα ποσοστὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μισθόν σου... Ἄν τοὺς πῶ καμμιὰ λέξι φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε;

— Πολλὸ ἀκριβέστατον...

— Νὰ σοῦ πῶ, τότε, σκέπτομαι καὶ ἄλλο... Ὅχι, μποροῦσα ἴσως νὰ σὰς χρησιμοποίησω στὴς ἀπορίες μου;

— Δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ τέτοιες δουλειές, ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ τὰ κατάρθω.

— Λοιπὸν ἐγὼ θὰ σὰς βοηθῶ. Πῶς σὰς λένε;

— Γεώργιο.

— Γεώργιο; Καλὰ. Ἀκουσε λοιπὸν, Γεώργιε... Ὅχι, σὰς δώσω μὴν λαμπρὰ θέσι στὴς ἀπορίες μου!...

» Ἐννοία σας; Ἐννοία σας... Ὅχι, σὰς κάνω ἐγὼ νὰ γίνετε καὶ νὰ ἀποκτήσετε μὴν ὑπόστασι καὶ σέιν...

Ἐδῶ τελειώνει ὁ Μάρκ-Τουαίν τὸ χαριτωμένο εὐθυμογράφημά του. Δὲν μὲς λέει ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος, γιὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Γερμανο-αμερικανοῦ ζυθοπώλου καὶ ὅτι ἔχανε μὴν σπουδαία εὐκαιρία νὰ γίνῃ καὶ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ἀποκτήσῃ, χάρις στὴν ὑποστήριξίν του, μὴν ὑπόστασι στὴν Κοινωνία...

— Λαμπρά... Γιὰ πᾶσι μὴν ἄλλα καὶ ἄλλοι καὶ καὶ αὐτοῖς καὶ νὰ καμμιὰ τέχνη...

— Οχι, δὲν παθαίνω...

— Οχι, δὲν παθαίνω...

— Οχι, δὲν παθαίνω...

Υ. Γ. Μ. Τ.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

X

—Πιάστε τον! Πιάστε τον!
Μόλις είχε αρχίσει να ξεμερώνω. Ένας άντρας έτρεχε με βίλη τη δύναμη των ποδιών του στους δρόμους της Αθήνας. Ένας άλλος, μανιαμένος, προσπαθούσε να τον φτάσει, ουρλιάζοντας:

—Πιάστε τον! Πιάστε τον...
Ήταν ο Βιντόκ, ο οποίος είχε δραπέτευσει πάλι. Ποδώνοντας με ταχύτητα της ώρας, δεν θα το πίστευσε ποτέ, αν του το έλεγε κανείς, πως ήταν δυνατόν να αποδράσει... Μά εξάφνου του παρουσιάστηκε μια μοναδική ευκαιρία και δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Μερικοί χωροφύλακες είχαν πάει στη φυλακή για να πάρουν δυο κρατούμενους και να τους οδηγήσουν σε μι' άλλη φυλακή. Μά περνώντας, άρραξαν μια πόρτα μισάνοιχτη. Ο Βιντόκ την είδε και γλύτωσε έξω, χωρίς να τον αντι...

...κάνει. Κατέβηκε μια σκάλα, άνοιξε μια πόρτα που οδηγούσε έξω και με τον απλούστατο αυτό τρόπο ανέκτησε την ελευθερία του.
Μά ο θυρωρός της φυλακής, ο οποίος έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

—Πιάστε τον!... Πιάστε τον!...
Την πρωινή ώρα αυτή ώρα και οι άλλοι είχαν ξυπνήσει: άκουα κι' έτσι πάλι να χυμάνει ή κραυγές του θυρωρού. Ο οποίος απελευθέρωσε τον Βιντόκ, ο οποίος...

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

—Πιάστε τον!... Πιάστε τον!...
Την πρωινή ώρα αυτή ώρα και οι άλλοι είχαν ξυπνήσει: άκουα κι' έτσι πάλι να χυμάνει ή κραυγές του θυρωρού. Ο οποίος απελευθέρωσε τον Βιντόκ, ο οποίος...

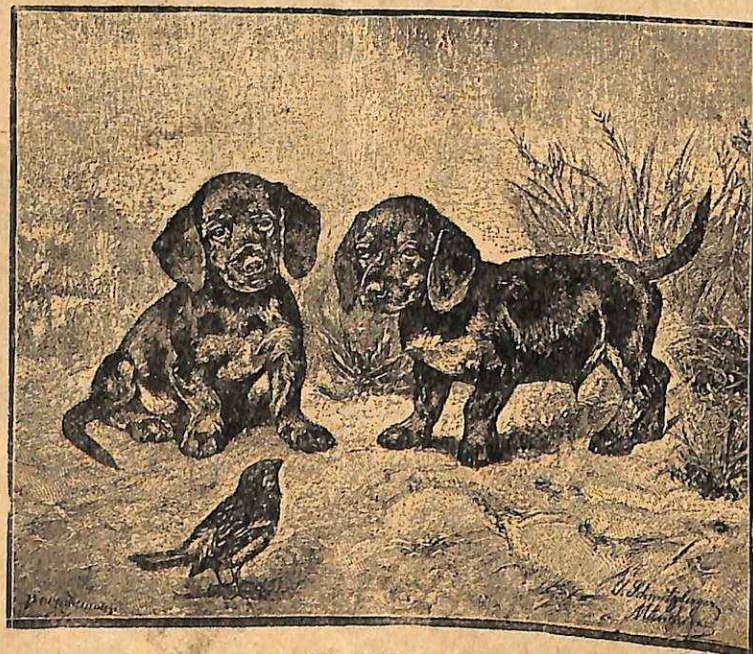
...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

σε λεπτομερή εξέταση.

Επρεπε όμως να βρή ο Βιντόκ οπωσδήποτε ένα τρόπο αποδράσεως. Γιατί να μην κατέβη από τα τείχη με τη βοήθεια ενός σκονιού. Τίποτε δεν του φαινόταν πιο απλό. Και μια νύχτα κατασκύτειν ο Βιντόκ πραγματοποιήσει το σχέδιό του. Μονάχα, επειδή ήταν πολύ βαρύς, το σκονί του τρύπησε τις σάκες και στο τέλος, επειδή δεν μπορούσε πια να υποφέρει τους πόνους του, αναγκάστηκε να το παρατήσει και να πέση από ύψος τεσσάρων πέντε μέτρων μέσα σε μια τάπη. γεμάτη λάπη...

Στην άρχη έμεινε εκεί χαλισμένος, αλλά όταν συνήλθε κάπως και θέλησε...

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

(Του Σμιμπερτζ)

να σκληρώ, ένας δυνατός πόνος δεν τον άφινε. Κατά την πτώση του, είχε στραμπούληξει το πόδι του και δεν μπορούσε τώρα να βαδίσει... Ο θύρωρος λοιπόν εκεί με την βεβαιότητα πως οι δύο κρατούμενοι είχαν ξυπνήσει, άνοιξε την πόρτα μισάνοιχτη. Ο Βιντόκ την είδε και γλύτωσε έξω, χωρίς να τον αντι...

ρούσε...

Μια ώρα πέρασε έτσι, κατά το διάστημα της οποίας ο δραπέτης θαύμαζε από τις πιο όδυνες σκέψεις. Έξαφνου ένας ήχος που τον ήξερε πολύ καλά, του χτύπησε στ' αυτιά. Ήταν μακρινό άκουα, το τριήμερο της ρόδας ενός χειραματιστή. Ο θυρωρός πλησίαζε δίχως να το ήξευρε, ένας άνδρας παρουσιάστηκε, σπρώχνοντας ένα καροτσάκι. Ήταν τάχα φίλος ή έχθρος; Ή στιγμή ήταν πολύ κρίσιμη...

Βλέποντας αυτόν τον άγνωστο, ο οποίος κίχεται καταγής, ο άνθρωπος με το καροτσάκι στάθηκε, κάπως προσημαμένος. Ήταν ένας χωρικός με...

Ο χωρικός τότε, είτε από συμπέρον, είτε από συμπόνη, ύποχωρησε, ανέβασε το Βιντόκ στο καροτσάκι του και τον μετέφερε στο σπίτι του, που, για την καλή του τύχη, δεν βρισκόταν μακριά και όπου η γυναίκα τον περιποιήθηκε κι' επέδωσε το στραμπούληγμένο του πόδι. Ο δραπέτης, ο οποίος ήταν πάντα πάντοτε παλλήχαρα γερά και αποφασιστικά... Πήγαινε να τον ιδής!...

Όστόσο, επειδή έπρεπε να τους δώσει κάποια εξήγηση, τους διηγήθηκε πως ανήκε σε μια σπείρα λαθρεμπόρων και πως είχε πέσει από τα τείχη την ώρα που έμπαινε κρυφά καπνό στη φυλακή. Η φευτική αυτή ιστορία του «έπαισε» γιατί οι χωρικοί μισούν πάντα τους τελωνοφύλακες, ενώ αντιθέτως, διάκεινται ευμενέστατα προς τους λαθρεμπόρους. «Ώς το ζευγάρι που είχε συμμαζέψει το Βιντόκ, τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη στοργή. Για να μην υποψιαστούν μάλιστα τίποτε οι γείτονές τους, και για να τους δικαιολογήσουν την παρουσία του Βιντόκ, οι δυο χωρικοί τους είπαν ότι ένας συγγενής τους, που είχε πάει να τους επισκεφθεί και είχε αρρωστήσει ξαφνικά σπύτι τους.

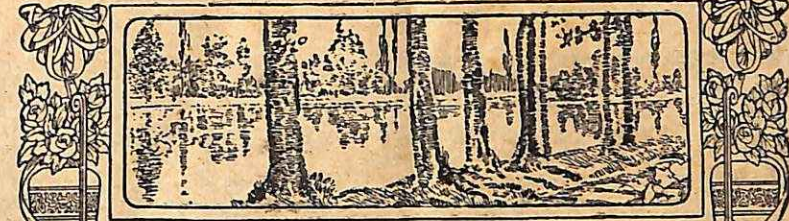
Δεκαπέντε μέρες πέρασαν έτσι... Τότε ο Βιντόκ, βλέποντας πως ήταν πελά σε θέσι να περπατήσει, συλλογίστηκε να τους εγκαταλείψει, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ στη χώρα αυτή, στην οποία βρισκόταν σε διαρκή εχθρότητα.

Έκείνο που τον στενοχωρούσε μόνο ήταν η έλλειψη χρημάτων. Μά τη βεβαιότητα λοιπόν ότι η Φρανσίνη παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, δεν θα του άνοιγαν και αυτή τη φορά τη βοήθειά της, της έγραψε κι' έμπιστευόταν το γράμμα του στο χωρικό που τον φιλοξενούσε, συνιστώντας του, επειδή ήταν βέβαιος πως η αστυνομία να επέδωκε το σπίτι της φίλης που, να μην προσεγγίσει σ' αυτό παρά με χίλιες προφυλάξεις.

Ο χωρικός εξέτελεσε την παραγγελία του με μεγάλη επιτυχία. Το βδομάδα κίχας ξαναγύρισε, φέρνοντας στο Βιντόκ δέκα χρυσά νομίσματα. Ο Βιντόκ έδωσε τα μισά στους σωτήρες του, πήρε τα άλλα μισά κι' έφυγε αμέσως για την Οστάνδη, όπου έφτασε έπειτα από έξη μέρες.

Είχε πάρει πια την απόφασή του. Σκόπευε να επιβιβαστεί σ' ένα πλοίο και να γίνη θαλασστής. Μά κανείς απ' τους πλοίαρχους σπούς οποίους παρουσιάστηκε για το σκοπό αυτό, δεν θέλησε να τον δεχτεί, γιατί δεν είχε χαρτιά.

Τότε ο Βιντόκ, ο οποίος δεν είχε...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Οι πολυφαγίδες της Ρώμης. Αυτοκράτορες που έτρωγαν τον περιδρόμο. Ο Βιτέλλιος και τα φαγητά του. Πώς πενθούσαν τους νεκρούς στην αρχαιότητα. Τα μνηστρονία των συγγενών. Οι διάφοροι τρόποι της ταφής. Μια ώραία παράδοση για το κρασί, κτλ.

Στην αρχαία Ρώμη υπήρχε πληθος ονομαστών πολυφαγών, ιδίως μεταξύ των αυτοκρατόρων και των πλουτιών. Μεταξύ των πρώτων συμπεριλαμβανεται ο Κλαύδιος. Άλβιος, για την όποιον αναφέρεται ότι σ' ένα πρόγευμα έφαγε εκατό συκοφάγους, τετρακόσια στροβίδια, δέκα πεπόνια, πεντακόσια ροδάκινα και αρκετές οκάδες σταφύλια!...

Επίσης, κάποιος Ρωμαίος, ονομαζόμενος Φάων καπεδρόχισε κάποτε μπρός στον αυτοκράτορα Αύρηλιανό ένα πρόβατο, ένα γουρουνόπουλο, καμιά δεκαριά φωνιά και ανάλογη ποσότητα κρασιού!

Ο αυτοκράτορας Μαξιμιλιανός έτρωγε κάθε μέρα στο γεύμα του 13 οκάδες θωδινού κρατός και άδειας 20 φιάλες κρασιού!...

Από την πολυφαγία του δε είχε χοντοφνηί τόσο πολύ, ώστε τα δυο δάχτυλά του μαζί υλίες χωρούσαν στο θραχίλι της αυτοκρατορίας συζύγου του!...

Και καθώς μιλούσε, άρπαξε ένα χοντρό ραβδί και το κατάφερε στους ώμους του Βιντόκ με τέτοια δύναμη, ώστε ο φίλος μας το έβαλε στα πόδια...

(Ακολουθεί)

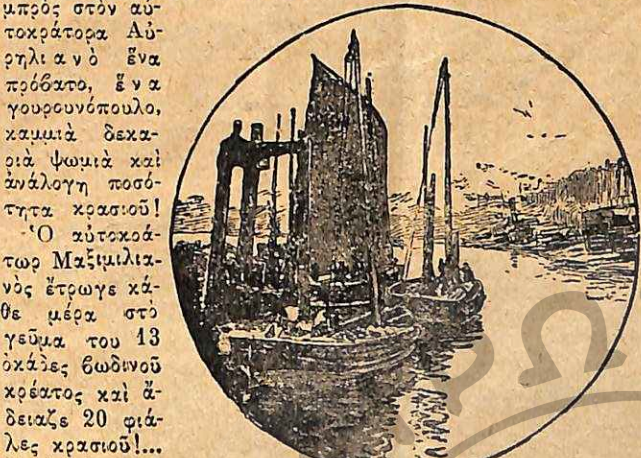
ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ Κ. ΚΟΛΛΕΤ

Στο Παρίσι έκακοφόρησε τελευταία η παράδοση φήμη, ότι η μεγαλύτερα σύγχρονη Γαλλία πεφονορίας Κολλέτ πρόκειται να άνοιξη 'Ακαδημία Καλλονής!

Ο δέ Τριστάν Μπερνάρ, μόλις το έμαθε αυτό, είπε:

—Κάνει πολύ καλά. Αφού δεν μπορούσε να μη στη Γαλλική 'Ακαδημία, άνοιγει... 'Ακαδημία δική της.

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

να φάνε.

—Ός τότε θα κλαίτε, τους έλεγαν κατά στερεότυπη συνήθεια. Έιναι καιρός πια να φάτε και σεις, γιατί το σώμα έχει ανάγκη από τροφή να να μπορέσει να άνδρξει στο μεγάλο πένθος.

Τό επιγέρημα ήταν πράγματι τόσο... αποστασιακό, ώστε οι γυναίκες σταματούσαν τα δάκρυά τους κι' έρωγαν κι' αυτοί μαζί με τους άλλους.

...
Νά τώρα και μια ώραίστη παρτίδα απ' την αρχαιότητα για τη δημιουργία του κρασιού:

Όταν ο Διόνυσος, ο Θεός του κρασιού και του γλυκινού, ήταν μικρός, αποφάσισε να ταξιδεύη για τὸ Νάξο που είχε μεγάλη επιθυμία να τη δῇ. Έπειδή όμως ο δρόμος ήταν μακρύς, κουράστηκε και κάθισε απάνω σε μιὰ πέτρα για να αναπαύει.

Αλλά ενώ καθόταν και κούταζε κάτω, είδε να ξεπροβάλλη κοντά τα πόδια του ένα μικρό φυτό. Που τό φάνηκε τόσο ήραίο. Όστες αποφάσισε να τὸ ξεριζώσει και να τὸ πάρη μαζί του για να τὸ ξαναφυτέψη.

Ξερίζωσε λοιπόν τὸ φυτό και τὸ πος μαζί του. Αλλά επειδή ο φλοιός... καίγες πολύ, ροβήθηκε στην ξεραθεί...

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

...όπως έπινε ένα ποτήρι τζινέβρα στην εντικρινή ταβέρνα, τον άντελλεφτο την τελευταία στιγμή και ώρμησε πάνω του, φωνάζοντας:

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Η μαρτυρική ζωή κι' ο θάνατός της Λίας ντε Πούττι. Πώς βρέθηκε αναίσθητη στο πεζοδρόμιο. Η συζυγικές ατυχίες της Μαίρης Νόλιν. Η ζήλεια του συζύγου της Κάθριν Μάκ Ντόναλντ. Πώς, για να ξεφύγει το περιστροφικό του σύζυγος της, έσπασε το ένα της πλευρό. Τα μαρτύρια της πεντάμορφης Μπίλλυ Ντέβ' απ' το ηθλιαρό σύζυγό της. Η δυστυχίες της Μαίρης "Αστρος. Πώς σκοτώθηκε ο σύζυγός της. Η Κλάρα Ουίνδσορ κι' ο αδελφός της. Πώς πέθανε η Βαρβάρα Λά Λήρ, κ.τ.λ.

Οι φίλοι του κινηματογράφου μακάριζον τους πρωταγωνιστές και τις πρωταγωνίστριες της δόξης και τους ζηλεύοντες για τους μυθώδεις μισθούς, τους όποιους παίρνουν, και για τον πλούτο και την πολυτέλεια, μέσα στην οποία ζουν. Δεν είνε δε λίγοι αυτοί, οι όποιοι θα ήθελαν να βοιωκωνται στη θέσι τους. Και όμως η μοίρα των αστέρων της δόξης δεν είνε και τόσο ζήλευτη όσο φαίνεται. Οι περισσότεροι, ή μάλλον ή περισσότερες απ' τις πρωταγωνίστριες έχουν μια τραγική και τέλος αξιοπύκτη. Όπως, λόγου χάριν, η Λία ντε Πούττι, η οποία πέθανε από ήμερων σε ηλικία 36 ετών μόλις, ή Όλιβ Τομάς, ή ώραία και ιδιόρρυθμη Μαίρη Νόλιν, ή ώραίστατη Κάθριν Μάκ Ντόναλντ, ή οποία είχε χαρακτηριστεί κάποτε ως «κατ'έξοχον τύπος της αμερικανικής καλλονής», ή γοητευτική κι' ελκυστική Μαίρη "Αστρος, ή Κλάρα Μπόνι, ή Βαρβάρα Λά Λήρ, ή οποία πέθανε σε ηλικία εικοσιέξη ετών και τόσες άλλες.

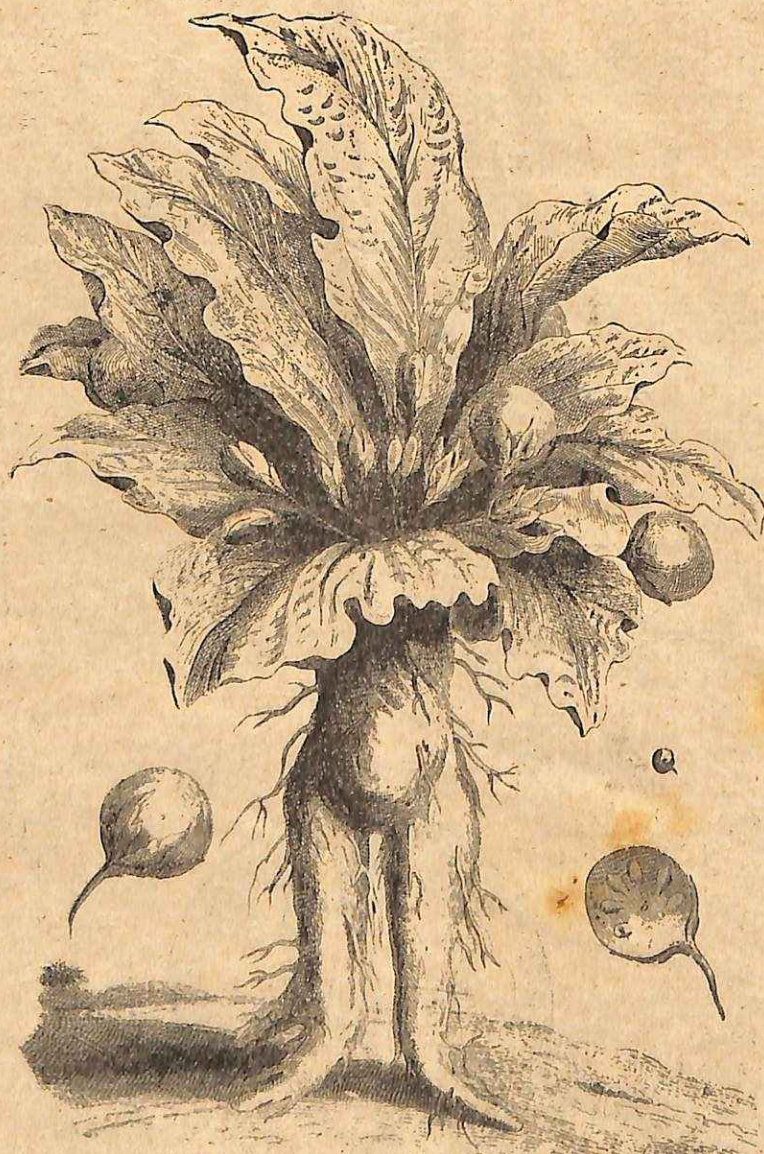
Και δε μιλήσουμε εν πρώτοις για τη Λία ντε Πούττι, την οποία όλοι λυπόθηκαν, γιατί πέθανε στην άκμή της όμορφιάς της και της νεότητός της. Δεν έχουν όμως δίχρη. Ο θάνατος υπήρξε μια απόλυτη κι' αθίτη, γιατί έδωσε ένα τέλος στην πολυδιασπομένη ζωή της. Η ώραία Λία, η οποία έζησε τόσα χρόνια μέσα στα πλούτη και στην πολυτέλεια, πέθανε φτωχή, αφήνοντας για κληρονομία στα παιδιά της πού βοιωκωνται στην Ούγγαρία μόνο τρεις χιλιάδες δολάρια.

Είχε γεννηθεί στην Ούγγαρία από πατέρα "Ιταλό και μητέρα Ούγγαρεζα. Όραία καθώς ήταν, βγήκε πολύ νέα στον κινηματογράφο και, εύθης εξ αρχής, έσημείωσε θαυμαστικές επιτυχίες. Έπαιρνε μισθούς τεραστίους και καθημερινώς έβλεπε γύρω τις πλήθους νέων, πλουσιών κι' άριστοκρατών, οι όποιοι λαχταρούσαν τον έρωτά της.

Έμεινε όμως, περιφρονημένης όλης τους άλλους, άγένησε κάποιον ήθοποιό, στον όποιο άρρασιόθηκε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. Μα άκοίως ο έρωας της αυτός στάθηκε ή άπαρχή των μεγάλων δυστυχιών της ζωής της. Ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνο, την έβασάνιζε παντοειδώς καθ' όλο το διάστημα που έμειναν μαζί, αλλά και στο τέλος, αφού της έφαγε όλα της τα χρήματα, την εγκατέλειψε στο έλεος του Θεού. Έτσι, κάποιο χειμωνιάτικο παγωμένο πρωί, τα έφημεράματα, μερικά διαβάτες βρήκαν τη δυστυχισμένη Λία λιπόθυμη κι' αναίσθητη στο πεζοδρόμιο, έξω απ' το σπίτι της. Την μετέφεραν άμέσως σ' ένα νοσοκομείο, όπου κινήθηκε να πεθάνη από δυσή πνευμονία, την όποια είχε πάρει τις ώρες που έμεινε λιπόθυμη

στο πεζοδρόμιο κι' από τον ψυχικό κλονισμό που της προκάλεσε ή εγκατάλειψή της από τον φίλο της. Αφού χαροπάλεψε επί πολλούς μήνες, βγήκε τέλος απ' το νοσοκομείο. Αλλά δεν μπορούσε να ζήσει πειά οτή Γερμανία κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου όμως δεν κατόρθωσε να εξασφαλίσω τακτική δουλειά. Πού και πού τη χρησιμοποιούσαν σε καμιά ταινία και τον περισσότερο καιρό έμεινε άεργη, ως ότου ο Όμιλν Κινηματογράφος της έδωσε το τελευταίο χτύπημα. Από τότε έπεσε στην άρραεια και στην άνεχεια, ως ότου, από δύο μηνών, ο ξαφνικός θάνατός της έτερομάτισε τα μαρτύριά της.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Το παράδοξο φυτό μανδραγόρας, του όποιου ή ρίζα έχει σχήμα ανθρώπινου σώματος.

Έξ ίσου δραματική είνε ή ζωή της Μαίρη Νόλιν, της γυναίκας με τη θαυμαστή όμορφιά, την όποια τίποτε δεν κατορθώνει να εξαλείψει. Η κόρη της κάνει πού γοητευτική, τα δάκρυα δίνουν στα μάτια της μεγαλειότερο θέλητρο κι' ή θλίψη της δίνει μια έκφραση Παναγίας.

Όταν πρωτοβήκε στον κινηματογράφο, έρωτεύθηκε τρελλά κάποιον κτηνάνθρωπο, έναν άσημαντον ήθοποιό, ο όποιος την κακομεταχειριζότανε φρικτά. Της έδινε γροθιές στο πρόσωπο για να της καταστρέψει την όμορφιά της, της έστραμπούλιζε τα χέρια και τα πόδια και στο τέλος την εγκατέλειψε για ν' ακολουθήση μια

άλλη. Τότε ή δυστυχισμένη Μαίρη, για να παρηγορηθή, το έρωξε στα ναρκωτικά και κάποτε μάλιστα τη συνέλαβαν και την ώδήγησαν στην άστυνομία γι' αυτό. Έγινε μεγάλος θόρυβος τότε και ή καλλιτεχνική της σταδιοδρομία διεκόπη για πολλή καιρό. Τελυταία όστόσο έρωτεύθηκε κάποιον άλλον κι' έτσι θεραπεύθηκε απ' τη λύπη της για την εγκατάλειψή της απ' τον πρώτο φίλο της κι' απ' το πάθος της για τα ναρκωτικά. Παντρεύθηκε μάλιστα με τον άγαπημένο της και ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, ζήτωντας εργασία, την όποια δεν δυσκολεύτηκε να βρή. Μα ή εύτυχία της δεν ήταν γραφτό να κρατήσει πολύ. Έδω και μερικές βδομάδες, ή άστυνομία συνέλαβε τον σύζυγό της επ' αυτοφώρω, την ώρα που προσπαθούσε να κατακτήση διά της βίας τη μακιουρίστα ενός ξενοδοχείου. Μεγάλο σκάνδαλο Νόλιν αναγκάστηκε ν' άποσυρθή και πάλι απ' τον κινηματογράφο, παγαίνοντας, άγνωστον πού, να κρύψει τον πόνο της και τη ντροπή της.

Η Κόθριν Μάκ Ντόναλντ είνε, κατά γενική όμολογία, ο άντιστοιχισμένος τύπος της αμερικανικής όμορφιάς. Ότόσο, ή δυστυχία της στη ζωή δεν είνε μικρότερη από των δύο προηγούμενων συναδέλφων της. Αίτια δε της μεγάλης της δυστυχίας είνε ή ζήλεια του συζύγου της.

Τελυταία την μετέφεραν σε κάποιο νοσοκομείο της Νέας Υόρκης με σπασμένο ένα της πλευρό. Κάποιος δημοσιογράφος λοιπόν, ο όποιος πήγε να της πάρη συνέντευξη, κατόρθωσε να μάθω την αλήθεια, σχετικώς με το άτύχημά της. Ίδου τι είχε συμβεί:

Σε μια έξαψη ζηλοτίας, ο σύζυγός της, μαινόμενος, τραβήξε το περιστροφικό του και ώρησε έναντιόν της για να τη σκοτώσει. Για να γλυτώσει ή Κόθριν πήδησε από ένα ψηλό παράθυρο κάτω στην αυλή της κατοικίας της κι' έσπασε την πλάτη της. Έτσι, τώρα είνε καταδικασμένη να μείνη επί πολλούς μήνες κρεββατισμένη στο κρεβάτι του νοσοκομείου, ώσπου να γίνει καλά.

Ποιος δεν ξέρει την ώραία και πεντάμορφη Μπίλλυ Ντέβ; Είνε ή ήθοποιός που διεδέχθη την Κάθριν Μάκ Ντόναλντ στον τίτλο της κατ'έξοχον αμερικανικής καλλονής. Μα κι' αυτή στάθηκε εξ ίσου δυστυχισμένη στο γάμο της και για την ίδια αίτια: Ο σύζυγός της είνε τρομερά, μαινόμενος ζήλοτης. Από τους πρώτους κιόλας μήνες του γάμου τους, άρχισε να τη δέρνει, να τη βασανίζει και να την κλείνει διαρκώς στο σπίτι, έπειδή...

δεν μπορούσε να υποφέρει το όπι, δταν έβγαιναν έξω και πήγαιναν σε κέντρα και σε συναναστροφές, όλοι οι άνδρες γύριζαν και κίτταζαν με θαυμασμό τη γυναίκα του.

Για κάμποσον καιρό, για δύο ολόκληρα χρόνια, ή φτωχή Μπίλλυ υπέφερε καρτερικά όλα τα μαρτύριά της, ελπίζοντας ότι κάποτε ο σύζυγός της θα γισπευόταν απ' τη ζήλεια του. Απός όμως όχι μόνο δεν θεραπευότανε, αλλά γινότανε όλοένα χειρότερος και πιο βίαντος. Τόσο μάλιστα μαρτυρική ήταν ή ζωή που περνούσε ή Μπίλλυ, ώστε μέσα στα δύο αυτά χρόνια άρχισαν ν' άσπρίζουν τα μαλλιά της από τη στενοχώρια, μολοντί είνε νεαροτάτη. Και μολοντί εξακολουθεί πάντα ν' αγαπάη τον σύζυγό της, μη μπορώντας πειά να ζήσει κοντά του, αναγκάστηκε τελυταία να υποβάλη αττοι διαζύγιο.

Άλλη δυστυχισμένη πρωταγωνίστρια της δόξης είνε ή Μαίρη "Αστρος. Και αυτής ή ζωή και ή καλλιτεχνική σταδιοδρομία κατεστράφη από την υπερβολική άγάπη που είχε στον άνδρα της.

Όταν ακόμα ή Μαίρη "Αστρος έσημείωνε τις πρώτες επιτυχίες της στον κινηματογράφο, έδω και τρία χρόνια, γνωρίστηκε και συνεδέθη με τον Κ. Χόουξ, καλλιτεχνικό διευθυντή της κινηματογραφικής εταιρείας, στην όποια εργαζόταν. Ένα άμοιαιό φλογερό έσσημα ένωσε τις καρδιές τους και όπως ήταν φυσικό, παντρεύτηκαν. Απός ολόκληρα χρόνια έζησαν μέσα σε άπολυτη οικογενειακή εύτυχία.

Είνε όμως γνωστό ότι καμιά εύτυχία δεν διαρκεί πολλή καιρό...

Έτσι, κάποια μέρα, ένώ γνόταν ή κινηματογράφος μιας σκηνης, στην όποια πρωταγωνιστούσε ή Μαίρη "Αστρος και της όποιας την καλλιτεχνική διευθυνσι είχε ανάλαβε ο άντρας της, συνέβη ένα τρομερό δυστύχημα. Ξαφνικά έπεσε ή όροφή του στούντιο και σκότωσε τον Χόουξ.

Το χτύπημα ήταν τρομερό για τη νεαρά σύζυγό του. Της προκάλεσε έναν ψυχικό κλονισμό τόσο δυνατόν, ώστε ποτέ πειά δεν μπόρεσε να συνέλθη απ' αυτόν. Έπεσε στο κρεβάτι γι' άκοιτές βδομάδες και όταν σηκώθηκε, ή ήθική κατάστασίς της ήταν τέτοια, ώστε δεν μπορούσε πειά να εργασθή. Και έκοιτε μένει άεργη, τρώγοντας τα τελυταία χρήματά της και προσπαθώντας να βρή παρηγοριά στη ναρκωτικά, τα όποια την σπρώχνουν ακόμα περισσότερο στην καταστροφή.

Ακόμη πιο δραματική είνε ή περίπτωση της ώραίας Ίρλανδης ήθοποις Σέλλυ Ο' Νέιλ, ή όποια έδω και τρία χρόνια μεσομυρνώσε στο άγγλικό κινηματογραφικό στερέωμα.

Το πρώτο χτύπημα της δυστυχίας της το κατόργει κι' αυτής ο έρωας. Αγάτησε κάποιον νέο, ο όποιος στην άρχή ανταποκρίθηκε στο αίσθημά της. Έπειτα όμως από λίγον καιρό την άγατησε προς χάριν μιας άλλης, βυθίζοντας την στην πιο μαύρη άπελπισία της.

Μετά την εγκατάλειψή της απ' τον φίλο της, ή Σέλλυ άρχισε να μιν ενδιαφέρεται πειά όποτε για τη δουλειά της, όποτε και για την κινηματογραφική τέχνη. Συγχρόνως δε από τη λύπη της, το ώραίο πρόσωπό της έκανε σιγά-σιγά την προηγούμενη γοητεία του.

Σάν να μιν της έφταναν όμως όλα αυτά, ή Μοίρα της επεφύλασσε κι' έν άλλο χτύπημα, ακόμα μεγαλύτερο. Η Σέλλυ είχε έναν αδελφό, τον μόνο συγγενή της στον κόσμο, τον όποιο έλάτρευε κυριολεκτικώς. Ο νέος αυτός, έπειδή ή αδελφή του του έδινε για τα έξοδά του το μεγαλύτερο μέρος του μισθού της, είχε συνήθισω στην άνηγρία και στη σπατάλη. Όταν όμως ή Σέλλυ εγκατέλειψε τη δουλειά της κι' έλαττώθηκαν έτσι τα έξοδά της, περιώρισε φυσικά και τα χρήματα που έδινε στον αδελφό της. Τότε έκινος άνακατέθηκε με μια σπείρα άπατεώνων κι' έπειτα από διάφορες άλάτες συνελήφθη και καταδικάστηκε σε πολύμηνη φυλάσι. Η περιπέτεια αυτή του αδελφού της ανάγκασε τη δυστυχισμένη νέα να εγκαταλείψη τελείως τη δουλειά της. Δυό ολόκληρα χρόνια τώρα παραμένει άεργη και, στο διάστημα αυτό, έξώδωσε όπι είχε και δεν είχε για την ύπόθεσι του αδελφού της. Έτσι τώρα βρίσκεται κατεστραμμένη ήθικώς και υλικώς, χωρίς χρήματα, χωρίς δουλειά και χωρίς να την παύνη καμιά άγγλική κινηματογραφική εταιρεία, έπειδή ή όμορφιά της έχει άρχισω να μαραινεται.

Η Κλάρα Ουίνδσορ ήταν ένα απ' τα λαμπρότερα άστρα του κινηματογραφικού στερέωματος. Μα, αλλοίωνο, πριν ακόμα ανατείλει, έβλινε προς τη δύσι του. Ήταν τόσο ώραία και είχε σώμα τόσο λυγρό, ώστε ή έφημερίδες την είχαν όνομάσει το «Έξοτικό λουλούδι της δόξης». Στις άρχές όμως του κινηματογραφικού της σταδίου παντρεύτηκε με έναν κτηνάνθρωπο, ο όποιος τη βασάνιζε άλύπητα. Έτσι, έπειτα από λίγους μήνες, αναγκάστηκε να ζήτηση το διαζύγιό της.

□ □ □ □ Η ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ □ □ □ □

Δυό ρίζες μανδραγόρας, με τεχνικά επεξεργασμένο κεφάλι, εκ των όποιων ή μία νεμένη.

Όταν όμως έχωρισε και βρήκε την ήσυχία της, γνώρισε έναν νέο, ο όποιος της έλεγε ότι την έλάτρευε και ότι ήταν πρόθυμος να ήσυχάση και τη ζωή του για να εξασφαλίσω την εύτυχία της. Τότε ή Κλάρα, ή όποια δεν είχε κανένα συγγενή στον κόσμο και την όποια ή μονοσίς της αυτή έδάρυνε τρομερά, τον παντρεύτηκε. Απός όμως ήταν χειρότερος απ' τον πρώτο της σύζυγο. Τη βασάνιζε σκληρότερα απ' αυτόν και επί πλέον της έπαιρνε όλα τα χρήματα και τα σπαταλούσε με άλλες γυναίκες. Η Κλάρα ζήτησε πάλι το διαζύγιο και το πήρε. Αλλά ήταν άργα πειά. Τα αλλεπάλληλα βασανιστήρια και ή στενοχώριες τόσον έτών είχαν μαρνή την όμορφιά της και καμιά κινηματογραφική εταιρεία δεν της άνέθετε πειά όρους πρωταγωνιστίας. Έτσι, ή δυστυχισμένη Κλάρα, αφού έμεινε κάμποσον καιρό χωρίς δουλειά, το πήρε άπόφασι ότι είχε τελειώσει πειά ή καλλιτεχνική της σταδιοδρομία και για να μιν πεθάνη της πείνας, αναγκάστηκε να παίζη όρους τρίτης και τετάρτης τάξεως, με άσημαντα μισθό, καταδικασμένη όριστικώς την άφάνεια και στη φτώχεια.

Άλλη δυστυχισμένη πρωταγωνίστρια της δόξης ήταν ή Ξακουστή Όλιβ Τομάς, για την όποια όλοι οι Ξωγράφοι και οι ρεζισσέρ που την είχαν γνωρίσει, διεκήρυξαν ότι ήταν ένα από τα ώραϊτερα κορίτσια της ήθληως. Απός όμως δεν την εμπόδισε να ήη τραγικό τέλος, στο άκμος μάλιστα της νεότητός της. Ένα πρωί τη βρήκαν νεκρή στο δωμάτιό της, σε ηλικία 23 ετών.

Η νεκροψία που έγινε, απέδειξε ότι είχε δηλητηριασθή. Αλλά πώς; Και γιατί; Απ' την άνάκρισι λοιπόν εξα-

κριώθηκαν τα εξής: "Έπειτα από διάφορες έρωτικές σχέσεις, ή Όλιβ είχε γίνει νευρασθενική και υπέφερε από άιτιες. Για να κοιμάται τις νύχτες έπαιρνε βερονάλ. Ένα βράδυ όμως, το τελευταίο βράδυ της ζωής της, αντί να πάρη βερονάλ, πήρε ένα μπουκαλάκι με δηλητήριο που το είχε στο ντουλάπι της, δίπλα στο κρεβάτι της. Το μισοίό όμως εκείνο λάθος το ήλθωσε με τη ζωή της.

Τραγική, φρικτή, ύπρηξε και ή τέλη της Ξακουστής Βαρβάρας Λά Λήρ. Όπως πολύ όρθά έλεγαν όσοι τη γνώσαν, ή Βαρβάρα ήταν υπερβολικά ώραία, περισσότερο ώραία από όπι έπρεπε. Κανένας δεν μπόρεσε ν' άντισταθή στη γοητεία της. Ένας Άμερικανός εκατομμυριούχος την είχε έρωτευθεί με τέτοιο πάθος, ώστε, όταν εκείνη άρνήθηκε να γίνω σύζυγός του, τρελλάθηκε απ' την άπόγνωσί του. Τα δώρα που της έκαναν οι διάφοροι θαυμαστές της ήσαν μυθώδη. Έπ' πλέον, έπαιρνε μισθό 2,500 δολαρίων την έβδομάδα. Η Ξενοίστη όμως και εύτυχισμένη ζωή της την έκανε να παχύνει εξαιρετικά και ή καλλιτεχνική τάλαβε ότι πολλή γρήγορα με το πάχος της θ' άποκόττοσε άνταισθητική εμφάνισι και ή εταιρείες δεν θα την ήθελαν πειά για πρωταγωνίστρια.

Τότε άρχισε να κάνει διάτα νηστείας και θεσμών λουτρών, για ν' άδυνατήση. Αλλά το παράκανε τόσο, ώστε όχι μόνο άδυνάπησε, αλλά και προσελήθη από καλπύζουσα φυματίωσι κι' έπειτα από λίγον καιρό πέθανε έντελώς άπένταρη. Τα τεραστία έξοδα της νηστείας της και της κηδείας της τα ήλθωσε κάποιος εκατομμυριούχος θαυμαστής της, ο όποιος όμως έφρόντισε να μη φανερωθή το όνομά του.

Για να τελειώνουμε, το πιο τραγικό τέλος είχε ή νεαρά, αλλά ώραίστατη ήθοποιός Μάρθα Μάνσφελντ. Η Μάρθα από μικρή είχε πού προαίσθημα ότι θα πέθανε πολύ νέα. Και το προαίσθημά της αυτό βγήκε αληθινό.

Ένα βράδυ σε μια έσπερίδα που δινόταν μεταξύ στενού κάκλου καλλιτεχνών του κινηματογράφου, το άραχνοφάντο φρούα της πήρε φωτιά από ένα τσιγάρο. Και προτού οι παρευρισκόμενοι στην έσπερίδα προσφάσουν α τη σβίσουν, ή δυστυχισμένη νέα κήκε ζωντανή σε ηλικία δεκαεννιά ετών μόλις.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Όποιος σπένει χόρι, θερίζει φύλα, κι' όποιος φύτευει καλοσύνη, σπνάζει άγάπη.

Μ. Βασίλειος.

Η ένδοξότερη νίκη μας είνε να άρχισωμε να ευεργετοδμε τον διαπλάνο μας, όταν αυτός άρχίζει να μας άδικεί.

Κινέζων.

Όσο άθλιος κι' αν είνε ένας άνθρωπος, παραμένει πάντα σπνάνθρωπος μας.

Σενέκας.

Όταν άγαποδμε ο ένας τον άλλον, τίποτε δεν μπορεί να μας βλάνη στην πραγματικότητα.

Α. Ο γ κ ρ ε λ δ ο υ.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΡΜΩΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΨΕΥΤΟΠΡΟΦΗΤΗ

Ο μάγος Ίωσήφ Σμιθ και η άγυρτίες του. Η περιεργή τύχη ενός εξωφρενικού μυθιστορήματος. Η διδασκαλία του ανυπότακτου προφήτου Μορμών. Το «Θουμπί» και το «Ουρίμ». Η πλάκας της καινούργιας θρησκείας. Η άσχημοσύνη και η τερατώδης των Μορμώνων. Εμφύλιος πόλεμος των Αμερικανών. Η περιπέτεια του ψευδοπροφήτου. Το σίκιρ του τέλους, κτλ.

δυσκολία.

Στην αρχή ο Σμιθ έκανε το μάγο και ζούσε εις βάρος διαφόρων άρελών συμπατριωτών του, οι οποίοι πίστευαν στις μαγικές του ικανότητες και κατέφευγαν σ' αυτόν σε κάθε δυσκολία, περίστασι που τους έτύχαινε. Όταν όμως είδε ότι η άγυρτίες του δεν είχαν πέρασι πεία, αποφάσισε ν' αλλάξει επάγγελμα και ν' ακολουθήσει άλλη ταχτική. Στη μεταβολή αυτή τον έβοήθησε πολύ και η τύχη, καθώς θα ίδουσε αμέσως.

Την ίδια εποχή κάποιος ιερέας, όνομαζόμενος Σολωμών Μπάουλντιγκ έγραψε ένα μυθιστόρημα, το οποίο συνένταξε στο ύψος της Άγίας Γραφής, σε τρόπο που να φαίνεται πως είχε γραφεί από πολύ παλιόν καιρό, και το όνόμασε μάλιστα «Η άνευρεθείσα Βίβλος». Το έργο αυτό είχε χαρακτήρα μάλλον μυθολογικό και καταρινόταν με το ζήτημα της καταγωγής των Αμερικανών, για τους όποιους έλεγαν ότι ήταν άπειθειες απόγονοι των αρχαίων Ισραηλιτών κι' ότι κατήγοντο από τους απόγονους του Άβρααμ, που είχαν μεταναστεύσει—πάντα κατά το συγγραφέα—στην Αμερική.

Ο Μπάουλντιγκ, αφού έπεξεργάστηκε επί πρία-τέσσερα χρόνια το παράξενο αυτό βιβλίο του, το έστειλε στην Πιτσβούργκ στον εκδόστη μιας εφημερίδας για να το δημοσιεύσει στο φύλλο του. Αυτός όμως χωρίς να το διαβάσει το πέταξε σ' ένα συρτάρι του γραφείου του, όπου το βόηξε μία μέρα κατά τύχη ένας από τους υπαλλήλους του τυπογραφείου, ο Ρίγκτον. Ο Ρίγκτον, έπειδή το κείμενο του κίνησε την προσοχή, το αντίγραψε και έδωσε το αντίγραφο στον Σμιθ, με τον όποιο συνδεόταν φιλικά.

Μόλις ο Σμιθ έλαβε στην κατοχή του την παραμυθιστική αυτή ιστορία και τη μελέτησε επίσταμένως, αποφάσισε να την εκμεταλλευθεί και να γίνει ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας. Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό, άρχισε να ψεύδεται κατά τον πιο άδίστακτο τρόπο και να λέει ότι είχε παρευ-

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

(Το Μπέρμαν)

σαστεί αυτόπροσώπως ο Θεός, ο όποιος του υπέδειξε να σκάψη σ' ένα λόφο. Ακολουθώντας λοιπόν τη συμβουλή αυτή του Θεού, έπρόσθετε, είχε σκάψει στο μέρος που του υπέδειξε και είχε βρει εκεί μερικές πλάκες, γραμμένες από τον ανυπότακτο προφήτη Μορμών, ή όποιος περιείχαν την άληθινή διδασκαλία του Θεού προς τους ανθρώπους.

Έλεγε όμως ότι μαζί με το θεικό αυτό βιβλίο είχε βρει κι' ένα παράξενο θόγανο, το όποιο τον βοήθησε στην άνάγνωσι των ιερογλυφικών νοσημάτων των πλακών και το όποιο ίπετελείτο από δυο κρύσταλλα που είχαν πάνω-κάτω σχήμα ματογαλιών. Ο Σμιθ μάλιστα, προς δημιουργίαν έντυπώσεως, το ένα από αυτά, το όνόμασε «Θουμπί» και το άλλο «Ουρίμ».

Κατόπιν ο Σμιθ, θέλοντας, καθώς ισχυρίζεται, να εκπληρώση την αποστολή του, άρχισε να μεταφράζει το ιερό βιβλίο ή μάλλον να... αντιγράφει με λίγες διασκευές το πολυπαθές μυθιστόρημα του Μπάουλντιγκ, στο όποιο προσπαθούσε να δώσει ύφος ακόμα πιο άρχαιοπομπές και προφητικό. Έπειδή όμως ο ίδιος ήταν άδύνατος και δεν μπορούσε να συντάξη όπως έπρεπε το νέο εαγγέλιο, αναγκάστηκε να προσλάβη σε βοηθό του τον

γαιοκτήμονα Μαρτίνο Χάρρις και το δάσκαλο Όλιβερ Κόντερι.

Για να μη ζητούν όμως οι συνεργάτες του τίς... φανταστικές, πλάκες, προσποιόταν πως τις έβλεπε μέσα στο καπέλλο του και, φορώντας τα «προφητικά» του ματογαλιά, καθόταν πίσω από ένα παραπέτασμα, απ' όπου τους υπάγγεζε τη μετάφρασι. Στην περίπτωση αυτή η διάβαζε άπειθειές τις σελίδες του γνωστού μυθιστορήματος ή μάλιστα άποβαδίζε απέξω ωρισμένα κομμάτια και τα υπάγγεζε την άλλη μέσα έμβοιθός.

Μία μέρα όμως ο ψευδοπροφήτης βρέθηκε σε δύσκολη θέση, γιατί ο Μαρτίνος Χάρρις του ζήτησε ν' επιμονή να ιδή τις προφητικές πλάκες. Ο Σμιθ προσπάθησε να τον μεταπείσει στην αρχή, δίνον από συνήθεια, γιατί θα... πείθαινε τάχα μόλις αντίκουσε το θαυματουργό κείμενο. Στο τέλος όμως, έπειδή ο γαιοκτήμων δεν υποχωρούσε, για να τον ξεφορτωθεί, του έδειξε ένα κομμάτι χαρτί, απάνω στο όποιο είχε την πρόνοια να χαραχθεί από ποστήτερα μερικά γωνιώδη και ακατάλληλα σήματα, πείθοντάς τον έτσι ότι είχε υποστώ του ένα νήσιο αντίστοιχο των πλακών.

Τα κομμάτια του βιβλίου έδτυσσόντο το ένα μετά το άλλο και ο λαιμός της Αμερικής έπληροφόρειται γαιωκτήμονα Μαρτίνο Χάρρις και το δάσκαλο Όλιβερ Κόντερι.

τάλληλτος μερικές άληθειες, άληθινά τερατώδεις, ότι π.χ. έπρεπε να υπακούση στη διδασκαλία του Σμιθ, αντιπροσώπου του προφήτου Μορμών επί της γης, και να εκτελέσει τυφλά τις προταγές του. Το καινούργιο άναγνωσμα είχε γίνει το σπουδαιότερο θέμα των συζητήσεων και συνεπεί τείτο με φανατισμό, από άλλους υποστηριζόμενο και από άλλους αντίκρουόμενο.

Κάποιος όνομαστός καθηγητής, όνομαζόμενος Άνθων, ο όποιος έδίδασκε το ψευδοπνεύμα που του έδωσε ο Χάρρις, άπεφάνθη ότι πρόκειται περί μεγαλοπρεπούς άρλουπάρας. Έξ' άλλου η χήρα του Μπάουλντιγκ, ο όποιος είχε πεθάνει στη μεταξί, διακήρυττε με όλες τις δυνάμεις της ότι η «Βίβλος Μορμών»—όπως την όνόμασε ο συγγραφέας της—συμφωνούσε σχεδόν κατά γράμμα με το μυθιστόρημα του μακαρίτου συζύγου της. Άλλα πούδς να την πιστέψη;...

Έντωμεταξύ ο πετραπέλατος και μόλις είκοσιπενταετής άκόμα Σμιθ έγινε άναγκασμένος έπίσημως τον έαυτό του προστήκη και έχηρυττε δημοσία το λόγο του Θεού, πλόντας τη βασιλεία των ουρανών στους όπαδούς του και στέλνοντας φοβερές κατάρες στους άπιστους. Έπί πλέον, βλέποντας ότι ή αριθμός των ακολούθων του μεγάλωνε όλοένα, αποφάσισε να ιδρύση και χωριστή εκκλησία.

Έτσι στις 6 Άπριλιου 1830 έτέλεσαν στη Μαχχεστρία της Άμερικής ή πρώτες βάσεις μιας νέας θρησκείας, της θρησκείας των Μορμώνων, οι όποις έλαβαν το όνομα του γνωστού ποιού έλαβαν το όνομα του γνωστού ποιού (ή μάλλον έντελώς άγνωστού) προσήτου. Έπί κεφαλής του θρησκευτικού αυτού τάγματος έτέθη ο Σμιθ, ο όποιος ποιεσθήκη άπειροίστη έξουσία και διεκικούσε ότι τα λόγια του ήλθουν άπόλυτο κύρος, γιατί αέ το στόμα του μιλάει ο ίδιος ο Θεός!

Ο νέος προσήτης, ο όποιος είχε έξαιρετική εύλωττία και πολύ γρήγη κοράσι, άρχισε τότε να περιοδεύη τη χώρα, να διαδίδη τη διδασκαλία του και να συγκεντρώνη γύρω του πλήθος μαθητών. Ο Σμιθ φορούσε πάντα χιμώνα-καλοκαίρι, έπαι έπενδύτη και ένα λευκό πουκάμισο και στις ά-υποπώλει, στις πλατείες και στις άγορές, διακοπτόμενος κάθε τόσο από τα χόγια και τις θλαστήμεις, το... έκλεκτο του άκροατήριου που άπετελείτο ως επί το πλείστον από άμαξάδες και χαμάλρες. Άλλά ο Σμιθ δεν άφηνόταν εύκολά από τις πολιτείες. Πολλές φορές πετούσε κάτω τον έπενδύτη του με μόνο το λόγο του: «Αντιπροσώποις να πιστεύουν στα χόγια». Παρ' όλα τα συρροή των νέων όπαδών, ο ιδρυτής της καινούργιας θρησκείας θέλοντας ότι δεν είχε με το μέρος του την κοινή γνώμη, άποφάσισε να έλξει έδρα και πήγε μαζί

με τους συντρόφους του στην κομώπολι Κίρτλαντ, ή όποια βρισκόταν στα όρια της πολιτείας Όχιό. Έκεί οι Μορμώνοι, όπως έπωνομάστηκαν οι όπαδοί της Αίρέσεως—ήσαν ήσυχτοι και μπορούσαν να άφοσιωθούν με την άρεσι τους στα θρησκευτικά καθήκόντά τους. Έπεφταν λοιπόν καταγής, άναστέναν, ξεριζώναν τα μαλλιά τους, όδρλιαν, κύταζαν τα όφρανα, πηδούσαν σαν μανιακοί και έλεγαν ότι τους κατέβαινε. Πολλές φορές νόμιζαν πως έμπαινε μέσα τους το Άγιο Πνεύμα και τότε πεία ήταν άδύνατο να τους συγκρατήση κανείς: απ' τις παντός είδους άσχημοσύνες των.

Οι Μορμώνοι, οι όποιοι θεωρούσαν τους έαυτούς των απόγονους άγιων, ζούσαν χωρισμένοι από τους άλλους ανθρώπους, άλλα δεν έπαυαν να διακηρύττουν τα δικαιώματά τους επί της άμερικανικής γης και τις διαθέσεις των γιά την άνακτήσή της. Η έθνητική τους αυτή στάσι, καθώς και ή δύναμή τους, που μεγάλωνε μέρα με τη μέρα καταπληκτικά, ήταν φυσικό να έξεγείρη το φθόνο και το μίσος των άλλων Άμερικανών. Άρχισαν λοιπόν προμερόι άγώνες μεταξύ τους, τους όποιους γιά πολιτικούς λόγους ή κυβέρνησι της χώρας υπέβαλε, αντί να τους καταπάση.

Το πρώτο θύμα των θρησκευτικών αυτών συγχροδύσεων ήταν ο άτυχος ψευδοπροφήτης. Κατά το έτος 1832 οι αντίπαλοί του κατώρυσαν να τον άπομονώσουν στο Σινάχο του Όχιό, όπου τον έπιασαν και τον έξυλοκόπησαν άγρίως. Κατόπιν τον άλειψαν όλόκληρο με πίσσα, του κόλλησαν στο στήμα του φτερά και μεταμορφωμένο κατ' αυτόν τον άξιοδάκρυτο τρόπο, τον έστειλαν εν τέλει στους όπαδούς του.

Οι διωγμοί αυτοί επανέλθησαν ισχυρότερα σφοδρότεροι και ο άρχηγός της νέας θρησκείας αναγκάστηκε να μετασέση την έδρα του έφτά φορές έν δλφ. Οι Μορμώνοι πολεμούσαν με γενναίότητα, άλλα έπειδή ήταν όλιγαριθμότεροι από τους διώκτες των ενίκωντο και όπισθοχωρούσαν διαρκώς, πηγαινόντας από πολιτεία σε πολιτεία, πάγ κυνηγημένα θηρία. Πολλοί απ' αυτούς έγκατέλειπαν τις περιουσίες των και όλοι τους γανικώς πάθαιναν διαφόρων ειδών ζημιές.

Αφού διώχτηκαν από τις πολιτείες Όχιό και Μισσοού, βρήκαν τέλος καταφύγιο στην κομώπολι Κομμέρς της πολιτείας Ίλλινού, κοντά στον Μισσισιπή. Από κομμάτι δεκαορά άθλιες και βρώμικες καλύδες που βόηκαν εκεί, κατόρθωσαν μέσα σε διάστημα τεσσάρων έτών να σχηματίσουν την ώραιότερη και μεγαλειότερη πόλη της περιφέρειας, με πανεπιστήμιο, με σχολές, με νοσοκομεία και πολλά άλλα.

Μετά τη μετακομίσ του και τη φυλάκισή του στην Καρχήδονα, ο φανατισμένος άχλος της

λα κοινωφελή ιδρύματα.

Το σπουδαιότερο μνημείο της πόλεως ήταν μία εκκλησία εξαιτίας τέχνης, κοσμά ελληνικής και γοθικής άρχιτεκτονικής, καμωμένη από άσπρο μάρμαρο. Δυστυχώς όμως ο ύπερχος κύτος ναός, που ήταν στην εποχή του το λαμπρότερο οικοδόμημα της Κεντρικής Άφρικής δεν έπρόφτασε να συμπληρωθή, γιατί προπολήθηκε από τους έθνηδες των Μορμώνων.

Στη νέα πόλι, τα πρωτεία τα κατείχε φυσικά ο Ίωσήφ Σμιθ. Αυτός ήταν ο άρχιερέας της, ο προφήτης της και ο πρώτος δημαρχός της. Έπειδή όμως δεν του έφταναν όλες αυτές ή σκοτούρες, άποφάσισε να άνοίξη και ξενοδοχείο, κατά διαταγή του Θεού, όπως δικαιολογήθηκε.

Κάθε πρωί, ο Σμιθ συνοδεύόμενος από το έπιτελείο του, στο όποιο συγκατελέγοντο και έξη κυρίες, έπιθεωρούσε τον έχ 15.000 στρατό του, το μεσημέρι μοίραζε συσσίτιο, το άπόγευμα δικάζε και το βράδυ, καθισμένος απάνω στο θρόνο του, δίδασκε τους άρσιωμένους άκροατές του με την περίφημη Βίβλο του Μορμών στο χέρι του.

Αν και φερόταν άσχημρά προς τους άλλους, αν και τιμωρούσε τους μεθύσιους, τους όκηρους και τους ταραχοποιούς, δεν έδειχνε την ίδια άυστηρότητα και ποδών έαυτό του, άλλ' άφηνε άχαλίνωτα τα πάθη του. Ο έγωισμός του, ή φιλαργυρία του, ή φιληρόνιά του, έλαττώματα που έκρυβε στην αρχή με την υποκρισία, δεν άργησαν να γίνουν πασίγνωστα και μισήσε σε όλο το λαό. Το Μάιο μάλιστα του 1844, ο ψευδοπροφήτης είχε την άναίδια να υποβάλη υποψηφιότητα για την προεδρία της συμπολιτείας, ή όποια και έδωσε τέρας στη πταδιοδρομία του, την τόσο περιπετειώδη και τυχοδιωκτική.

Η παράτολμη αυτή άπόπειρα του Σμιθ συνετέλεσε στην άξηση του με τους των πολιτικών αντιπάλων του. Οι κάτοικοι της πολιτείας διαίρεθηκαν κατά την περίοδο των εκλογών κατά δυο στρατόπεδα και άρχισαν το έλληλοφάγωμα. Στην κρίσιμη αυτή περίοδο του άγώνος, ο Σμιθ δείχτηκε δειλός κι' άναποφάσιστος. Οι όπαδοί του άφοπλίστηκαν, χωρίς να προβάλουν σχεδόν καθόλου αντίστασι και ο άρχηγός τους μαζί με τον άδελφό του Χιράμ, συνελήφθησαν αιχμάλωτοι και μετεφέρθησαν στην άμερικανική Καρχήδονα.

Όταν ο Σμιθ συνελήφθη, είπα τα άχόλουτα εαγγελικά λόγια, τα όποια και δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν:

—Βαδίζω ως άμνος εις την σφαγήν, άλλ' είμαι άθως!...

Μετά τη μετακομίσ του και τη φυλάκισή του στην Καρχήδονα, ο φανατισμένος άχλος της

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου)

Στη συναυλία του Όρεινού!...

—Μου φαίνεται ότι αυτή ή δεσποινίς τραγουδάει πολύ γρήγορα.

—Και δεν χαιρέσαι; Έτσι θα... τελείωση γρηγορότερα!

Μεταξύ συνεταίρων: —Πρέπει να άπολύσουμε τον ταμία μας.

—Γιατί; —Το κτήνος, κάθεται

και λείε στους πελάτες μας πως είμαι ένας ήλιος!

—Διάβολε! Αυτό είνε πολύ σοβαρό... Προδίδει τα... μυστικά του Γραφείου!...

Στο Δικαστήριο. Ο Πρόεδρος προς τον κατηγορούμενο λαποδότη:

—Τι επάγγελμα κάνεις; —Έξερεινητής!...

—Έξερεινητής!... —Έξερεινητής!...

Σε ποιές χώρες; —Στο Έσωτερικό!...

—Στο Έσωτερικό!... Τι έξερεινιάς στο Έσωτερικό; —Έξερεινιάς το... έσωτερικό της... τσέπης!...

Με δόσεις! —Πόσους μπάτσους έδωσες, κατηγορούμενε, στον μνηστή;

—Έγαν, κύριε Πρόεδρε!

—Και όμως έκείνος ίσχυρίζεται πως τον μπάτσους πέτε φορές.

—Όχι, κύριε Πρόεδρε. Το δώσω έναν μπάτσο μόνον. Έπειδή όμως έβλεπα... άδύνατο κράσως, του τον έδωσα σε πέντε δόσεις!...

Το άναποδογυρισμένο επανωφόρι: —Όραίο το επανωφόρι σας... Είλε Παρισινό;

—Ναι, γιές το βράδυ παντρευτήκα και φεύγω για το γαμήλιο ταξίδι.

—Και ή γυναίκα σου πού είνε; —Την άφησα στο σπίτι. Έξερεις, Ένεκα της κρίσεως, αναγκάσμαι να κάνω το γαμήλιο ταξίδι... μόνος μου!...

Στο σταθμό: —Κάτι έδω, Γιάννη; Μήπως φεύγεις;

—Ναι, γιές το βράδυ παντρευτήκα και φεύγω για το γαμήλιο ταξίδι.

—Και ή γυναίκα σου πού είνε; —Την άφησα στο σπίτι. Έξερεις, Ένεκα της κρίσεως, αναγκάσμαι να κάνω το γαμήλιο ταξίδι... μόνος μου!...

Εθνομυσήν. —Όέλω να έγγαμώ συνοδευτής στη Ζωόφιλο Έταιρεία έξ' εθνομυσήνης προς ένα περίοτερο.

—Άλήθεια; Και τί έκανε αυτό το περίοτερο;

—Μου έσπασε τη ζωή... —Πώς; —Νά, πέθανε από την πείνα και το έφαγα!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ

Τὸ περίφημο σμαραγδένιο περιδέραιο τῆς μεγάλης δουκίσσης 'Αλεξάνδρας. Ἡ ὠραία 'Αγγλίς χορεύτρια Φανή Λήρ στὴν Πετρούπολι. Πῶς ξετρελλάνε τὸν ἀδελφὸ τῆς βασιλίσσης 'Ολγας. Ἡ διαταγὴ τοῦ Τσαροῦ. Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ περιδεραιοῦ. Πῶς ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια. Ἡ βασιανισμένη ζωὴ ἐνὸς πρίγκηπος. Ὁ σάπφειρος τῆς Γερμανίδος πρίγκηπισσας Βικτωρίας. Ἡ περιπέτειός του.

ΙΣ ἓνα μεγά-
λο κοσμημα-
τοπωλεῖο τοῦ
Λονδίνου πα-
ρουσιάζοιτε
τελευταία κά-
ποιος Ρώσος
πρόσφυξ καὶ
ζητήσῃ νὰ
πολήσῃ ἓνα
πολυτιμώτατο
περιδέραιο ὁ-

πο σμαράγδια, τὸ ὁποῖο ἀνῆκε ἄλλοτε,
ὅπως ἐθελοῦσε, στὴ μεγάλη δούκισ-
σα 'Αλεξάνδρα, τὴ μητέρα τῆς βασι-
λίσσης 'Ολγας τῆς 'Ελλάδος.
Δὲν ἐμνεπε πᾶν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅ-
τι κάποιος τὸ εἶχε κλέψει. Ἀλλὰ ποῖος;
Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ φανερω-
θῇ. Μία νύχτα ἓνας ξάδελφος τῆς με-
γάλης δουκίσσης 'Αλεξάνδρας, μέγας
δοῦξ κ' αὐτός, στήριξε πολὺ ἀργὰ τὸ
ἀνάκτορό της καὶ ζήτησε ἐπειγόντως
νὰ τὴν ἰδῇ καὶ τῇ εἶπε ὅτι ἐρχόταν
κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Αὐτοκρατορικὸ
Θέατρο, στὸ ὁποῖο ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶ-

σε κέφτηκε ὅτι πιθανὸν νὰ τὸ εἶχε πάρει
ὁ σύζυγός της γιὰ νὰ τοῦ προσθέσῃ
κ' ἄλλα σμαράγδια καὶ νὰ τῆς τὸ ἐ-
πιστρέψῃ κατὰ τὴν ἐπέτειο τῶν γεγε-
νησίων της, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνει κά-
θε χρόνο. Ἐτοί ηὐχάσθη καὶ δὲν εἶπε
σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι
τοῦ πολυτίμου περιδεραιοῦ.

Ἀλλὰ, ὅταν ἔφτασαν τὰ γενεθλῖα
της, τοῦ κάκον ἡ μεγάλη δούκισσα πε-
ρίμενε νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ ὁ σύζυγός
της. Κατὰ τὸ βράδυ μάλιστα δὲν μπό-
ρεσε περὶ νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν ἐρώτη-
σε σχετικῶς. Τότε ὁ Μ. Δοῦξ τῆς ἀπο-
κρίθηκε ὅτι δὲν εἶχε πάρει καθόλου τὸ
πολύτιμο στολίδι της.

Δὲν ἔμνεπε πᾶν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅ-
τι κάποιος τὸ εἶχε κλέψει. Ἀλλὰ ποῖος;
Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ φανερω-
θῇ. Μία νύχτα ἓνας ξάδελφος τῆς με-
γάλης δουκίσσης 'Αλεξάνδρας, μέγας
δοῦξ κ' αὐτός, στήριξε πολὺ ἀργὰ τὸ
ἀνάκτορό της καὶ ζήτησε ἐπειγόντως
νὰ τὴν ἰδῇ καὶ τῇ εἶπε ὅτι ἐρχόταν
κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Αὐτοκρατορικὸ
Θέατρο, στὸ ὁποῖο ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶ-

□ □ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □ □

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

(Τοῦ Γκραφέ)

χε δοθεῖ ἡ τιμητικὴ τῆς ὠραίας Λήρ,
κ' ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ ὠραία χορεύτρια
εἶχε ἐμφανισθῇ στὴ σκηνή μ' ἓνα πε-
ριδέραιο ἀπὸ μεγάλα σμαράγδια, ἀ-
κριβῶς ὅμοιο μὲ τὸ δικό της. Δὲν πε-
ριορίστηκε μάλιστα ὡς ἐκεῖ ὁ μέγας
δοῦξ, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀνέφερε τὸ
πράγμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν Τσάρο, ὁ ὁ-
ποῖος ἔγινε ἔξω φρενῶν μαθαίνοντας
ὅτι τὸ περιδέραιο τῆς μεγάλης δουκί-
σσης τὸ εἶχε ἡ χορεύτρια καὶ διέταξε
τὴν ἀστυνομία του νὰ τὴ συλλάβῃ ὁ-
μέσως. Ἡ διαταγὴ τοῦ ἐξετελέσθη αὐ-
θημερόν. Ἡ Φανή Λήρ, ὅταν ὠδηγή-
θηκε στὴν ἀστυνομία κ' εἶδε τὴν ἀ-
φορμὴ τῆς συλλήψεώς της, δῆλωσε ὅτι
τὸ περιδέραιο τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ὁ
μέγας δοῦξ Νικόλαος.

Φυσικὰ, τὸ πολυτίμο κόσμημα κατε-
σχέθη ἀμέσως καὶ ἐπιστράφη στὴ με-
γάλη δούκισσα 'Αλεξάνδρα. Ἀλλὰ ὁ
Τσάρος δὲν περιορίστηκε μόνο σ' αὐ-
τό. Διέταξε ν' ἀπελάσουν ἀμέσως ἀπὸ
τῆς Ρωσίας τὴν ὠραία χορεύτρια, ποὺ
μὲ τὰ θέλημά της εἶχε κάνει ἓνα
μέλος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας.

νὰ γίνῃ κλέφτης. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν αὐ-
στηρῇ ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ μεγάλου
δοῦξ. Τὸν ἔστειλε σὲ ἐξορία ἐξο-
ρίαν σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς 'Ασιατι-
κῆς Ρωσίας. Ἐκεῖ, κατὰ διαταγὴν
τοῦ 'Αλεξάνδρου, τὸν ἐφορούσαν δι-
ακρίως ἓνα ἀπόσπασμα Κοζάκων, καὶ
δύο ἀπ' αὐτοὺς, ἐναλλασσόμενοι κάθε
τόσο, παρέμεναν πάντοτε δίπλα του,
εἴτε μέσα στὴν κἀμαρά του βοσκόνταν,
εἴτε στὸ δρόμο, μὲ τὴ ζητὴ ἐντολή νὰ
τὸν πυροβολήσουν ἂν ἀπεπειρῶτο ν' ἐ-
πορεύσθαι.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ νεαροῦ ἐξορίστου
παράκαλεσε ἐπανειλημμένως τὸν Τσά-
ρο νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὸ νεανικὸ τοῦ
ἐκείνου σφάλμα. Ἀλλὰ τόσο ὁ 'Αλέξαν-
δρος Β', ὅσο καὶ ὁ διάδοχός του ὁ ἀ-
νῆγκαν νὰ τοῦ δώσουν χάρι. Ἐτοί ὁ
μέγας δοῦξ Νικόλαος πέρασε ὅλη τὴ
ζωὴ του στὴν ἐξορία, χωρὶς νὰ φύγῃ
οὔτε καὶ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐκεῖ-
νὴ πόλιν τῆς Σιβηρίας, ὅπου καὶ πέθα-
νε, λίγες ἡμέρες πρὶν ἐκτραγεῖ ἡ μπολ-
σεβικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1917.

Ὅσο γιὰ τὸ περιδέραιο μὲ τὰ σμα-
ράγδια, ἡ μεγάλη δούκισσα 'Αλεξάν-
δρα δὲν τὸ ξαναφόρεσε ποτὲ της. Τὸ
προσέφερε ὡς γαμήλιο δῶρο στὴν κό-
ρη της 'Ολγα, ὅταν παντρεύτηκε μὲ
τὸν Βασίλειο Γεώργιο. Ἀλλὰ κ' αὐτὴ,
μὴ θέλοντας νὰ φορέσῃ τὸ στολίδι ποὺ
εἶχε γίνει αἰτία νὰ καταστραφῇ ὁ ἀγα-
πημένος της ἀδελφός, τὸ ἀφιέρωσε σὲ
μιὰ ἐκκλησία τῆς Μόσχας.

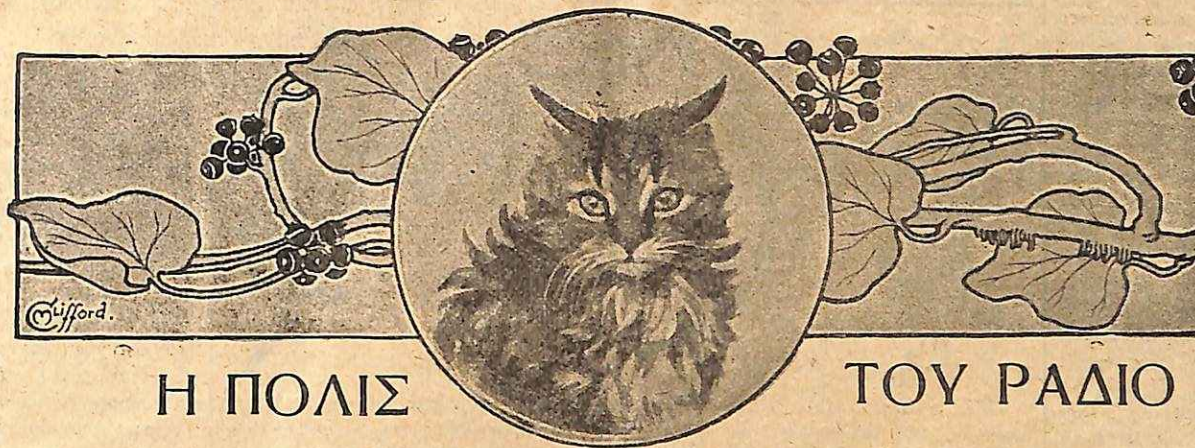
Ἀκόμη πρὶν περιεργὴ εἶνε ἡ ἱστορία
ἐνὸς ἄλλου κοσμηματος τῆς αὐτοκρα-
τορικῆς οἰκογενείας τῆς Γερμανίας.
Ἀπὸ τὸν μεσαῖονα σχεδόν, οἱ Χοεν-
τῶλλερν εἶχαν στὴν κατοχὴ τους ἓνα
σύνθετο κοσμηματικὸν ἀμνηστῶν ἄ-
ξιας, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα διά-
δημα, ἓνα περιδέραιο, δύο βραχιόλια
καὶ δύο σκουλαρίκια. Τὰ στολίδια αὐ-
τὰ ἦσαν προωρισμένα γιὰ νὰ τὰ φορᾷ
ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας,
σὲ ὁρισμένες γιορτές, καὶ πάντοτε
κατόπιν διαταγῆς τοῦ Βασιλέως.

Ὅταν ὁ Γουλιέλμος Α' ἔγινε Αὐτο-
κράτορ τῆς Γερμανίας, τὰ πολυτίμα
αὐτὰ κοσμήματα παρεδόθησαν στὴ νύ-
φη του Βικτωρία, τὴ μητέρα τοῦ τε-
λευταίου Κάιζερ Γουλιέλμου τοῦ Β'.

Ἡ πριγκίπισσα Βικτωρία τὰ φόρεσε
γιὰ πρώτη φορὰ στὴν τελετὴ τῆς στέ-
ψεως τοῦ πεθεροῦ της. Ἀλλὰ, τὴν ἄλ-
λῃ μέρα, ἐνὸς ἐτοιμαζομένων νὰ τὰ φο-
ρᾷ στὴν μεγάλη κοσμηματοπώλησιν τῶν
ἀνακτόρων, καθὼς τὰ κούταξε μὲ πε-
ριέργειαν, εἶδε ὅτι ἔλειπε ἓνας μεγάλος
σάπφειρος ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο
τοῦ περιδεραιοῦ.

Ἐντρομὴ ἔτρεξε κ' εἰδοποίησε σχε-
τικῶς τὸν μεγάλο αὐλάρχο. Ἀμέσως
ἔδωκε τὸ παλάτι ἀναστατώθηκε. Οἱ ἐπι-
θέτες ἐβγαλνάν ἐπ' ἡμέρας καὶ ἡ ἀστυ-
νομία ἐπέσθη, ἀλλὰ τοῦ κάκον. Ὁ πο-
λύτιμος σάπφειρος δὲν βρισκόταν πον-
θενά. Ἐτοί πέρασε ἀκριβὲς καιρὸς
στὸ διάστημα τοῦ ὁποῖου ἡ πριγκίπισ-
σα Βικτωρία δὲν ξαναφόρεσε τὸ πε-
ρίδριο, ἐπειδὴ δὲν ἦταν εὐχολο νὰ

ΤΟ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ

ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ

Ὁ καταπληκτικὸς οὐρανοξύστης τῶν Ροκφέλλερ. Ἐνα κτίριο ποὺ θὰ στοιχίσῃ 19.000.000.000 δραχ-
μῶν! Τὸ μεγαλύτερο θέατρο τοῦ κόσμου. Ἀπὸ πόσα κτίρια θ' ἀποτελεῖται ἡ πόλις τοῦ Ραδιοῦ.
Ἀσύρματος, ραδιόφωνο, τηλεόρασις. Κρεμαστοὶ κήποι! 4.500 ἀσανσέρ. Ἀεροδρόμια καὶ πρεβολεῖς.

τοὺς καλύτερους μηχανικοὺς τῶν καὶ
τοὺς ἔδωσαν τίς σχετικὰς διαταγὰς.
Καὶ οἱ μηχανικοὶ μὲ ἱλιγγιώδη, ἀμερι-
κανικὴν πράγματι ταχύτητα, κατέστρω-
σαν τὰ σχέδιά τους, ἀγόρασαν τὰ ὀ-
κώπετα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα θὰ χτιστοῖ ἡ
«Πόλις τοῦ Ραδιοῦ», γράψαντες γρήγο-
ρα-γρήγορα τίς οἰκοδομὰς ποὺ ὑπάρχον
πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ἔβαλαν τὰ θε-
μέλια τοῦ καταπληκτικοῦ Οὐρανοξύ-
στου Ροκφέλλερ.

Ἡ Πόλις τοῦ Ραδιοῦ θ' ἀποτελεῖται
ἀπὸ τρία γιγάντια κτίρια, τὰ ὁποῖα θὰ
ἔχουν συνολικὸ μῆκος προσφώνους 800
μέτρων. Τὸ μεσαῖο ἀπὸ τὰ κτίρια αὐτὰ
θὰ ἔχῃ 66 πατώματα καὶ συνολικὸν ἔμ-
βαδόν 2.500.000 κυβικῶν ποδῶν, καὶ
εἶνε δηλαδὴ μεγαλύτερο κατὰ 500,
000 κυβικὸν πόδας ἀπὸ τὸ ἐμβαδόν
τοῦ μεγαλύτερου σημερινοῦ οὐρανοξύ-
στη. Τὸ κεντρικὸ κτίριο αὐτὸ θὰ εἶνε
κατασκευασμένο ἔτσι, ὥστε νὰ διατε-
θῇ ἀποκλειστικῶς γιὰ γραφεῖα καὶ γιὰ
καταστήματα.

Τὸ δεύτερο κτίριο θὰ εἶνε τὸ μεγα-
λύτερο θέατρο τῆς ὑψηλῆς, ἓνα θέα-
τρο ἀφαντάστως τεράστιο, τὸ ὁποῖο
θὰ ὀνομαστῇ «Διεθνὴς Αἴθουσα Μου-
σικῆς».
Τὸ τρίτο τέλος κτίριο, ποὺ θὰ βοῖ-
σκειται πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς με-
γάλης κεντρικῆς οἰκοδομῆς, θὰ εἶνε
ἓνα κινηματοθέατρο, ἐπίσης τεράστιο.
Ὅσο καὶ ἡ «Διεθνὴς Αἴθουσα Μου-
σικῆς».

Ὅλη ἡ ἀστυνομία τῆς Γερμανίας κι-
νητοποιήθηκε ἀμέσως καὶ ἀρχισε δρα-
στήριες ἐρευνῆς. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν'
ἀνακαλύψῃ οὔτε τὸν μυστηριώδη Περ-
δὸς ἀξιοματικὸ, οὔτε τὸ πολυτίμο πε-
ρίδριο.

Σαφηνὰ ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡ-
μέρας, καθὼς μιὰ καμινέτα τοῦ πα-
λατιοῦ συγκόβει ἓνα ἀπ' τὰ πριγκιπι-
κὰ δωμάτια, εἶδε κάποιος ἓνα περὶδ-
ριὸν ἐλαμπε. Ἐσκυψε ἀμέσως, ὁ πῆ-
ξας καὶ βλέποντας πὸς ἦταν ἓνας σάπ-
φειρος, ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸν παρον-
σίασε στὸν ἀρχιπρωτόκολλο καὶ στὸν αὐ-
λάρχο, οἱ ὁποῖοι διεπίστωσαν ὅτι ἦταν
ὁ κλεμμένος σάπφειρος τοῦ πριγκιπι-
κοῦ περιδεραιοῦ. Ποῖος ἦταν καὶ πὸς τὸν
εἶχε κλέψει; Πὸς βρόθηκε στὸ δωμά-
τιο ἐκεῖνο; Ποῖος ἦταν ὁ μυστηριώδης
Περδὸς ἀξιοματικὸς; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ
δὲν ἔμαθε ποτὲ κανεὶς...

κῆς. Τόσο δὲ σ' αὐτὴν, ὅσο καὶ στὸ
κινηματοθέατρο, θὰ γίνον ἡ μεγαλ-
τερες καὶ τελειότερες ἐγκαταστάσεις
ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως.
Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ κύ-
ρια κτίρια, ἡ Πόλις τοῦ Ραδιοῦ θ' ἀ-
ποτελεῖται καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα δευτε-
ρεύοντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύο θὰ ἔ-
χουν ἀπὸ 45 πατώματα τὸ καθένα, δύο
ἀπὸ 13 πατώματα, δύο ἀπὸ ἑξῆ πα-
τώματα καὶ τέλος ἓνα κτίριο, τοῦ ὁ-
ποῖου τὸ μέγεθος δὲν ὠρίστηκε ἀκόμη,
καὶ τὸ ὁποῖο προορίζεται γιὰ λέσχην.

Ὅλο αὐτὸ τὸ τεράστιο οἰκοδομικὸν
συγκρότημα θὰ εἶνε μοναδικὸν στον
κόσμον καὶ θ' ἀποτελῇ μιὰ ζωντανὴν εἰκό-
να τῆς Πολιτείας τοῦ Μέλκοντος, ὁ-
πως τὴν φαντάζονται οἱ σύγχρονοι ἀρ-
χιτέκτονες. Θὰ εἶνε μιὰ Οὐροδομή Μα-
γική, στὴν ὁποία θὰ ἐφαρμοστοῦν ὅλες
ἡ τελευταῖες ἐφευρέσεις τῆς μηχανι-
κῆς, τοῦ ηλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ ἀσφυμά-
του καὶ στὸ ὁποῖο ὅλες ἡ ἐργασίαι τῆς
καθημερινῆς ζωῆς θὰ γίνονται μὲ και-
νοτόμους τρόπους.

Οἱ ἀμέτρητοι σταθμοὶ ραδιοφώνου
καὶ τηλεοράσεως, μὲ τοὺς ὁποῖους θὰ
εἶνε ἐφοδιασμένη ἡ Πόλις τοῦ Ρα-
διοῦ, θὰ συγκεντρώνουν τοὺς ἡχοὺς καὶ
τῆς εἰκόνης ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑ-
ψηλῆς. Ἐτοί, ὅταν θὰ βοῖσκειται κα-
νεὶς ἐκεῖ, θὰ μπορῇ ν' ἀκούῃ τίς ρα-
διοφωνικὰς συναλῆς καὶ διαλέξεις
καὶ ὅλες τῆς εἰδήσεις ἀπὸ τὰ πέρατα
τοῦ κόσμου. Ὅχι δὲ μόνον αὐτό, ἀλλ'

καὶ τὸν ἴδιον ἡχοὺς τοῦ ὁποῖου θὰ
εἶνε ἐφοδιασμένη ἡ Πόλις τοῦ Ρα-
διοῦ, θὰ ἀπολαύσῃ καὶ ὁ καθένας τῶν
πολεμίων.

Σὲ κάθε ταρτάρα τῶν οὐρανοξύστων
τῆς θὰ ὑπάρχῃ καὶ κατάλληλον γήπεδο
γιὰ νὰ προσγειώνονται καὶ ν' ἀπογει-
ώνονται ἀεροπλάνα.

Φυσικὰ, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δόρους, τὰ
κτίρια τῆς Πόλεως τοῦ Ραδιοῦ θὰ εἶνε
ἰσοδύναμα πᾶσις ἀνάφεσις. Καὶ γι'
αὐτὸ τὰ γραφεῖα καὶ διαμερίσματα
εἶνε προτιμώμενα. Τὰ περισσότερα μί-
α ἀπ' αὐτὰ νομισθήσονται κούβας
πρὶν χτισθῶν ἀκόμη ἀπὸ τίς μεγαλ-
τερες ἐταιρίαι καὶ ἐπιχειρήσεις τῆς
Νέας 'Υόρκης.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολότως ἱ-
κανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία,
παντὸς εἶδους καὶ πόσης γλώσσης κ'
δόκλιμας βιβλιοθήκας. Γράψατε:
«Οἰκογενεῖαν», Δίκα 7, Ἀθήνας.

λά, χάρις στὰ μη-
χανήματα τηλεορά-
σεως, θὰ μπορῇ καὶ
νὰ βλέπῃ μὲ τὰ μά-
τια του ὅλα τὰ
σπουδαῖα γεγονότα,
ποὺ θὰ ἐξελλισσών-
ται τὴν ἴδια στιγμὴν
στὴς πέντε ἡμέρας,
στὸ Λονδίνον ἢ στὴ
Κιλή, στὴ Ρώμη ἢ
στὸ Πεκίνο, στὴ
Μόσχα ἢ στὴ Μελ-
βούρνη τῆς Αὐστρα-
λίας, στὴν Ἀθήνα ἢ
στὸ Τόκιο. Θὰ μπο-
ρῇ ἀκόμη νὰ κου-
δεντιάξῃ ραδιοφών-
κως μὲ τοὺς γνω-
στοὺς του, ἀπουδῶ-
ντες κ' ἂν βρίσκον-
ται αὐτοί, εἴτε στὴν
Ξηρά, εἴτε στὴ θά-
λασσα, εἴτε ὑπερωκε-
ανῶν, εἴτε ταξιδεύοντες μὲ ἀεροπλάνο!

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως πλεονέκτημα
τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ αὐτοῦ θαύματος
θὰ εἶνε οἱ κρεμαστοὶ τὸν κήποι. Τὰ
ἐννέα τεράστια κτίρια, ἀπ' τὰ ὁποῖα
θ' ἀποτελεῖται ἡ Πόλις τοῦ Ραδιοῦ, ἐ-
πίπληδες δὲν ἔγιναν ὅλα στὸ ἴδιο κῆ-
πος. Στὴς στέγες τοῦ καθενὸς θὰ κατα-
σκευασθῶν ὠραῖοτατοι μεγάλοι κή-
ποι μὲ ἐξωτικά φυτὰ, καὶ μὲ σπάνια
δέντρα, μὲ μαριμαρίνες βρύσες, μὲ ἀ-
ναδυστήρια καὶ μικρὰς δεξαμενὰς, ὁ-
λόκληρα πάρκα, τέλος, στολισμένα μὲ
πλῆθος ἀγαλμάτων.

Ἡ Πόλις τοῦ Ραδιοῦ θὰ ἔχῃ καὶ δρό-
μους δικούς της, δρόμους χωριστοὺς
γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ χωριστοὺς γιὰ
τοὺς πεζοὺς.

Τὰ κτίρια τῆς θὰ εἶνε ἐφοδιασμέ-
να μὲ πυρρίσμιους μικροὺς καὶ μεγά-
λους δικούς της, δρόμους χωριστοὺς
γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ χωριστοὺς γιὰ
τοὺς πεζοὺς.

Τὰ κτίρια τῆς θὰ εἶνε ἐφοδιασμέ-
να μὲ πυρρίσμιους μικροὺς καὶ μεγά-
λους δικούς της, δρόμους χωριστοὺς
γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ χωριστοὺς γιὰ
τοὺς πεζοὺς.

Τὰ κτίρια τῆς θὰ εἶνε ἐφοδιασμέ-
να μὲ πυρρίσμιους μικροὺς καὶ μεγά-
λους δικούς της, δρόμους χωριστοὺς
γιὰ τὰ αὐτοκίνητα καὶ χωριστοὺς γιὰ
τοὺς πεζοὺς.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολότως ἱ-
κανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία,
παντὸς εἶδους καὶ πόσης γλώσσης κ'
δόκλιμας βιβλιοθήκας. Γράψατε:
«Οἰκογενεῖαν», Δίκα 7, Ἀθήνας.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALFRED CAPUS

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ

ή δικές σας είνε τόσο λαμπρές όσο και στην εποχή μου...

— Λαμπρές, ελπίζω; Έκανε ο Ραζόν.

Μά δεν τ' ξέρετε λοιπόν; Δεν σας τ' είπαν;

— Όχι. Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

ή δικές σας είνε τόσο λαμπρές όσο και στην εποχή μου...

— Λαμπρές, ελπίζω; Έκανε ο Ραζόν.

Μά δεν τ' ξέρετε λοιπόν; Δεν σας τ' είπαν;

— Όχι. Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

— Μά, καλέ μου κύριε Σεργιέ, μ' αφάνισαν, με κατέστρεψαν οι χρεώσεις μου...

— 'Η δουλειές, έδω και μερικά χρόνια, είχαν πάρει άσχημο δρόμο...

Τόσο άσχημο μάλιστα, ώστε στο τέλος χρεωκόπησα κι' έλειψα το γραφείο μου...

— Κανένας απ' όσους μου χρωστάγαν δεν με πλήρωνε πειά...

— Όχι! Τι;

θαύπων διάφορες σκέψεις, με τις οποίες πέρασε ευχάριστα την ώρα του, όσπου σκόλασε απ' το γραφείο του. "Επειτ' από μερικές εβδομάδες, ο Ραζόν ξαναπήγε πάλι. Του είχε πιάσει είχε βρει κάποια θεσούλα, μα έπειδή ο προϊστάμενός του βρισκόταν στις παραινήσεις χρεωκοπίας, γι' αυτό δεν πλήρωνε τους υπαλλήλους. 'Ο Σεργιέ, ο οποίος κατάλαβε τη σημασία όλου αυτού του προλόγου, του έδωσε ένα άλλο λουδοβίκιο και τον συμβούλευσε να βρή καμιά καλύτερη δουλειά...

— Είπε πολύ δύσκολο, του απάντησε ο πρώην τοκογλύφος, ν' άρχισω καινούργια δουλειά στην ηλικία μου, μα τί να κάνω;— πρέπει να εργασθώ δύσποδιστο... Έσείς πού έχετε τόσες σκέψεις, θα δείχνονστε πολύ ευγενής αν φροντίζατε να μου βρήτε καμιά καλή θέση...

— 'Ο Σεργιέ του υποσχέθηκε πως θα φροντίσει και, με αυτό και την πρόφαση, για να τον φωτίσει τάχα σχετικά, ο Ραζόν πήγε και τον περιμένει τη μεθεπόμενη στην έξοδο του γραφείου του. Θέλησε μάλιστα να τον παρουσιάσει σ' ένα καφενείο για να τον κερήσει ένα βερμούτ. Τότε ο Σεργιέ, για να τον ξεφύγει, αναγκάστηκε να του δανείσει δεκαπέντε φράγκα ακόμα, των οποίων ο Ραζόν είχε απόλυτη ανάγκη, καθώς του είχε, για να ξεφύγει κάποιου χρέους του...

— Επειτα, έπειδή πάντα ο Ραζόν εξακολουθούσε να παραμένει άνεργος κι' έπειδή ο Σεργιέ δεν φρόντιζε καθόλου για να του βρή θέση, ο πρώτος συνήθισε να πηγαίνει κάθε μεσημέρι έξω απ' την πόρτα του γραφείου του και να περιμένει την έξοδό του. 'Ο Σεργιέ κατόπιν έτρεξε τώρα μόλις τον έβλεπε, μα του ήταν αδύνατο να τον αποφύγει. 'Ετσι, αναγκάστηκε επανειλημμένως να του δανείσει διάφορα μικροποτά και μάλιστα να τον συστήσει στο ράφτη του για να του φτιάξει μια ρεντιγκότα, γιατί αυτή του φορούσε τότε έρχοντολογετο από την εποχή της δόξης του.

— 'Οστόσο, μα μέρα άρνήθηκε πειά να δώσει ένα λουδοβίκιο στον παλιό τοκογλύφο.

— Καταλαβαίνετε, αγαπητέ μου, του είχε, ότι δεν μπορού πειά... Τά οικονομικά μου μέσα δεν μου τ' επιτρέπουν...

— Είπε ή τελευταία φορά, επέμενε ο Ραζόν.

— 'Αδύνατον... έντελως αδύνατον... Τότε ο Ραζόν ψυθύρισε πειραγμένος: — Κάνετε δ,τι σας άρέσει... Είστε κύριος των πράξεών σας... Δεν μου χρωστάτε τίποτε... 'Οστόσο έλειπε πώς εις ανάμνησιν των παλαιών μας σχέσεων...

Μά ο Σεργιέ ύψωσε τους ώμους του κι' άπομακρύνθηκε χωρίς ν' απαντήσει τίποτε...

Τότε ο Ραζόν μουρμούρισε: — 'Α! όταν πέφτει κανείς στη δυστυχία, όλοι τον εγκαταλείπουν...

— 'Ο Σεργιέ νόμιζε πως τον είχε ξεφορτωθεί όριστικά, όταν, έπειτ' από δέχτο ήμέρες, τον συνάντησε πάλι στο ίδιο μέρος, χαμογελαστό... 'Ηταν ή ώρα που οι υπάλληλοι της 'Εταιρείας σκόλαζαν, κατινίζοντας και φλυαρώντας.

— 'Εσείς!... Πάλι έσείς! φώναξε. — 'Α! αυτή τη φορά, κύριε Σεργιέ, τ'ά βάσανά μου τελείωσαν... Βρήκα

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Τι συμβόλιζε το λευκό χρώμα διά μέσου των αιώνων. Τά λευκά άμφια των αρχιερέων. Πού βασιζόντουσαν οι πρώτοι Χριστιανοί. Τό λευκό χρώμα και οι Γάλλοι. Τά λευκά άλογα των νικητών. Τό βασιλικό χρώμα της Γαλλίας. 'Η λευκές σφραγίδες. 'Ο σταυρός της Μπαγιόν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σέ όλους σχεδόν τους λαούς και σε όλες τις εποχές το λευκό χρώμα ήταν πάντοτε σύμβολο της αγνότητας, της χαράς, της αθωότητας και της ευτυχίας. Για τον τελευταίο αυτό λόγο μάλιστα, οι άρχαιοι Θράκες και Κρήτες σημειώναν τις ευτυχισμένες μέρες με κλωδιά.

Στους άρχαιους λαούς, όταν ένας πολίτης έπεδινε να καταλάβη μία δημοσία θέση, έπρεπε προηγουμένως έπι δυό χρόνια να φοράη λευκά ρούχα, δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο στους συμπολίτες του τη νομιμότητα των αξιώσεών του.

Επίσης το λευκό χρώμα έθεωρείτο ως τό χρώμα των καλών οντων. Γι' αυτόν τό λόγο τό περισσότερο έθεωρείτο ως καλός ονός και γι' αυτόν τό λόγο επίσης τά θύματα που έσφαζαν οι άρχαιοι στις θυσίες τους ήσαν λευκά.

Ώσούτως τό λευκό έθεωρείτο στις διάφορες θρησκείες της άρχαιότητας ως χρώμα ιερών.

Ο 'Αρών και οι άλλοι Πατριάρχαι των 'Εβραίων, δόσεις έπρόκειτο να μπουν στο θυσιαστήριο, φορούσαν άμφια λευκά. 'Η δέ Βίβλος, κάνοντας λόγο για τους άγγέλους, γράφει: «Τά ήμάτια αυτών λευκά εις τό φως». 'Επίσης τά άμφια των Λευιτών και των ιερών του ήλιου ήσαν λευκά. Λευκή ακόμα ήσαν ή έσθής των 'Εστιάδων, των Δρυιδων και των 'Ινδων ιερών που έκαναν τις θυσίες.

Στη χριστιανική θρησκεία ι διατεώς τό λευκό χρώμα αποτελεί σύμβολο της αγνότητας και της αθωότητας, ο δέ 'Άγιος 'Ιερώνυμος τό θεωρεί και ως σύμβολο της ευτυχίας. Είπε δέ γνωστή ή φράση: «Λευκή έσθής της έκκλησίας», ή οποία συμβολίζει την αγιότητα της χριστιανικής έκκλησίας.

Κατά τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, τό βάπτισμα γινόταν τό Σάββατο του Πάσχα, όσοι δέ ήθελαν να βαπτισθούν παρουσιάζονταν φορώντας λευκά ρούχα, τά οποία έξαιλουθοσαν να φορούν ως την Κυριακή του Θωμά κι' έπειτα τά έκαγαν. Όταν μάλιστα βαπτίστηκε ο ειδωλολάτρης βασιλεύς των Φράγκων Κλόβις, στέλσαν στή λευκά όλόκληρο τό κατό, μέσα στον οποίο βαπτίστηκε, για να συμβολίσουν έτσι τη χαρά και την ευφροσύνη που προκαλούσε στην έκκλησία τό ευχάριστο αυτό γεγονός.

Επίσης και κατά την άρχαιότητα, όσοι δούλοι απελευθερωνόντουσαν, φορούσαν λευκά ρούχα, για να δείξουν έτσι τη χαρά τους.

Λευκές έσθητες φορούν ακόμα και σήμερα ή παρθένος των Καθολικών, όταν πηγαίνουν να δεχτούν την πρώτη μετάληψη, συμβολίζοντας έτσι την αγνότητα της ψυχής τους.

Τό λευκό χρώμα είνε επίσης τό κατ' έξοχην χρώμα της Παναγίας, λευκά άμφια δέ φορεί ή Πάπας όταν πηγαίνει να λειτουργήσει στον 'Άγιο Πέτρο.

Τό λευκό χρώμα, σε όλους τους λαούς, και προπάντων στους Γάλλους, συμβολίζει την ανδρεία, την ειθύτητα, την τιμιότητα, την ειρήνη, κτλ. Είπε τό κατ' έξοχην γαλλικό χρώμα.

Όταν ο Κάμिलλος νίκησε τους Γαλάτες, έξευσε στο άσμα του, ως σύμβολο της ανδρείας, λευκός στέφανος.

Κατά την πολιορκία της Μπαγιόν, κατά τό 1451, οι πολιορκούμενοι είδαν έξωθεν να παρουσιάζεται στον ούρανό ένας λαμπρός λευκός στέφανος. Αυτό τους έκανε ν' αναταραχθούν και να φωνάξουν: «'Ο Θεός θέλει να παραμείνουμε Γάλλοι και γι' αυτό μ'ας παρουσίασε στον ουρανό τον λευκό σταυρό».

Κι' άμέσως έκαμαν έφοδο και κατώρθωσαν να εκμηδενίσουν τους πολιορκητές των.

Επί πολλούς αιώνες, όλοι οι βασιλείς της Γαλλίας έσφραγίζαν τά διατάγματά τους με λευκό κερί. 'Επίσης και ή σφραγίδες των Μεροβιγγίων, Καροβιγγίων και των άλλων βασιλέων της Δύσεως κατά τους πρώτους μετά Χριστόν αιώνες, ήσαν λευκές.

Όλος ο σταυρός του 'Ερρίκου Δ' έφερε λευκές ταινίες στο στήθος. 'Εκαί έσπείλουν μετά της Α. Μεγαλειότητας — γράφει σχετικά τό βιβλίο του, λευκά άλογα και, από τότε, όλοι οι νικηταί έκαναν τό ίδιο.

Οι πρόγονοι των σημερινών Γάλλων, οι Γαλάται, όφειλουν την ονομασία τους στο λευκό χρώμα της επιδεξιότητος των. Πρώ της κατακτησεως της υπό των Φράγκων, ή Γαλατία είχε ως έθνισμό της ένα λεύριο, ή δέ Κελτική λέξις ή, ή οποία σημαίνει λευκό χρώμα, φαίνεται πως έχει την προέγγωγή της από τό φράσιό και θεατικό αυτό άνθος.

Ο Βιλλαρδουίνος, ο οποίος, στις σημαίες των στρατευμάτων του, αντίκατέστησε τό κόκκινο χρώμα με τό λευκό, έγραψε σχετικά κατά τό 1200: «Πρώτος τό χρώμα αυτό έπληξε σύμβολο έλευθερίας».

Εκτός των άρχιερέων, και οι βασιλείς συνήθιζαν να φορούν λευκά φορέματα. 'Ο χιτών του Καρολομάγνου ήσαν λευκός. 'Επίσης και οι διάδοχοί του έφεραν κυανόλευκους μανδύες. 'Απ' τά δύο αυτά χρώματα, τό μέν λευκό ήταν τό σύμβολο της άνεξαρτησίας τους, τό δέ καί της ισχύος των.

Επίσης τό λευκό χρώμα ήταν τό ιδιαίτερο χρώμα όλων των ευγενών της Γαλλίας, οι οποίοι υπήγοντο απ' ευθείας υπό τάς διαταγές του στέμματος.

λευκά ρούχα, για να δείξουν έτσι τη χαρά τους.

Λευκές έσθητες φορούν ακόμα και σήμερα ή παρθένος των Καθολικών, όταν πηγαίνουν

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα νέα επανωφόρια έχουν μανίκια πολύ φουσκωτά, ή στο επάνω μέρος του βραχιόνος, ή κάτω από τον αγκώνα.

—Όταν το φάρδος του μανικιού βρίσκεται στο επάνω μέρος, τότε το μανίκι προσαρμόζεται στο επανωφόρι με χρωματιστές χονδρές βελονιές.

—Ωστόσο, περισσότερα από τα μανίκια αυτά, συνήθως τα φουσκωτά κάτω από τον αγκώνα, μανίκια.

—Πολλά επανωφόρια έχουν άμπισμα στην πλάτη, κεντημένα συχνά ή εγγραμμένα με σουτάς. Τότε και ο γαβάς γαρνίρεται από έξω, με το ίδιο κέντημα.

—Θα ιδούμε και επανωφόρια με διπλά μανίκια, σαν αυτά που ήταν της μόδας κατά το 1830, δηλαδή ίσια και πλατιά επάνω και στενά κάτω.

—Το χρώμα που επικρατεί στα νέα μοντέλα, είναι το καφέ, σε όλες του τις αποχρώσεις, από το τέντε-νέγκρο, μέχρι του χρώματος καπουτσίνου.

—Τα επανωφόρια θα είναι σκούρα καφέ και τα φορέματα, καφέ ανοιχτά και γυαλιστερά.

—Επειτα από το καφέ είναι πολύ της μόδας και το πράσινο, σε όλες του επίσης τις αποχρώσεις.

—Επίσης της μόδας είναι και το μαύρο, αλλά γαρνισμένο με χρώματα ζωηρά.

—Η φούστες των φορεμάτων μακρύνουν διαρκώς περισσότερο. Και αυτές ακόμα ή φούστες των πουρ-του-άλλε, κοστούμιων, θα γίνονται στο έξης έτος, ώστε να σκεπάζουν ολόκληρη την κνήμη.

—Πολλά φορέματα θ' αποτελούνται από δυο κομμάτια. Στα φορέματα αυτά το κοράζι θα προσαρμόζεται στη φούστα, αλλά θα είναι διαφορετικό από αυτή και ως χρώμα και ως υφασμα.

—Συνήθως στα φορέματα αυτά ή φούστα θα είναι από λινά ή από κορσάκι από κρέπ-ντέ-σιν. Με παρόμοια φορέματα θα ιδούμε και εσάρπες διχρωμες, ή οποίες θα δένονται σε γραβάτα εμπρός ή στην όμο.

—Θα ιδούμε επίσης και κοράζια με άμπισμα και με το επάνω μέρος των μανικιών διαφορετικό από το υπόλοιπο κοράζι.

—Στενά πλισέ θα γαρνίρουν συχνά τις φούστες ολόγυρα, και τα μανίκια κάτω.

—Ένα από τα μοντέρνα υφάσματα, που συνηθίζονται πολύ τον τελευταίο καιρό είναι και το σκωτσέζικο βελούδο.

—Θα ιδούμε μπερ ντοπα και γραβάτες-εσάρπες από βελούδο σκωτσέζικο, μαλακό και ζεστό.

—Την άνοιξη θα είναι πολύ της μόδας ως γαρνιτούρα στα φορέματα ή λεντζέρι, δηλαδή οι γαβάδες, ή μανσέτες και τα ζαμπύ από άσπρο λινό, πικέ ή βατίστα, ή και από άσπρο κρέπ-ντέ-σιν.

—Θα ιδούμε σκούρα και ανοιχτά φορέματα γαρνισμένα με μεγάλους

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Δύο μοντέρνες κομπιναιζόν, ίσιες κι εφαρμοστές στην τάγια.

γιακάδες σε σχέδιο πελέρνας ή μικρή κάπας από άσπρο κρέπ-ντέ-σιν, με μπορντούρα δαντελλένια ολόγυρα και με πλαστών εγγραμμένο με άζουρ.

—Θα ιδούμε ακόμα και γιακάδες φεστονέ ολόγυρα. Θα είναι πρό πάντων της μόδας τα ντεσέρ φεστον.

—Θα είναι αν-δύγκ και τα φισού τα ντραπέ στους ώμους και τα φουσκωτά πουανιέ κάτω στα μανίκια από λευκό υφασμα.

—Αλλά και αρκετά φορέματα της τωρινής σαιζόν, γαρνίρονται με γιακάδες άσπρους, με άζουρ και με κεντήματα.

—Τ' άσπρоруα γίνονται όσο το δυνατόν απλά και ίσια, για να μη παχύνουν καθόλου τη σιλουέττα, από υφάσματα μαλακά και λεπτά, από λινό, από βατίστα, από περκάλι, από κρέπ-ζωζέτ και από τριπλή μουσελίνα.

—Θα φορεθούν πολύ και τα λευκά εσώρουχα, αλλά θα είναι της μόδας και τα χρωματιστά, τα χίτρινα, τα μπλέ, τα πράσινα, τα κόκκινα και πορτοκάλι.

—Από ύπομνηση υφασμα και αν είναι κλωμμένα τα πουκάμισα, θα γάρνισονται εφαρμοστά στο στήθος και αρκετά θα έχουν άμπισμα πλάτ, ώστε να περιβάλει το επάνω μέρος του κορμού, δηλαδή το άμπισμα αυτό, θα είναι ένα είδος κορσελέ.

—Τα ρόζ εσώρουχα, γαρνίρονται με δαντέλλα κιτρινωπή.

—Αν το φόρεμα που θα φορέσουμε το βράδυ είναι πολύ ντεκολτέ πι-

σω στην πλάτη, τότε και ή κομπιναιζόν μας πρέπει να είναι πολύ ανοιχτή. Αλλά, όταν ή κομπιναιζόν, θα είναι γαρνισμένη στο ντεκολτέ με ώραία δαντέλλα, τότε μπορεί να φαίνεται κι αυτή στην πλάτη.

—Τα μοντέρνα νυχτικά είναι ίσια και απλά, έχουν συνήθως ένα μικρό άμπισμα και μικρά φουσκωτά μανίκια. Γύρω στο άμπισμα προσαρμόζεται το υφασμα σουρωτό. Είναι δηλαδή σχεδόν άμπισμα.

—Τα συνηθισμένα νυχτικά γίνονται με άμπισμα ρόζ και με φεστον ολόγυρα.

—Τα λουστά πάλι νυχτικά, μοιάζουν πολύ με βραδυνά φορέματα, γαρνίρονται δε με δαντέλλες, με βολάν και με παννύ.

—Αλλά τα νυχτικά σχεδίου άμπισμα δεν πηγαίνουν σε γυναίκες ύπερ το δέον παρειές.

—Ο κορσέ είναι απαραίτητος με τα μοντέρνα εφαρμοστά φορέματα. Γίνεται από μαλακό υφασμα, μακρύς, ώστε να περιβάλει τον κορμό και τους γοφούς.

—Η λεπτές κυρίες δε προτιμούν ένα κορσέ μικρότερο.

—Πάντως, έχει καταργηθεί ή ίσια γραμμή τόσο στο στήθος όσο και στους γοφούς. Τώρα επικρατεί ή αρμονική και απλή καμπύλη, αλλά χωρίς καμιά υπερβολή, γιατί τότε καταντά αντιπαθητική.

—Την άνοιξη θα είναι πολύ της μόδας ή ζακέτες από άσπρο ντρα, με πλατιά ρεβέρ, πλατιά μανίκια κά-

τω και με δυο μεγάλα κουμπιά συντεφένια στην τάγια εμπρός.

—Η άνοιξιάνικες ζακέτες θα είναι μακρές, εφαρμοστές στην τάγια, κοφτές στα πλάγια και σουρωτές. Επίσης θα έχουν ζώνες πίσω και στα πλάγια, θα γίνονται εμπρός ίσιες και θα κομψώνουν σταυρωτά.

—Την άνοιξη θα φορέσουμε καπέλακια πράσινα, κόκκινα, γκριζα, χίτρινα και άσπρα. Αλλά και τα μανύα θα είναι πάντα αν-δύγκ, γαρνισμένα όμως με χρωματιστά μοτίφ.

—Θα φορεθούν πολύ το βράδυ κατά την προσεχή σαιζόν φορέματα από ταφτά σανζάν, γυαλιστερό και σε χρώματα παστέλ, σε σχέδιο στύλ και με φούστες αποτελούμενες από πέντε αλληλάλληλα βολάν, κομμένα ολόγυρα σε φεστον.

—Τα φορέματα αυτά θα μας θυμίζουν τις μόδες του 1840.

—Αλλά τα φορέματα με βολάν πηγαίνουν μόνο σε όσες έχουν λεπτή σιλουέττα. Εκτός τούτου, ο ταφτάς δεν είναι υφασμα καλού καπάληλο για παρειές κυρίες.

—Αυτές, δε προτιμούν καλύτερα, τα μαλακά μεταξωτά κοπέ. τα οποία πέφτουν επάνω στο σώμα, χωρίς να το χοντρύνουν.

—Την άνοιξη θα φορεθώ πολύ και το τζέρεσέ, το οποίο είναι ένα υφασμα πολύ κατάλληλο για παρειές κυρίες, γιατί κάνει να φαίνεται πολύ λεπτότερο το σώμα.

—Το τζέρεσέ μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακόμα και για εσώρουχα. Κάνει άλλο υφασμα δέν είναι τόσο κατάλληλο για παρειές κυρίες.

—Το γτένισμα που θα επικρατήσει την προσεχή σαιζόν, είναι μαλλιά κομμένα, αλλά αρκετά μακρύα, ώστε να γίνονται μικρές υποδόλλες.

—Τα ίσια μαλλιά δεν είναι πειστής μόδας. Τα μαλλιά των τελευταίων καιρό συνηθίζονται όντως ή μπουκλέ.

—Συνήθιζονται επίσης και ή μικρές άφελιες στο μέτωπο και οι γυνιστοί δόστρυχοι στους κροτάφους.

—Τέλος, με τα μοντέρνα καπέλα, τα οποία αφήνουν ξεσκεπτό το μισό σχεδόν κεφάλι, μας επιβάλλεται χτένισμα πολύ επιμελημένο όχι μόνο το βράδυ, αλλά και την ημέρα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

—Η συμφορά της ζωής γίνονται ελαφρότερες, όταν οι άνθρωποι δοκούν ο ένας τον άλλον.

—Κανένας δεν αγαπάει ακόμα στη γη τόσο πολύ την αρετή, όσο την ωμορφιά.

—Όποιος ξέρει να διαλέξη κύριο είναι αξιοπρεπής και να βασίλειψη.

—Το διαμάντι με όλα του τα έλκωτα είναι πολυτιμώτερο από μια κοινή πέτρα που δεν έχει κανένα έλκωτα.

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΜΑΙ ΠΟΥΔΡΑ

TOKALON-PARIS

ME THN MOUSSE DE CRÈME

Η πούδρα Τοκαλόν κρατά επί του προσώπου παρά την εφίδρωση τον άνεμον και την βροχή, λόγω της mousse de crème, την οποίαν περιέχει, συνδυασμένη με την πλέον εξαερωμένη λεπτή πούδραν άνθων ριζιού.

Προσθέσατε εις την προτιμητέαν σας πούδραν ολίγην αφρόκορμα, λέγει ο γνωστός ειδικός των Παρισίων Docteur Grosmond, και τότε ή πούδρα σας θα κρατήσει το πρόσωπόν σας βλην την ημέραν, παρά τον άνεμον, τον βροχερόν καιρόν την εφίδρωσιν, την προερχομένην εκ του χορού εις υπερθερμασμένας αίθουσας ή την ζέσην του καλοκαιριού και δεν θα στενοχωρηθήτε ποτέ πλέον για την γυαλίδα της μάτης σας. Η αφρόκορμα επιποδίζει επίσης την πούδρα ν' απορροφή την φυσικήν υγρασίαν της επιδερμίδος, να την επορρίνη και να προκαλή ως εκ τούτου ουτίδες, να καθιστή την επιδερμίδα σκληράν και να προκαλή τα άλλα ακαθάρτητα ελαττώματα. Δύνανθε να αγοράσητε ένα ειδικόν υφασμάτιον εις όσονδήποτε καλόν σαουναρίον και να ετοιμάσητε μόνον την πούδραν σας ή ν' αγοράσητε μίαν πούδραν, περιέχουσαν την επιστημονικώς καθορισθείσαν mousse de crème, καθώς και άλλα συστατικά, χρησιμώτατα εις την επιδερμίδα, με το όνομα της πούδρας Τοκαλόν. Έξελίσσαστε δέλην, ελεχίστην, πούδραν Τοκαλόν επί του προσώπου σας. Η γυαλίδα θα φύγη και θα μείνη μία εσθγκροντος προσκόδα και ένα ευχάριστον βελούτε, όπου θα κρατήση όρας ολόκληρους. Με την κόρμα Τοκαλόν, το πουδράρισμα 2 φορές την ημέραν εινε αρκετόν.

Αί πουδριέρες Τοκαλόν περιέχουν τώρα και αυτά αφρόκορμα. Η πούδρα και το rouge (κακαονάδι) κρατούν θαυμάσια. Κάτι το νέον, το διαφορετικόν, το καλύτερον. Αί κόρμα Τοκαλόν, τροφαί διά την επιδερμίδα, συμπληρώνουν τας πούδρας και αναζωογονούν την επιδερμίδα. Όλα τα καλά μυρωστωλεία και φαριακεία εινε εφαρδιασμένα. Γενική Αντιπροσωπεία Τοκαλόν, Πραξιτέλους 42, Αθήνα. Τηλ. 54-60.

Κυρίες και Δεσποινίδες, θέλετε καλλιτεχνικό ράψιμο με νούστο; Έπισκεφθήτε την καλλιτέχνίδα Μεδίσταν Γυναικειων Φορεμάτων 1)δα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Βουλής 37α.

ΔΙΑΦ. "ΜΗΝΥΤΩΡ."

1250

PÂTE DENTIFRICE

Givrine

PARIS

Ζιβρώ

LAT. RIVER PARIS

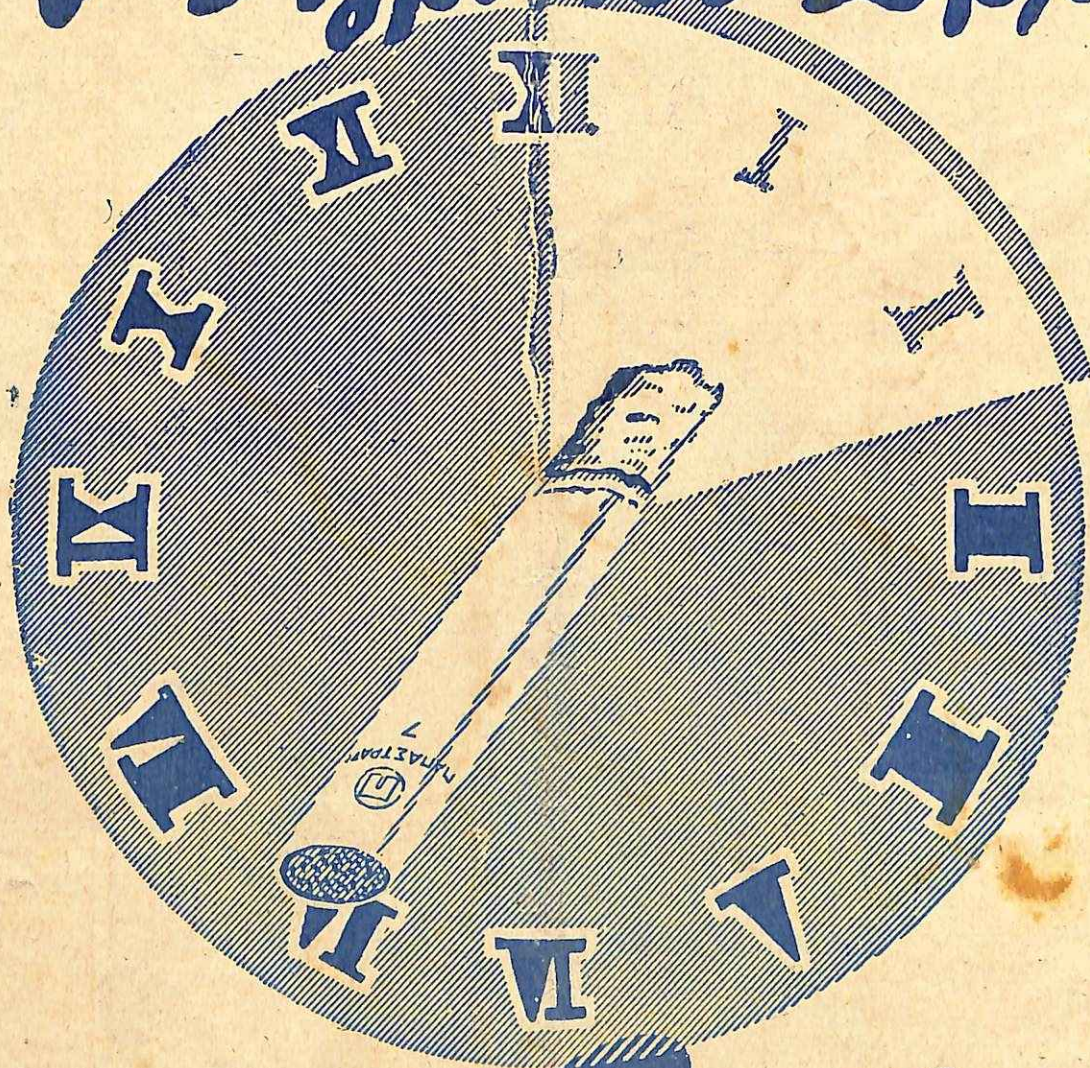
Η ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΑΛΛΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΑΤΕΛΙΕ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ ΣΠΑΧΙΗ ΡΟΥΣΣΙ ΚΑΡΑ

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΠΑΝΤΟΥ

Παραείπατος

№7 Αγρινίου Ερχ. 11.

Πως βαλάν ένα καλογεμισμένο μυγάρο